FARFURIILE ZBURĂTOARE VIN DIN ALTĂ LUME

JIMMY GUIEU

EDITURA Z
COLECȚIA ALIENS

Copyright ©. Toate drepturile asupra versiunii
în limba română aparţin Editurii Z.

JIMMY GUIEU

FARFURIILE ZBURĂTOARE VIN DINTR-O ALTĂ LUME

Traducere de
RUXANDRA ATANASIE

EDITURA Z
1996

Editor: ZAMFIR M. RUSU
Coperta: USSOFT şi EDITURA Z

Lui Marc Thérouin

In memoriam

Autorul își exprimă recunoștința față de organismele și publicațiile de mai jos, care au binevoit să-i acorde autorizația de reproducere a unor pasaje din cărți, ziare și reviste:

Dl. Profesor R.LENCEMENT
Semaine du Monde – Paris
Samedi-Soir – Paris
Le peuple – Bruxelles
La Bourgogne Républicaine – Dijon
Forces Aériennes Françaises – Paris
Editions Adyard – Paris
Henry Holt and Company, editor – New York
Editions Gauthier-Villars – Paris
Werner Laurie Ltd., editor – London
Dl. TIFFANY THAYER, secretar al *The Fortean Society* – New York
Dl. MAX B. MILLER, Președinte al *Flying Saucers International* – Los Angeles
Dl. RICHARD HUGHES, Director al *Flying Saucer Club of Great Britain* – Hove (Sussex, England)
Dl. MARC THIROUIN, Director fondator al *Comisiei Internaționale de Anchetă Uranos*
Dl. ERIC BIDDLE, Director fondator al aceleiași comisii operând în Anglia
Dl. DESMOND LESLIE, scriitor, autor al cărții: *Flying Saucers Have Landed* – London

PREFAȚĂ

Lucrarea de față reprezintă primul studiu asupra farfuriilor zburătoare, scris de un autor francez și publicat în Franța*. Cele câteva studii pe această temă, apărute în Franța, nu sunt decât traduceri ale unor lucrări englezești sau americane. Or, indiferent care ar fi meritele acestora din urmă, ele prezintă, toate, inconvenientul de a se referi, aproape în exclusivitate, la situația din țările anglo-saxone și, mai ales, din America de Nord.

Pe de altă parte însă, există chiar și o legendă, conform căreia SUA reprezintă teritoriul predilect al farfuriilor zburătoare. Nimic mai fals. Să nu uităm că SUA are o suprafață de paisprezece ori mai mare decât cea a Franței. În afară de asta, acolo există de șapte ani, o comisie oficială, care centralizează toate datele culese de pe întreg teritoriul țării, fie de către echipajele avioanelor (piloți sau specialiști în probleme de radar), fie de către persoane particulare, ale căror mărturii rămân întotdeauna confidențiale. Toate acestea explică numărul mare de observații înregistrate în SUA. Dar o anchetă făcută în condiții asemănătoare în Franța, va duce la obținerea unor date statistice identice (raportat, firește, la suprafața de paisprezece ori mai mică a Franței).

Trebuie, totuși, luate în considerație și observațiile făcute în Europa, și în special deasupra teritoriilor franceze, observații adesea ignorate sau prea puțin cunoscute de către compatrioții noștri și a căror importanță nu este cu nimic mai

* Prefața primei ediții, apărute în anul 1954.

prejos decât a celor de peste ocean; iar eu aş fi tentat să adaug: *dimpotrivă*. Trebuia, de asemenea, alcătuită o sinteză, pe baza principalelor mărturii culese din întreaga lume şi propuse o serie de ipoteze îndrăzneţe şi de elemente sigure, care să conducă la găsirea unei explicaţii cât de cât coerente.

Jimmy Guieu propune ipoteza „vizitatorilor veniţi dintr-o altă lume", ipoteză de lucru, emisă pe baza unui număr de fapte concrete. Se pare că, într-un viitor nu prea îndepărtat, alte fapte vor veni să confirme acest punct de vedere, aducând, în acelaşi timp, şi precizări asupra cărora omenirea va trebui să reflecteze cât se poate de serios. Şi atunci, vom înţelege cu toţii şi mai bine importanţa unui studiu ca cel de faţă, a dovezilor concrete pe care ni le oferă şi a avertismentului frăţesc pe care îl dă celor care au urechi să audă şi ochi să vadă.

Jimmy Guieu era cel mai în măsură să scrie această carte, nu numai datorită cunoaşterii perfecte a problemei şi respectului său pentru faptul pozitiv, dar şi, aş adăuga eu, datorită pasiunii pentru subiectul respectiv şi agerimii imaginaţiei sale, fără de care adevărul nu iese niciodată la lumină.

Romanele sale ştiinţifice sunt bine cunoscute, dar şi ca scriitor, Guieu a considerat întotdeauna imaginarul ca pe o prelungire a realului de care se simte foarte legat. Iar colaborarea sa la numeroase publicaţii ştiinţifice este, la urma urmelor, o dovadă a obiectivităţii şi a probităţii sale intelectuale.

Jimmy Guieu este membru al *Société Astronomique de France*, al *Flying Saucer Club* din Londra, al *Fortean Society* din New York şi membru de onoare al *Flying Saucers International* din Los Angeles.

În anul 1951, după crearea, simultan, la Paris şi la Londra, a *Comisiei Internaţionale Uranos* pentru studiul farfuriilor zburătoare, Jimmy Guieu a fost numit anchetator corespon-

dent al acestui organism, devenind apoi, în anul 1953, șef al Serviciilor de anchetă.

În această calitate, activitatea sa pare inepuizabilă. În afara colaborării la revista *Uranos*, el răspunde de nenumărate anchete, organizează numeroase conferințe și turnee de informare, realizează la Radio Monte-Carlo, rubrica trisăptămânală consacrată problemei farfuriilor zburătoare, ceea ce implică și parcurgerea unui foarte mare număr de scrisori, sosite din întreaga țară.*

Sunt fericit că, pe această cale, pot aduce un omagiu devotamentului lui Jimmy Guieu, activității sale dezinteresate și dorinței de adevăr care îl animă, calități rare, fără de care un organism ca al nostru nu ar putea funcționa.

Într-adevăr, atunci când, în 1951, prietenul meu Eric Biddle și cu mine am fondat *Uranos***, nu ne gândeam decât la soluționarea unei probleme a cărei importanță o intuiam, dar pe care nu dispuneam de mijloace practice de a o aborda. La puțin timp după aceea însă, am început să primim de peste tot oferte de colaborare (din care unele cât se poate de serioase), numărul informațiilor de care dispuneam crescând neîncetat; sub presiunea faptelor și grație abnegației generale, *Uranos* are astăzi corespondenți în întreaga lume, iar documentația de care dispunem *este prima din Europa.* O întreagă echipă de specialiști a cules, a clasat și a interpretat din punct de vedere statistic sute de date și de informații. Comisia noastră a colaborat foarte bine cu organis-

---

* Rubrica „Ai văzut farfuriile?" difuzată în anul 1954, în cadrul emisiunii *Zig-Zag* (Radio Monte-Carlo).

** Numele de *Uranos* vine din limba greacă (uranos = cer, lumină). Denumirea mi se pare cât se poate de potrivită, de vreme ce farfuriile zburătoare ne apar foarte adesea ca niște lumini ce se mișcă pe cer.

N.B. – A fost, firește, imposibil ca, în cadrul acestei lucrări, să fie menționate toate aparițiile de farfurii zburătoare. Nu vor fi trecute în revistă și comentate decât cele mai caracteristice. Ele vor face obiectul primelor capitole, care ne vor ajuta să înțelegem importanța problemei și să asimilăm ipotezele emise în acest sens.

mele britanice, în special cu *Flying Saucer Club* şi cu *British Flying Saucer Bureau* (de altfel, cele două grupuri au şi fuzionat).

Dacă într-o zi, va lua fiinţă şi în Franţa după exemplul SUA, o comisie oficială de anchetă asupra farfuriilor zburătoare, vom fi gata să colaborăm cu ei şi să le punem la dispoziţie materialul pe care l-am adunat. În prezent, în calitate de organism de cercetare, privat şi absolut independent, noi continuăm să ne punem la dispoziţia publicului, a presei, ca şi a ministerelor interesate.

Nu vrem decât să slujim *adevărul*. Oricât de uluitoare ni s-ar părea fenomenele ce se produc pe cerul nostru, ele *trebuie* să fie explicate. Scepticismul şi negarea sistematică nu au dus niciodată la soluţionarea problemelor, iar cea a farfuriilor zburătoare este una dintre cele mai importante pe care omenirea le are de rezolvat.

Deci, îi mulţumesc lui Jimmy Guieu pentru expunerea în această carte, a datelor problemei, selectarea datelor celor mai semnificative, elucidarea necunoscutelor şi transformarea ipotezelor în certitudini.

Mărturiile nu au fost relatate neapărat în ordine cronologică, ci, mai mult, pe criterii de paralelism şi comparaţie. Totuşi, în măsura posibilului, se va respecta şi o anumită ordine.

Marc THIROUIN
Director fondator al Comisiei
Internaţionale de Anchetă
Uranos

„Dacă pământul ar fi rotund, atunci oamenii de la poli ar sta cu capul în jos şi ar cădea."

(Anonim – secolul XIV)

CAPITOLUL I

SEMNE PE CER... NELINIŞTI PE PĂMÂNT

Farfurii zburătoare? Această denumire, dată fiind seriozitatea problemei pe care o ridică, nu este o găselniţă prea fericită. Cu toate acestea, termenul a fost tradus şi răspândit în toate limbile: flying saucer, disco volante, plato volador etc.

Organizaţiile oficiale americane preferă să folosească o metaforă care să desemneze „fenomenul": *U.F.O. – Unidentified Flying Object*, adică *Obiect Zburător Neidentificat.* Englezii preferă iniţialele *U A.O. – Unidentified Airborn Object*, adică *Obiect Aeropurtat Neidentificat.*

De fapt, *farfurie zburătoare* este denumirea populară, metaforică, a unui aparat de zbor la fel de material ca şi un avion sau ca o... astronavă interplanetară.

Vom păstra deci această denumire, intrată deja în limbajul curent, cu toate că preferabilă ar fi fost cea de *disc* sau de *aparat de zbor.* Înainte de a intra în subiectul propriu-zis, ar fi bine să schiţăm istoricul comisiei americane care se ocupă de studierea acestor fenomene neobişnuite.

Ordinul de înfiinţare a Comisiei de Anchetă a fost semnat în SUA, la data de 30 decembrie 1947, de către secretarul de stat al Apărării, James Forestal (acelaşi care a preconizat şi construirea unui satelit artificial care să graviteze

în jurul Pământului şi să servească drept releu, pentru călătoriile interplanetare, sau ca bază de observaţie).

Un an mai târziu, a fost creat *Project Twinkle* (Proiectul Scânteie), având ca obiect de studiu ciudatele „Globuri de foc verzi", care brăzdau cerul Vestului american.

Vrând să lase impresia că nu mai dau nici o importanţă acestor pretinse halucinaţii, Forţele Aeriene ale SUA au declarat oficial că, la data de 27 decembrie 1949, *Comisia de Anchetă a fost dizolvată*. Dar apariţiile „obiectelor neidentificate" devenind din ce în ce mai numeroase, comisia a fost reînfiinţată, discret, sub numele, destul de neutru de altfel, de *Project Bluebook*, *Commission Grudge* sau *Project Sign*.

În ciuda comunicatelor anodine şi liniştitoare sau a negării celei mai tranşante, aceste reveniri succesive lasă să se înţeleagă că „ceva nu este în regulă".

Reproduse de mai toate cotidianele centrale, cuvintele pe care un ofiţer din cadrul Serviciului de Informaţii (şi membru al comisiei de anchetă) le-a rostit în faţa ziariştilor, au dat de gândit:

„Cu cât veţi urca în ierarhia Forţelor Aeriene, cu atât veţi întâlni ofiţeri care iau în serios problema farfuriilor zburătoare."

Şi, la sfârşitul lunii septembrie 1952, *lovitură de teatru*: fără secrete (zice-se!) în activitatea comisiei, fără anchete abandonate. Dimpotrivă.

Servindu-se de revista *Life* ca de un purtător de cuvânt, Air Force a comunicat următoarele*:

„Am adoptat o linie de conduită pozitivă, menită să facă lumină în problema *originii* observaţiilor făcute până acum. În vederea acestui studiu, o serie de avioane militare *sunt în alertă, pentru a încerca eventuale interceptări*, iar echipamentele radar şi fotografice vor fi folosite pentru obţinerea de informaţii cât mai corecte cu putinţă.

* *Life*, 5 mai 1952 (Ediţia Internaţională) şi *Life* (SUA, Ediţia din 7 aprilie 1952).

Toate unităţile navigante ale Air Force sunt de pe acum în alertă, pentru a raporta imediat şi cât mai amănunţit orice apariţie a unor obiecte neidentificate. Toate organizaţiile şi toţi observatorii (savanţi, piloţi, meteorologi) a căror activitate este legată direct de ceea ce se întâmplă pe cer, sunt rugaţi să anunţe *imediat* la *Air Technical Intelligence Center* (A.T.I.C.), la *Wright Patterson Air Force Base*, din Dayton, Ohio, orice obiect zburător neidentificat pe care îl zăresc.

Mai mult decât atât (pentru prima oară!) Air Force invită pe toţi cetăţenii să transmită observaţiile lor la baza aeriană cea mai apropiată. Toate aceste observaţii vor fi studiate de experţi în materie, iar cele mai interesante vor fi analizate cu foarte mare atenţie. Identitatea autorilor acestui gen de rapoarte va rămâne secretă: nimeni nu va fi ridiculizat pentru faptul că va fi scris un asemenea raport.

În momentul de faţă, nu avem nici un motiv să credem că fenomenele aeriene cunoscute sub numele de „farfurii zburătoare" ar fi „opera" unei puteri străine sau că ar constitui un pericol *actual* cert pentru SUA.

Toate aceste precauţiuni, toate metodele şi mijloacele de investigaţie de care dispun forţele aeriene militare – escadrilă de intercepţie, radare şi observatori cu experienţă – dovedesc că acestea „iau în serios problema farfuriilor zburătoare. Şi aceasta în ciuda deselor schimbări de atitudine, trecute, prezente şi viitoare."

*

* *

Discurile zburătoare reprezintă, cu siguranţă, cel mai mare mister al tuturor timpurilor. Contrar a ceea ce pretind unii (sau a ceea ce ar vrea să se creadă) aceste fenomene nu sunt produsul unei halucinaţii colective, nici al unei mistificări. Farfuriile zburătoare sunt cu totul altceva (ceea ce îşi propune să demonstreze şi lucrarea de faţă).

Dar să nu anticipăm şi să începem cu începutul.

Cu toate că sunt scriitor de romane ştiinţifico-fantastice, nu sunt mitoman, nu visez cu ochii deschişi şi nici nu am halucinaţii. Dimpotrivă, la fel ca foarte multe persoane raţionale privesc şi eu mărturiile referitoare la apariţia „discurilor zburătoare" nu cu scepticism, ci cu prudenţă.

Probitatea intelectuală ne cere să renunţăm la a mai considera ca peremptorii tocmai aspectele pe care nu le cunoaştem, spunea Marcel Boll. Şi aşa şi este. Cu toate acestea, noi am reuşit să „facem puţină lumină". Chestiunea farfuriilor zburătoare a făcut să curgă fluvii de cerneală, iar controversele „pro" sau „contra" sunt departe de a se fi încheiat. Iar faptul că există încă o mulţime de lucruri pe care nu le cunoaştem în legătură cu aceste „fenomene" nu ne dă dreptul de a renunţa la a le mai studia. Şi, dovada că este aşa, o reprezintă tocmai crearea unui număr destul de mare de comisii de anchetă, mai întâi în SUA, apoi şi în Franţa, Anglia, Noua Zeelandă şi Canada.

De când am devenit anchetator corespondent în cadrul *Comisiei Internaţionale de Studii asupra Farfuriilor Zburătoare şi Problemelor Conexe* (pe scurt, *Comisia de Anchetă Uranos*), am avut ocazia să cercetez sute de cazuri, să stau de vorbă cu o mulţime de persoane şi să iau interviuri la radio, unui număr foarte mare de savanţi şi de tehnicieni, cu păreri, uneori, diametral opuse, pe tema acestei „necunoscute" care preocupă o lume întreagă.

Dacă organizaţiile americane de cercetări sunt oficiale, având deci o oarecare autoritate în domeniu, nu aceeaşi este situaţia în Franţa, unde nici Ministerul Aerului, nici Ministerul de Interne nu au consacrat încă, *oficial*, nici o organizaţie de cercetări.

Din păcate, în ochii străinătăţii, Franţa apare întotdeauna (sau aproape întotdeauna) ca una din „rudele sărace".

În timp ce în SUA, comisiile de anchetă dispun de mijloace din cele mai perfecţionate (laboratoare, observatoare speciale, birouri pe aproape toate aerodromurile şi de un cartier general al „Proiectului Farfurie", la Wright Patterson), ca să nu mai vorbim de escadrilele de vânătoare, care,

24 de ore din 24, sunt gata de lansare, în vederea „interceptării" sau observării farfuriilor zburătoare, la noi, situaţia este cu totul alta. Comisia *Uranos* lucrează în umbră (dar nu în secret) şi cu propriile sale mijloace, ceea ce, însă, nu a împiedicat-o să înfiinţeze un Birou Internaţional de Studii şi să scoată şi o revistă de strictă actualitate*.

Comisia *Uranos* are, în numeroase ţări din Europa şi de pe alte continente, anchetatori corespondenţi, care stau de vorbă cu martorii oculari şi trimit la sediul central rapoarte şi documentaţii. Pe această cale, ţin să le mulţumesc pentru devotamentul lor şi pentru ajutorul benevol, care fac cinste dragostei lor pentru cercetarea dezinteresată.

Datele pe care le primim de la corespondenţii noştri ne permit să ţinem la zi „Dosarul Mondial al Farfuriilor Zburătoare", rezultat al activităţii comisiei noastre.

După această lungă digresiune, să vedem ce anume a declanşat ceea ce am putea numi „Operaţiunea Farfurie". În ziua de marţi, 24 iunie 1947, Kenneth Arnold (proprietarul unei firme producătoare de materiale ignifuge din vestul SUA) se afla la bordul avionului său personal, îndreptându-se spre Yakima (statul Washington).

La un moment dat, în timp ce zburau pe deasupra masivului Rainier, Arnold a observat o adevărată „succesiune de fulgere": 9 „obiecte" scânteietoare, de o strălucire metalică, zburau aproape la nivelul crestelor acoperite de zăpadă. Fiecare dintre aceste „obiecte", semănând cu o *farfurioară*, avea aproximativ anvergura unui C 54 (avion mare, cu patru motoare).

„Farfurioarele" păreau legate între ele (caracteristică pe care o vor sesiza şi raporta, destul de des, martori din toate colţurile lumii).

Kenneth Arnold a evaluat distanţa dintre obiectele discoidale şi avionul său cam la 30-40 km, iar viteza lor de zbor, la aproape 2000 km/h. El a declarat:

---

* *Uranos*: Revistă pentru studiul farfuriilor zburătoare şi al problemelor conexe. Director fondator (în Franţa) Marc Thirouin.

„Le-am urmărit timp de aproximativ trei minute. Zburau pe deasupra vârfurilor celor mai înalte şi păreau plate, ca nişte farfurii. Suprafaţa lor plană reflecta razele soarelui, exact ca o oglindă."

Apoi adaugă că în viaţa lui nu a văzut aparate atât de rapide.

Câteva ore mai târziu, dar înainte ca relatarea lui Kenneth Arnold să fi fost difuzată, în munţii Cascades (Oregon), situaţi la o distanţă de peste 200 km de masivul Rainier, un oarecare Fred Johnson a observat 6 discuri pe care le-a urmărit cu ajutorul unui telescop.

Două săptămâni mai târziu, Al Hixenbaugh, reporter la *Louisville Times* (Kentucky) a reuşit să fotografieze „dârele" albe lăsate pe cer de un „obiect" luminos, văzut de numeroşi martori, în diverse puncte ale statului Kentucky. (vezi Fig. 1)

Mingea fusese aruncată... şi de atunci încoace se tot rostogoleşte!

Când ziarele au relatat despre aceste întâlniri cu adevărat stranii, americanii au ridicat din umeri şi, făcând cu ochiul, şi-au spus: „Asta e o mistificare!" A fost primul lucru care le-a trecut prin minte şi pentru care, de altfel, nici nu pot fi condamnaţi.

Din moment ce prototipurile experimentale nu sunt lansate decât deasupra regiunilor deşertice din Nevada sau din New Mexico, iar tipurile de avioane care efectuează zboruri regulate sunt cunoscute *toate*, cum ar putea fi luată de bună o asemenea „gogomănie": aparate metalice, în formă de disc, zburând cu o viteză de peste 2000 km/h?

Şi acesta nu era decât începutul! De atunci, din 1947, farfuriile zburătoare nu au încetat să-şi facă apariţia. Nu am de gând să vă prezint toată această mulţime de observaţii. Voi trece, însă, în revistă fenomenele cele mai importante produse între anii 1947 şi 1953, în special în SUA şi în Franţa.

Vom aborda, mai întâi, faptele în sine, așa cum s-au produs ele în ordine cronologică, studiindu-le sub toate aspectele.

În ziua de 7 ianuarie 1948, la ora 13.15, relatează ziarul *Samedi-Soir* în numărul său din 22 ianuarie 1950, deasupra localității Madisonville, este observat un aparat rotund, cu un diametru de aproximativ 70 m. La ora 13.30, poliția alertează Fortul Knox (unde este depus tot aurul din SUA), pentru că „obiectul" o luase într-acolo, ca și cum ar fi avut intenția de a ataca fortul.

La ora 13.45, una dintre santinelele aerodromului de la Godman, situat la 150 km de Madisonville, semnalează și ea, la rândul său, prezența respectivului aparat, care pare să treacă chiar pe deasupra bazei. Alertați, toți ofițerii prezenți pe aeroport îl văd foarte clar. Câteva minute mai târziu, colonelul Hix, comandantul bazei ordonă prin radio, ca cele trei avioane de vânătoare F 51, care trec chiar acum pe deasupra Fortului Knox, să intre în contact cu misteriosul aparat. Cei trei piloți se supun ordinului și schimbă direcția.

Urmărirea este dirijată de căpitanul Mantell, pilot de război cu vechi state de serviciu în domeniu.

La ora 14.45, Mantell îl anunță pe colonelul Hix că „obiectul" se află chiar deasupra lui.

„Vreau să mă apropii, ca să-l studiez mai bine. Pare să fie făcut din metal și este *enorm*."

Apoi, vreme de 25 de minute, Mantell și cele două avioane F 51 care îl însoțesc încearcă, fără succes, să se apropie de aparat. „Obiectul" se înalță, anunță Mantell prin radio, cu o viteză aproape egală cu a noastră, adică 500 km/h.

La altitudinea de 5000 m, cele două avioane de vânătoare îl pierd din vedere pe Mantell și aterizează.

La ora 15.15, Mantell raportează că nu reușește să ajungă din urmă aparatul și că, odată ajuns la altitudinea de 6000 m, va fi nevoit să renunțe la a-l mai urmări, pentru că nu are la el masca de inhalat oxigen.

Acesta este ultimul mesaj al pilotului. Puțin mai târziu, în plină zi, sunt găsite resturile avionului său, răspândite pe

o rază de câţiva kilometri. *Aparatul său s-a dezintegrat (sau, mai curând, a fost „pulverizat") în cer.*

După cum, probabil, mulţi dintre dumneavoastră îşi amintesc, „cazul" Mantell a făcut vâlvă în întreaga lume.

Valoarea lui Mantell – pilot cu multă experienţă – şi faptele incontestabile, confirmate de toţi martorii nu ne permit să catalogăm această adevărată catastrofă drept „halucinaţie" sau „mistificare".

Lumea întreagă şi în special cetăţenii americani, îngrijoraţi, aşteptau o explicaţie satisfăcătoare... pe care o mai aşteaptă şi acum!

Au existat, firește, o serie de explicaţii. Dar ce explicaţii! Spuneţi şi dumneavoastră!

Prima versiune:

Cele trei avioane F 51 au urmărit un balon-sondă, lansat în vederea studierii razelor cosmice.

Mai întâi, ce este acela un balon-sondă? Un balon-sondă este, în general, din material plastic, este de formă sferică şi are un diametru de 5 până la 30 m. El transportă aparate de înregistrat şi se poate înălţa până la o altitudine de 30000 m. Atunci când bate vântul, aceste baloane se deplasează cu 300 km/h, *dar întotdeauna în direcţia vântului.*

S-a întâmplat ca multă lume să ia aceste baloane drept „farfurii zburătoare": razele laterale ale soarelui luminează baza aparatului, făcându-l ca, văzut de pe pământ, să pară plat.

Dar de ce să fi urmărit Mantell un „balon" care zbura în faţa lui cu aceeaşi viteză ca şi avionul său (600 km/h)? Cum ar fi putut el, la o altitudine de 5400 m, să spună despre un balon aflat mult mai sus, că este *enorm* şi că trebuie să aibă un diametru de peste 70 m?

Pe de altă parte, raportul colonelului Hix, al comandantului Woods (comandant secund) şi al celorlalţi ofiţeri care au văzut „obiectul" (de la sol) afirmă că prin stratul subţire de nori, acesta proiecta o serie de *lumini roşii.* Un balon-sondă străluceşte, dar nu proiectează lumini.

De altfel, termenii în care s-a exprimat Mantell, înregistraţi de turnul de control, sunt cum nu se poate mai clari:

„Am văzut obiectul. Pare să fie metalic... şi de dimensiuni *colosale*."

„Obiectul", care, la început, înainta cu aproximativ 300 km/h, şi-a mărit viteza la 600 km/h, atunci când avionul lui Mantell s-a lansat în urmărirea lui.

Este oare posibil ca Mantell, pilot de război, pentru care identificarea unui aparat inamic nu mai era de mult o problemă, să fi luat un simplu balon-sondă drept farfurie zburătoare?

Staţionarea prelungită deasupra bazei de la Godman, mişcările bruşte ale obiectului şi fuga sa precipitată la apropierea avionului F 51, infirmă ipoteza balonului-sondă.

A doua versiune:

Mantell, aflându-se la o altitudine de peste 6000 m, a ameţit, nu a mai văzut nimic şi a murit de anoxemie, înainte de a se prăbuşi.

Mantell cunoştea foarte bine posibilităţile maxime ale aparatului său. De altfel, şi-a şi anunţat intenţia de a renunţa la urmărire, în cazul în care „obiectul" s-ar fi înălţat mai sus decât „plafonul" maxim accesibil unui avion F 51.

De altfel, tehnicienii au fost de părere că avionul, chiar căzând de la o înălţime de 6000 m, nu ar fi trebuit să se „disloce" atât de tare, iar resturile sale nu ar fi trebuit să se împrăştie pe o rază de câţiva kilometri, aşa cum s-a constatat pe parcursul anchetei.

A treia versiune:

Mantell ar fi văzut un mic *meteor* incandescent!

Aceasta înseamnă că bietul Mantell era nici mai mult, nici mai puţin decât un ageamiu, incapabil să deosebească un meteor în zbor, trasând o scurtă traiectorie uniformă, de un aparat *enorm*, care făcea manevre şi piruete uluitoare.

Un „mic meteor" ar fi putut să se oprească din cădere? Ar fi putut să *accelereze, să sfideze propria-i greutate şi să*

se înalţe din nou, până la o altitudine de peste 6000 m, în timp ce Mantell îşi găsea moartea, în urma dislocării avionului său?

Dacă există pe lumea asta vreun astronom sau vreun astrofizician în stare să-mi demonstreze că un meteor – mic sau mare – este capabil de o asemenea performanţă, eu renunţ pe loc la studierea farfuriilor zburătoare şi mă consacru aceleia a... rododendronilor!

Dar iată şi cea de-a *patra versiune* (pe care eu o consider şi cea mai fantezistă).

Mantell a urmărit... planeta Venus! Şi de ce nu o mierlă sau o hârtie luată de vânt?

Nici cei care au formulat această inepţie şi nici cei care au răspândit-o nu au fost de bună credinţă.

Un astronom a pretins, într-adevăr, că Mantell urmărea planeta Venus. Numai că, în ziua morţii lui Mantell, planeta Venus nu prezenta decât jumătate din strălucirea ei (care, în treacăt fie spus, nu este roşie, aşa cum era lumina răspândită de „obiectul" urmărit de Mantell.

Să admitem, totuşi, prin absurd, că respectivul astronom avea dreptate şi că, în ziua aceea, planeta Venus se afla în faza sa de strălucire maximă. În acest caz, absolut imaginar pentru data aceea, *Venus nu ar fi putut fi vizibilă, în plină zi, decât cu foarte mare greutate.*

De altfel, azimuturile* şi înălţimea la care se afla planeta nu concordau deloc cu cele ale aparatului urmărit.

Aşa că nimeni nu ar fi putut confunda această planetă cu un „aparat metalic", de dimensiuni colosale şi, mai ales, *atât de mobil!*

Neputând fi nici planeta Venus, nici un balon-sondă, nici o halucinaţie, ce a fost atunci „obiectul" urmărit de Mantell? Unul din ultimele rapoarte ale comisiei de anchetă de

---

* Azimut: unghi format de planul meridianului unui loc cu planul vertical al direcţiei respective. (n.trad.)

bază Wright Patterson din Dayton, Ohio, mărturisește, cu umilință, că acesta *nu a fost încă identificat.*

În aceeași zi, dar două ore mai târziu, turnul de control al bazei militare de la Lockbourne (Colombus, Ohio) și câțiva martori au semnalat prezența unui disc (sau a unui obiect oval), mai mare decât un C 47, care a survolat baza cu o viteză de aproape 1000 km/h. „Obiectul" a fost vizibil timp de 20 de minute.

Era de culoare albă și lăsa în urma lui o dâră de aproape cinci ori mai lungă decât diametrul său. S-a înălțat și a coborât de câteva ori (părând chiar să atingă solul), fără zgomot, după care a dispărut.

Șase luni mai târziu, în ziua de 24 iulie 1948, a avut loc, în statul Georgia (SUA), o altă întâlnire spectaculoasă, dar, din fericire, fără consecințe. La ora 1.55 dimineața, aerodromul militar al bazei Robbins (Macon, Georgia) a semnalat prezența unui obiect ciudat, strălucind pe cerul întunecat. Martorii oculari au declarat că la un moment dat, au văzut chiar deasupra capetelor lor, un obiect foarte mare, de forma unui obuz și care eșapa gaze multicolore.

O oră mai târziu, căpitanul Clarence Chiles și copilotul său, John Whitted, aflați la comanda unui DC 3 ce survola, în acel moment localitatea Montgomery (Alabama) au zărit în fața lor un aparat foarte strălucitor, care se deplasa cu viteză foarte mare. Cei doi, care l-au văzut în același timp, l-au luat, mai întâi, drept un avion cu reacție (militar).

La un moment dat, aparatul, care zbura mai sus decât avionul comercial, s-a aruncat asupra acestuia din urmă, care a trebuit să vireze la stânga, pentru a-l evita. Aparatul a virat și el, depășind avionul DC 3 cu aproximativ 50 m.

„Obiectul", lung de circa 50 m și foarte strălucitor, avea forma unei țigări de foi (partea din față semănând cu o cabină de pilotaj) și un diametru aproape de două ori mai mare decât cel al unui B 29.

Prin cele două rânduri de hublouri, Chiles și Whitted nu au văzut pe nimeni în interiorul aparatului, ceea ce, la viteza cu care se deplasau și avionul și „obiectul", nici nu este de

mirare. „Pe toată lungimea fuselajului*, aparatul răspândea o lumină fluorescentă, de culoare albastră, au adăugat cei doi piloţi. În schimb, în dreptul eşapamentului, se vedea o flacără de culoare portocalie, lungă de aproximativ 15 m."

În momentul în care aparatul depăşea avionul DC 3, a făcut un salt în sus, ca şi cum pilotul său, zărindu-l, ar fi vrut să-l evite. Apoi, s-a produs o explozie foarte puternică, care a zguduit avionul, după care „obiectul" a dispărut. Zbura cu o viteză de circa 900-1000 km/h.

Pasagerii aparatului DC 3 dormeau. Unul singur, Clarence Mc. Kelvie, a zărit prin hubloul din dreptul său o lumină puternică, ce semăna cu un fulger. El a confirmat declaraţiile piloţilor, nu numai în faţa ziariştilor, ci şi a anchetatorilor din cadrul Comisiei Farfurie, care au stat îndelung de vorbă cu cei trei martori.

„Explicaţia" dată a fost următoarea: o rachetă lansată în New Mexico a deviat de la traiectoria sa iniţială, încrucişându-se cu avionul DC 3.

În anul 1948, rachetele experimentate la White Sands puteau atinge viteze de până la 4000-4800 km/h. Este vorba, firește, de aparate teleghidate, care zburau fără pilot. Dar în cazul acesta, la ce ar fi servit hublourile? Din câte ştiu eu, sistemele de propulsare nu ţin neapărat să admire peisajul.

Şi dacă, într-adevăr, o rachetă a scăpat de sub control, baza de la White Sands ar fi dat imediat alarma, pentru a permite locuitorilor din regiunea ameninţată să se pună la adăpost... cu condiţia să mai aibă şi timp să o facă!

Dar nu s-a semnalat nimic de genul acesta şi, mai mult decât atât, la vremea aceea, nici o rachetă nu era prevăzută cu comenzi automate, care să-i permită: A) să evite un a-

* Tehnicienii au fost de părere că putea fi vorba de o sursă de energie necunoscută. Generalul George C. Kenney, care, la vremea respectivă, era şeful *Strategic Air Command*, a declarat că forţele aeriene ale SUA nu aveau în dotare nici un aparat care să semene cu o „ţigară de foi".

vion aflat în zbor, prin efectuarea a cine ştie ce manevre savante; B) să urce pe verticală (ca o lumânare); C) să evolueze, timp de patruzeci de minute, pe o întindere destul de restrânsă (aspect relatat de mulţi dintre martorii oculari).

Dacă s-ar fi rătăcit, o rachetă ar fi căzut din nou pe pământ, explodând şi provocând pagube materiale, o deflagraţie cumplită şi o lumină orbitoare.

Dar nu s-a întâmplat nimic din toate acestea.

De atunci încoace, atât în SUA, cât şi în alte ţări, au fost observate o mulţime de fenomene la fel de ciudate.

Una din aceste observaţii prezintă cu atât mai mult interes cu cât a fost făcută de însuşi astronomul Clyde Tombaugh, cel care a descoperit planeta Pluto. În acea seară de iulie a anului 1948, domnul Tombaugh se afla împreună cu soţia şi cu soacra sa, în curtea casei sale din Las Cruces (New Mexico).

Deodată, un aparat mult mai rapid decât un avion (dar mult mai lent decât un meteorit) a străbătut în linişte cerul, de la sud la nord.

„*Obiectul*, masiv, de formă ovală şi prevăzut cu cinci sau şase hublouri, nu semăna cu nici unul din aparatele cunoscute, partea din spate a acestuia pierzându-se într-o masă luminiscentă amorfă," a declarat Clyde Tombaugh.

Această descriere ne va duce, fireşte, cu gândul la astronava cu care s-au încrucişat Chiles şi Whitted, aflaţi la bordul avionului lor tip DC 3.

Şi pentru a încheia trecerea în revistă a fenomenelor celor mai importante petrecute în anul 1948, să-l amintim pe cel din ziua de 1 octombrie.

De data aceasta, este vorba de o cursă de urmărire dintre un F 51 Mustang şi o farfurie, cursă derulată cu o viteză de 500 km/h, deasupra unui teren de fotbal.

Drama s-a produs la ora 21. Locotenentul George Gorman (26 ani), fost pilot instructor, se apropiase de aerodromul de la Fargo (Dakota de Nord) şi tocmai cerea permisiunea de a ateriza, când a văzut sub el ceva ce păreau să fie luminile din spate ale unui avion care se deplasa cu viteză

foarte mare. Gorman a alertat imediat turnul de control. I s-a răspuns că singurul avion care se mai afla în zonă era un Piper Cub. Dar Gorman distingea destul de bine conturul acestuia la sol (unde se juca un meci de fotbal în nocturnă, chiar în apropierea aerodromului), ca şi pista de aterizare, puternic luminată. Dar avionul Piper Cub nu avea nimic comun cu „luminile" zărite de pilot. Acestea se aprindeau şi se stingeau alternativ, îndepărtându-se şi revenind deasupra terenului de fotbal, cu o viteză de aproximativ 400 km/h.

La un moment dat, Gorman a remarcat un fenomen bizar. Deşi se aştepta ca în dreptul luminilor să zărească şi silueta avionului respectiv, el nu a văzut nimic. În schimb, a putut distinge foarte clar silueta avionului Piper Cub. Câteva minute mai târziu, controlorul de zbor al aerodromului, L.D. Jensen, a zărit şi el luminile acelea misterioase. Temându-se de o eventuală coliziune, el şi încă doi colegi de-ai săi le-au urmărit cu binoclul, asistând astfel toţi trei la o adevărată cursă de urmărire.

Şi aceasta, deoarece Gorman, aflat la bordul avionului său, încerca acum să se apropie cât mai mult de luminile acelea misterioase. Dar în clipa în care aproape că le-a ajuns din urmă, luminile au frânat şi au virat brusc spre stânga. În momentul acela, Gorman a văzut foarte clar „obiectul". Era un disc alb, cu un diametru de circa 20 cm. Crezând că discul se îndreaptă spre turnul de control, pilotul s-a lansat în direcţia lui, fără însă a-l putea ajunge din urmă.

Deodată, luminile au virat din nou, iar Gorman, ţinându-se după ele, a văzut, timp de câteva clipe, negru în faţa ochilor (din cauza vitezei ameţitoare cu care trebuise să se deplaseze, pentru a nu pierde din vedere discul misterios). Luminile au repetat manevra şi au luat înălţime. Cele două aparate se aflau acum la o altitudine de 1500 m. Brusc, luminile s-au întors cu 180°, îndreptându-se apoi, cu toată viteza, spre avionul de vânătoare. Gorman şi-a dat imediat seama ce se întâmplă şi a plonjat, „obiectul" trecând la circa o sută de metri deasupra aparatului său. Avionul F 51 a luat apoi din nou înălţime, cursa fiind deci relansată. De

data aceasta, în momentul în care coliziunea părea inevitabilă, luminile s-au înălţat vertical, iar Gorman s-a lansat cu toată viteza în urmărirea lor.

În acest moment, alţi doi martori, pilotul unui avion comerical şi însoţitorul acestuia, au observat şi ei luminile. Mai întâi, au crezut că era vorba de un avion cu reacţie. Dar când a aterizat, pilotul a urmărit şi el, cu binoclul evoluţia straniului obiect luminos. În timpul acesta, deşi avionul F 51 se înălţa cu toată viteza, luminile au reuşit să-l depăşească şi să dispară în direcţia nord-vest, la o altitudine de peste 5000-6000 m.

Şi în acest caz, a fost avansată ipoteza „balonului-sondă", care însă nu a stat în picioare. La staţia meteo, care într-adevăr lansase o sondă, observatorul George Sanderson urmărise balonul cu teodolitul* şi trasase un grafic al evoluţiei acestuia. Nu numai că vântul sufla în direcţia opusă deplasării ciudatelor lumini, dar orele şi altitudinile până la care se înălţase balonul în cauză nu coincideau cu orele şi altitudinile înregistrate în cazul „luminilor".

Pe de altă parte, abundenţa şi precizia mărturiilor exclud categoric eventualitatea unei halucinaţii.

Acest caz, încă neelucidat, nu face decât să îngroaşe dosarul referitor la „obiectele zburătoare neidentificate".

Precizăm că „lumina" aceea, cu un diametru de 20 cm, era perfect rotundă, albă şi *fără consistenţă materială*. Înăuntrul ei nu se vedea nimic, nici o formă, nici un aparat. Era un disc de lumină pură, fără nici o sursă aparentă de energie.

„Lumina de la Fargo" a rămas deci un mister.

*

* *

O aventură asemănătoare a trăit şi locotenentul Robert W. Moyers, din escadrila 67 de vânătoare cu baza la Manilla. Acesta, aflat în fruntea unei formaţii de patru Mus-

---

* Instrument optic folosit în astronomie pentru determinarea înălţimii obiectelor din spaţiu. (n. trad.)

tang-uri F 51, a întâlnit un aparat de culoare argintie, care, la apropierea lor, a dispărut în spațiu.

O altă întâlnire spectaculoasă s-a produs în noaptea zilei de 21 martie 1949, când doi aviatori americani, Jack Adams și copilotul acestuia, G.W. Anderson, au declarat că au văzut o farfurie zburătoare.

„Ne îndreptam spre Shreveport (Louisiana) a început Anderson. Jack era la comandă. Zburam către vest și ne aflam la aproximativ 25 km de Stuttgart (Arkansas). Vizibilitatea și plafonul fiind nelimitate, zburam la o înălțime de aproximativ 600 m. La un moment dat, Jack a văzut în partea stângă, o lumină intermitentă, foarte puternică de culoare albăstruie. Se afla la circa 300 m deasupra noastră și la o distanță de aproximativ 800 m. La unul din capete, avea un obiect strălucitor, de formă sferică. Aparatul se deplasa cu o viteză de circa 800-900 km/h, îndreptându-se spre nord, în fața și deasupra noastră. „Obiectul" rămânând vizibil timp de treizeci de secunde, l-am putut studia cu atenție. Nu avea lumini de poziție, dar am observat alte lumini, care păreau să vină de la opt sau zece hublouri, aflate toate în partea inferioară a aparatului.

Luminile erau fluorescente, opalescente, nu foarte puternice și nu semănau cu nimic din ceea ce știam și văzusem noi până atunci. „Obiectul" era circular. S-a apropiat și a dispărut ca orice avion. Era ora 21.29.

Am aprins luminile de aterizare pentru a da de înțeles celor de la sol că se petrece ceva neobișnuit. Nu știam ce să facem. Am exclus aproape imediat ipoteza unui aparat militar sau civil cunoscut. „Obiectul" nostru *nu semăna cu nimic cunoscut.* Era aproape de mărimea unui DC 3. Nu avea țevi de eșapament și nu lăsa în urma lui nici o dâră de fum. După părerea noastră, era un avion, dar nu cu reacție".

Tot în anul 1949, dar de data aceasta în Franța, s-a produs un fenomen ce merită să fie relatat, nu datorită caracterului său care nu are nimic senzațional, ci pentru faptul că este legat de un alt fenomen natural, care a generat o adevărată confuzie.

În ziua de 19 octombrie 1949, numeroşi martori au semnalat, în jurul orei 13.30, trecerea pe deasupra oraşului Avignon fie a unui aerolit, fie a unei farfurii zburătoare, fie a unui avion cu reacţie, martorii fiind cu toţii foarte rezervaţi în privinţa naturii obiectului observat.

La aceeaşi oră, domnul J. de Castellar din Marsilia, observa acelaşi fenomen, în direcţia unor dealuri din apropierea oraşului.

Cititorul unui cotidian regional a făcut următoarele precizări:

„În legătură cu faimosul bolid de joia trecută, confirm spusele corespondentului dumneavoastră ocazional, domnul Castellar.

Mă aflam pe mare, pe o vreme minunată, între insula Riou şi pământ. La ora cu pricina, am observat, surprins, un fum alb, care se înălţa vertical, cu o viteză ameţitoare.

După poziţia mea pe mare, acest zbor ascensional se producea la nord de Saint-Michel-d'Eau-Douce (Rochers des Goudes), fără însă ca eu să-i pot preciza punctul de plecare.

În sfârşit, am zărit şi *avionul* (dar nu mai mare decât o libelulă).

Când a ajuns, după părerea mea, la o altitudine de cel puţin 2000 m, acesta s-a îndreptat spre mine, în linie orizontală şi a zburat pe deasupra mea, descriind un cerc uriaş. L-am urmărit cu privirea. A trecut de Cap Canaille şi s-a îndreptat spre est, mişcându-se numai circular. L-am pierdut din vedere în spatele dealurilor din Carpiagne.

Afirm că am văzut avionul şi i-am perceput huruitul motorului (sau motoarelor).

Am privit totul cu calm, fără să intru în panică şi, din locul în care mă aflam, am văzut mai bine ca oricine, timp de cel puţin o jumătate de oră, cercul acela imens şi strălucitor."

Alţi doi martori, domnii Laurent Bernard şi Lucien Durocher, ambii din Marsilia, au observat şi ei fenomenul. Numai că primul dintre ei, la ora 19.20, iar al doilea, la ora 19.45. Domnul Bernard a văzut un corp asemănător unui glob de foc, înconjurat de un halo de lumină şi care lăsa în

urma lui o dâră de aproape douăzeci de ori mai lungă decât diametrul lui. Traiectoria „obiectului" (care se deplasa fără să facă şi cel mai mic zgomot) era dreaptă şi orizontală.

Aflându-se în aceeaşi zi la ora 13.30, în Piaţa Poloniei, în compania mai multor persoane, acest martor zărise pe cer, o dâră albicioasă.

Domnul Durocher se afla lângă scara bisericii Notre-Dame-de-la-Garde, când a văzut apărând pe cerul senin un fel de stea căzătoare, foarte luminoasă, care a lăsat în urma ei o dâră ce semăna cu un foc de artificii.

Aceste mărturii ne arată că ne aflăm, de fapt, în prezenţa a *două* evenimente diferite. „Bolidul" ce a survolat mai întâi Avignonul şi apoi Marsilia (şi observat de domnul Castellar, la ora 13.30 şi de un alt corespondent ocazional) era, fără îndoială, un avion cu reacţie, în timp ce observatorii din seara aceleiaşi zile (19.45) s-au aflat în prezenţa unui „meteorit"... Numai că acesta venea dinspre mare şi se îndrepta spre nord-est, adică spre ţărm. Dar trebuie să amintim faptul că *nu fusese semnalată căderea nici unui aerolit.*

*
* *

Toate ţinuturile Terrei au fost survolate, rând pe rând, de aparate misterioase. Chiar şi Polul Sud! Într-adevăr, pe la începutul anului 1950, nişte exploratori chilieni care se întorceau dintr-o călătorie în Antarctida au declarat că au observat, pe cerul polar, mai multe farfurii zburătoare, de dimensiuni foarte mari. Zburau unele deasupra altora, descriind cercuri, cu o viteză ameţitoare.

Comandantul Augusto Orrego, şeful expediţiei, a precizat că noaptea era foarte senină şi că *toţi* membrii expediţiei au văzut straniile discuri zburătoare. La Polul Sud, nu se poate spune că farurile maşinilor ce străbat şoselele se reflectă în norii de pe cer!

Între anii 1947 şi 1953, au fost semnalate o serie întreagă de apariţii „neidentificate".

În ziua de 8 aprilie 1950, în Franţa, la Tarbes, domnul Camps, de profesie medic şi soţia acestuia au observat pe cer, spre seară, un obiect care zbura la foarte mare înălţime. Aparatul, rotund şi plat, de culoare roşie, foarte strălucitor, nu părea să aibă o direcţie precisă.

Locuitorii satului Ger, situat la 8 km de Tarbes, au observat şi ei acelaşi fenomen, la aceeaşi oră. Misterioasa farfurie zburătoare a dispărut în direcţia Spaniei.

Câteva luni mai târziu, în Irlanda, un disc (sau un obiect oval) a străbătut cerul de la Clommoc în direcţia sud-est. „Obiectul", au declarat trei martori, semăna cu un fel de mormoloc cu coada în flăcări.

În aceeaşi zi, un negustor din Angers, domnul Dangibeault, aflat în apropierea Gării Niort, a observat către miezul nopţii, două obiecte rotunde, de culoare roşie, care se îndreptau spre sud. Acestea au fost vizibile timp de 5-6 minute şi au fost observate de mai multe persoane.

Ziarul egiptean *Al Miski* îşi informează cititorii că la începutul lunii martie 1950 a fost observat pe cer, deasupra periferiei oraşului Heliopolis, un întreg grup de farfurii zburătoare. Autorităţile egiptene nu s-au pronunţat.

În ziua de 27 aprilie 1950, într-un comunicat al Washingtonului, forţele aeriene americane recunoşteau că farfuriile zburătoare „nu sunt o glumă".

Acest reviriment brusc, venit după o serie întreagă de dezmînţiri „oficiale" (conform cărora farfuriile zburătoare nu ar fi decât o „formă de isterie colectivă") este mai mult decât semnificativ.

Cu toate tergiversările şi „re-negările" tardive, această afirmaţie dovedeşte cu prisosinţă că Pentagonul ia în serios enigma aparatelor „neidentificate".

La începutul lunii august 1950, farfuriile zburătoare au survolat vestul Franţei. Locuitorii comunei Roche-sur-Yon (Vendée) au observat un glob luminos care a zburat mai întâi în toate direcţiile, după care a dispărut în mare viteză.

Consilierul municipal Bonneau a descris pe larg acest fenomen, spusele sale fiind confirmate de doctorul Desmas,

chirurg stomatolog din Casablanca, aflat în vacanţă în Franţa.

În noaptea aceea, în jurul orei 2.15, doctorul Desmas se afla în drum spre localitatea Oudon. Se grăbea şi de aceea conducea destul de repede. La un moment dat, atenţia i-a fost atrasă de o lumină ce părea să vină dintre copaci, undeva în partea dreaptă. „Un incendiu", şi-a spus doctorul.

Dar, după câteva minute, lumina a apărut *în partea stângă*. Uluit şi contrariat, doctorul Desmas a oprit maşina, cu intenţia de a vedea ce se întâmplă. În clipa următoare, un glob incandescent a trecut pe deasupra şoselei, după care a virat, oprindu-se deasupra unei câmpii pustii. După câteva clipe a pornit din nou, şi-a schimbat de câteva ori direcţia, dispărând şi apărând din nou, la intervale regulate. „Obiectul" era, de fapt, o lentilă foarte luminoasă, care lăsa în urma ei o dâră la fel de strălucitoare.

Timp de un sfert de oră, impresionanta farfurie zburătoare şi-a continuat dansul, apoi s-a oprit şi a stat nemişcată vreme de câteva secunde, după care a dispărut.

Doctorul a mai precizat că, atunci când „obiectul" se afla deasupra lui, semăna cu o sferă, iar când se deplasa, lua forma unui disc.

Şi în acest caz, evoluţiile atât de ciudate, schimbările de direcţie, opririle şi pornirile în cea mai mare viteză, exclud toate ipoteza unui meteorit. După cum vom vedea ceva mai departe, un meteorit nu are în nici un caz o traiectorie atât de neregulată.

Reflexe ale farurilor? Cele ale maşinii martorului erau stinse, iar pe toată întinderea câmpiei nu se vedea nici cea mai mică lumină.

Avion cu reacţie? Performanţele uluitoare, de domeniul fanteziei, ale acestor aparate exclud din capul locului acest gen de explicaţie.

Halucinaţii? Asta ar însemna să admitem faptul că, în noaptea cu pricina, un mare număr de persoane, aflate în diverse puncte ale provinciei Vendée au fost subit şi simultan lovite de o nevroză obsesională. De altfel, în anul 1952, farfuriile zburătoare se vor întoarce la Roche-sur-Yon. În ziua

de 30 octombrie 1950, domnul A.W. Bearne, din Preston (Anglia) a observat, chiar deasupra casei sale, un fel de ţigară care „scuipa flăcări", coborând în mare viteză. Apoi şi-a schimbat direcţia, urmând o traiectorie orizontală. Flăcările din partea posterioară au slăbit brusc din intensitate, iar în faţa „ţigării" (dar la o înălţime mult mai mare) au apărut două discuri mari, argintii, care se deplasau cu aproape aceeaşi viteză. Aveau un diametru de circa 15-20 m şi au fost vizibile timp de 15 secunde, după care au dispărut.

Tot în Anglia, au fost observate aparate de formă discoidală, eliptică sau cilindrică, având un diametru ce varia între cel al unei monede şi cel al unei mingii de rugby.

Faptele au fost confirmate de persoane foarte onorabile şi chiar de poliţişti.

Trei luni mai târziu, un dominion britanic a „primit vizita" unei farfurii zburătoare.

În ziua de 7 ianuarie 1951, mai mulţi locuitori din Bowral (statul New South Wales, Australia) au observat un disc ce zbura la mică înălţime, dar cu o viteză ameţitoare. Avea un diametru aproape egal cu cel al lunii pline. Era de culoarea oţelului şi nu făcea nici un zgomot. După câteva clipe, s-a înălţat brusc, cu mişcări în spirală şi a dispărut.

Şi acum, iată relatarea unei întâlniri cât se poate de ciudate...

În seara zilei de 20 ianuarie 1951, la ora 20.30, căpitanul Lawrence Vinther primea de la *Sioux City Airport* (Iowa) misiunea de a identifica o „lumină orbitoare" care survola zona respectivă. Vinther, împreună cu copilotul său, James Bachmeier, au început să urmărească „lumina". Aceasta s-a îndreptat mai întâi spre avionul lor, trecând ca un bolid pe lângă acesta, la o distanţă de numai 60 m, după care şi-a schimbat direcţia şi a început să zboare paralel cu avionul (la aceeaşi distanţă de circa 60 m).

Era o noapte senină, cu lună, aşa că cei doi piloţi au putut vedea foarte bine obiectul misterios. Acesta semăna puţin cu o ţigară, dar o ţigară „cu aripi". Ciudata „aeronavă" nu părea să aibă nici motor clasic, nici motor cu reacţie, nici ţeavă de eşapament şi nici nu „scuipa flăcări".

„Burta" aparatului radia o lumină albă. Deodată, fantastica aeronavă (sau, mai curând, *astronavă*) s-a lăsat în jos, până a ajuns sub avion, după care a dispărut, *fără zgomot*, dar cu o viteză de-a dreptul înspăimântătoare.

Acest aparat ciudat, fără elice şi fără reactoare, cu „burta" aceea puternic luminată, folosea o sursă de energie *necunoscută* pe pământ, poate banală, dar pe care numai ei, cei dintr-o altă lume, reuşiseră să o stăpânească. Energie electromagnetică? Câmp magnetic de respingere?

Pe parcursul acestei cărţi, vom urmări fapte de neconceput şi iraţionale din punctul nostru de vedere, de pământeni antropocentrişti.

În aşteptarea unei certitudini, să revenim pe bătrânul continent.

În luna ianuarie 1951, două farfurii zburătoare, cu diametrul cam cât cel al unei monede de 1 franc, au survolat localitatea Cauldwell din Irlanda.

La data de 15 martie 1951, la New Delhi (India), la ora 10.20 (ora locală) mii de oameni au fost martorii unei apariţii uluitoare: o „ţigară zburătoare" străbătea cerul Indiei.

George Franklin Floate, inginer şef la aeroclubul din Delhi şi alţi câţiva membri ai aceluiaşi club au observat cu interes straniul fenomen, care a durat 20 de minute.

„Acest aparat avea forma unei ţigări din metal, lungă de aproximativ treizeci de metri şi cu un inel de flăcări la unul din capete. „Ţigara" lăsa în urma ei o dâră groasă, de culoare albă. Aparatul reflecta razele soarelui, ceea ce dovedeşte că era de natură materială şi construit din metal. Zbura fără zgomot, la o altitudine de circa 1500 m şi cu o viteză de aproximativ 3200 km/h.

Două avioane cu reacţie, aparţinând Forţelor Aeriene Indiene, au primit ordin să decoleze şi să se apropie de ciudatul vehicul, însă, la apropierea lor, acesta a făcut un salt, înălţându-se până la aproximativ 6000 m, după care a dispărut. Se afla acolo, iar în secunda următoare a dispărut, s-a topit... s-a evaporat în cer... nu ştiu! a explicat domnul Floate."

În aceeaşi noapte, „obiectul" a reapărut la Allahabad (localitate situată la o distanţă de 650 km de Delhi). A fost observat de domnul Y.R. Bhan Darkar, instructor la aeroclubul local.

Paisprezece zile mai târziu, „obiectul" a reapărut deasupra aerodromului din Wellingdon, cartier general al aeroclubului din Delhi. Domnul Floate s-a aflat din nou printre numeroşii martori care l-au observat.

Se afla aproape la aceeaşi înălţime, dar zbura mult mai încet (circa 800 km/h) şi a stat nemişcat deasupra terenului timp de 20 de minute, după care a dispărut în viteză. Dâra pe care a lăsat-o în urma lui a fost vizibilă vreme de o oră şi jumătate.

Domnul Floate a mai avut ocazia să vadă straniul vehicul de încă două ori, deasupra aerodromului, în lunile noiembrie şi decembrie. Noaptea, obiectul era fluorescent. De fiecare dată, „ţigara" zburătoare venea dinspre nord, vira spre est şi dispărea.

Personalitatea martorului, cunoştinţele sale tehnice, precum şi numărul mare de persoane ale căror relatări sunt identice cu cele ale domnului Floate exclud din capul locului ideea că la mijloc ar fi o înşelătorie.

Ipoteza unei halucinaţii colective nu stă nici ea în picioare, pentru că nimeni nu poate concepe ideea unei halucinaţii care să cuprindă, în patru rânduri, mii de persoane şi asta în cursul unui an şi în mai multe puncte diferite.

Ideea unui balon-sondă este şi ea ridicolă.

„Ţigara se deplasa cu o viteză de 3200 km/h!" Oare vântul a bătut vreodată cu o asemenea viteză?

Dar înainte de a încerca să elucidăm „misterul aparatelor neidentificate", să terminăm de răsfoit „dosarul farfurii" anului 1951.

Luni 12 mai 1951, la ora 16.00, mai multe sute de persoane adunate pe cheiul de la Corcelles (Neuchâtel, Elveţia) au observat misterioasa apariţie pe cer, la foarte mare înălţime, a unui obiect strălucitor, care zbura „în salturi", lăsând în urma lui o dâră albă. Fenomenul, foarte vizibil cu ochiul liber, a durat un sfert de oră, după care aparatul a descris un

semicerc în spaţiu şi s-a răsturnat, oferind privirilor forma clasică a unei farfurii zburătoare, perfect rotunde. Apoi, într-o fracţiune de secundă, aparatul s-a înălţat vertical, cu o viteză de-a dreptul ameţitoare şi a dispărut.

Nu poate fi vorba de o halucinaţie colectivă: printre sutele de mărturii se află şi aceea a profesorului Alfred Lombard.

La data de 21 martie, la El Moudzine (Maroc), trei stagiari de la Staţiunea experimentală a Regiei Tutunului (domnii P. Spiral, J. Le Provost şi G. Darmon) au relatat cele ce urmează:

„În jurul orei 18.45, ne aflam în faţa uşii cantinei noastre, când am observat pe cer, venind dinspre est şi îndreptându-se în mare viteză spre vest, ceva ce noi am presupus că era o farfurie zburătoare.

Am putut să o observăm timp de cincizeci de secunde înainte să dispară complet (după ce însă, mai întâi, a descris o curbă aproape perfectă).

Nu am putut aprecia înălţimea la care zbura obiectul misterios, care a lăsat în urma lui o dâră luminoasă.

Avea culoarea cimentului uscat, cu uşoare reflexe metalice, diametrul său fiind aproape egal cu acela al soarelui în momentul în care dispare la orizont."

La rândul său, domnul Spiral a spus:

„Eu am avut ocazia să văd destui meteoriţi, dar ceea ce am văzut noi miercuri nu era în nici un caz un meteorit. În ziua de 29 mai 1951, la ora 15.48, Victor Black, Werner Eichler şi Ed. Sullivan, specialişti în fizică atmosferică, ataşaţi la o uzină de construcţii aeronautice din California, au fost martorii unui fenomen cu totul ieşit din comun.

Pe cerul senin, la 45° deasupra orizontului, au apărut deodată, venind dinspre est, treizeci de obiecte strălucitoare, dispuse sub forma unei potcoave foarte înguste sau, mai exact, a unui diapazon în poziţie verticală, răsturnat.

În mai puţin de un minut, au parcurs 90° pe linia orizontului. Apoi, brusc, au virat în unghi drept, după care, pur şi simplu, au dispărut. Aveau fiecare un diametru de aproximativ 10 m şi o viteză de 2500 km/h. Cele 30 de discuri

ce alcătuiau ciudata escadrilă străluceau cu o lumină puternică, albăstruie.

Mai este oare cazul să precizăm că nici fizica atmosferică, nici astronomia şi nici optica nu au putut, din păcate, să explice acest fenomen?"

La scurt timp după aceea, acelaşi Ed. Sullivan, unul dintre martorii oculari ai evoluţiei misterioasei escadrile, a înfiinţat *Civilian Saucers Investigations** cu sediul la Los Angeles (California).

*
* *

Până acum, piloţii forţelor aeriene americane puteau să se laude că deţin exclusivitatea în ceea ce priveşte „urmărirea" farfuriilor zburătoare. Dar în ziua de 15 iunie 1951, aviatorii francezi s-au angajat şi ei în această cursă. În acea zi, la ora 10.37, piloţii militari Irénée Prio şi Raymond Gallibert, aflaţi fiecare la bordul unui Vampir aparţinând bazei 115 din Orange (Vaucluse), efectuau un zbor de antrenament.

Am stat de vorbă eu însumi cu domnul Prio (locotenentul Gallibert aflându-se, în acel moment, în Canada).

Nimeni nu îi poate acuza pe aceşti martori oculari, piloţi pe avioane cu reacţie, că au visat cu ochii deschişi sau că au confundat un nor cu un „obiect" real. Oamenii aceştia sunt obişnuiţi cu cerul şi cu aparatele pe care le pot întâlni acolo sus.

Domnul Prio mi-a explicat:

„Zburam pe un cer fără nori, când, deasupra bazei noastre de la Orange, am văzut un „obiect" metalic, strălucitor, care zbura la o altitudine de circa 3500-5000 m; aparatul, de formă circulară şi de o culoare asemănătoare cu aceea a aluminiului, era imobil.

---

* *Civilian Saucers Investigations*: Anchete civile cu privire la farfuriile zburătoare.

Intrigaţi, ne-am decis să ne apropiem şi am pornit în direcţia lui. Imediat după ce am efectuat această manevră, discul s-a rotit şi s-a îndepărtat cu o viteză din ce în ce mai mare. Am pornit şi noi după el, urmărindu-l până la Aspes-sur-Buech, dar fără a-l putea ajunge, viteza ascensională a Vampirului fiind prea mică în raport cu cea a aparatului. Acesta din urmă, după o urmărire de şase minute, a dispărut, urmând o traiectorie ascendentă şi deplasându-se cu o viteză de aproximativ 1000 km/h.

În tot acest timp, locotenentul Gallibert şi cu mine am comunicat prin telefon. Convorbirea noastră a fost înregistrată de cei de la bază, care ne determinau, în acelaşi timp, şi poziţia."

Intervievat de Charles Garreau de la *La Bourgogne Républicaine* în legătură cu această „vânătoare", generalul de Buretel de Chassey, comandantul Diviziei I Aeriene din Dijon a confirmat:

„Îmi amintesc că am citit relatarea piloţilor de pe cele două avioane Vampir aparţinând bazei din Orange, care, în luna iunie 1952 au încercat, dar fără rezultat, să captureze ceva ce lor li se păruse a fi un disc strălucitor ce se deplasa cu o viteză de circa 1000 km/h. Şi în acest caz, *mă îndoiesc că piloţii, care erau oameni serioşi, nu au vrut decât să ne facă o farsă.*"

Deşi mai puţin spectaculoasă decât precedentele, observaţia făcută o lună mai târziu la Pompaples (Elveţia) de M.F. în *Journal de Lausanne* din 23 iulie 1951, merită din plin a fi menţionată.

„În zorii zilei de 8 iulie 1951, pe la ora 4.00, am observat la orizont, în direcţia Mont-de-Premier şi detaşându-se pe o perdea de ceaţă care acoperea cerul, două grupuri de puncte negre, care se îndreptau spre sud şi pe care le-am luat drept păsări migratoare.

Ceea ce mi-a atras în mod deosebit atenţia a fost dispunerea în formă de cerc a celor din grupul din faţă. Urmărindu-le cu privirea, am văzut, deodată, ceva mai la sud, un disc strălucitor, care străpungând perdeaua de ceaţă, a rămas

o vreme nemişcat, ca o stea mare şi impunătoare, în faţa căreia punctele negre s-au oprit timp de un minut sau două.

Nu mică mi-a fost mirarea atunci când punctele negre s-au pus din nou în mişcare, steaua formând centrul luminos al cercului de „păsări", ce păreau să-i fie un fel de gărzi de corp.

Continuând să privesc într-acolo, am văzut şi mai la sud, dar la acelaşi nivel, un alt disc strălucitor, care se îndrepta spre sud-est, fără însă a fi escortat de „puncte negre". Grupul iniţial fiind acum în ceaţă, am urmărit cu privirea cel de-al doilea disc, până când l-am pierdut din vedere (deasupra lacului Léman).

Am văzut apoi, din nou, grupul de puncte negre, în formaţia sa perfect simetrică, steaua aflându-se tot în centrul cercului, care se deplasa în poziţie fixă (adică fără să se rotească).

După un minut sau două, au dispărut complet, în aceeaşi direcţie ca şi celălalt disc.

Era ora 4.30...

Nu aş putea spune dacă discul se rotea; detalii de acest fel nu aş fi putut observa decât cu ajutorul unui binoclu foarte puternic...

Discul era de culoare galben deschis pe partea dinspre sud, mai închis şi mai strălucitor pe cealaltă. Strălucirea lui nu lumina deloc ceaţa opacă din jur.

Soarele nu răsărise încă.

Fiecare grup de puncte negre era format din 50-60 de unităţi, dispuse la distanţe mici şi egale unele în spatele altora.

Pot să vă asigur că această privelişte nu avea în ea nimic apocaliptic. Dimpotrivă. Mi se părea că urmăresc evoluţia unor aparate conduse de nişte aşi ai pilotajului. Pe de altă parte, nu cunosc nici un avion (sau aeronavă) care să semene cu „obiectele" văzute de mine.

Aş putea să afirm chiar că aceste aparate nu sunt de pe Pământ, cum, de altfel, nu sunt nici următoarele, fotografiate în Texas."

În noaptea de 30 august 1951, un tânăr student american, în vârstă de 18 ani, Carl Hart, a făcut două fotografii memorabile. Nu era vorba de o singură farfurie zburătoare, ci, la fel ca şi în Elveţia, de o adevărată escadrilă.

Formaţia era alcătuită din treizeci de „obiecte" luminoase, ovoidale, care au survolat, fără zgomot, orăşelul Lubbock din Texas. Nici un avion nu zbura în acel moment pe deasupra Lubbockului.

Cu patru zile în urmă, doctorii Robinson (profesor de geologie la Colegiul de Tehnologie din Texas), A.G. Oberg (profesor de chimie industrială) şi W.C. Ducker (director în cadrul Departamentului Industriei Petroliere) avuseseră deja ocazia de a observa un fenomen similar. Aceasta se întâmplase în ziua de 25 august, la ora 23.10. Timp de mai multe luni, numeroase persoane au observat pe cer formaţii asemănătoare, în V.

Experţii forţelor aeriene americane au declarat clişeele lui Carl Hart drept autentice, nedescoperindu-se, după o examinare minuţioasă a pozitivelor şi negativelor, nici o urmă de contrafacere.

Noaptea fiind senină şi fără nori, explicaţia „reflexii ale farurilor maşinilor" nu stă în picioare, nici de data aceasta.

Pe de altă parte, iată o informaţie pe care ne-au oferit-o câţiva tehnicieni familiarizaţi cu baloanele-sondă. Este mai mult decât evident că ceea ce au văzut ei nu este un balon-sondă „aflat în misiune".

Aceasta se întâmpla în luna octombrie 1951, chiar în timp ce doi ingineri de la o uzină aeronautică din Minneapolis puneau la punct baloane destinate studierii atmosferei la mare înălţime. Cei doi ingineri efectuau tocmai un zbor la mare înălţime, pentru a urmări unul din baloanele lor experimentale, când au observat, mult mai sus decât balonul şi destul de departe de acesta, un ciudat obiect strălucitor, care se deplasa cu viteză foarte mare. „Obiectul" s-a îndreptat, în picaj, spre balon şi a zburat orizontal timp de aproape un minut, după care a încetinit. Apoi a virat brusc spre stânga, a luat înălţime şi a dispărut în mare viteză.

Cei doi ingineri sunt categorici: comportamentul, în zbor, al acestui aparat de proveniență necunoscută a demonstrat că nu era vorba nici de un avion de tip clasic, nici de un avion cu reacție, nici de un meteorit și nici de un balon-sondă, obiecte pe care cei doi le cunoșteau cât se poate de bine.

Ce demonstrează toate relatările și mărturiile cu privire la farfuriile zburătoare, înregistrate în perioada 1947-1951? Că ne aflăm în zorii unei ere noi, în care se vor produce o serie întreagă de fenomene ciudate, de natură să ne uimească la culme (și asta într-un viitor poate nu prea îndepărtat). Ar fi ridicol să ne ascundem capul în nisip, ca struții, să ne încăpățânăm să nu vedem și să nu admitem nimic, câtă vreme faptele există, încărcate de dovezi zdrobitoare.

Nu avem nici un motiv să ne temem. Farfuriile zburătoare există. Cei mai mari experți americani sunt deja convinși de asta.

Anchetele mele personale, ca și cele ale colegilor mei din Comisia *Uranos* ne-au determinat să credem în existența acestei realități.

Capitolele care urmează ne vor explica de ce trebuie să credem în existența farfuriilor zburătoare și de ce nu avem dreptul să ne temem de ele (așa cum o fac unii reprezentanți ai presei, care difuzează informații pe cât de alarmante, pe atât de fanteziste. Chiar dacă există și cazuri ce contrazic afirmațiile mele (cum ar fi, de exemplu, cel al pilotului Mantell, „doborât" de o farfurie zburătoare) ele nu au, cu siguranță, drept cauză decât o regretabilă eroare (ceea ce de altfel, ne vom strădui să și demonstrăm).

Să ne ocupăm acum de anul 1952, care a fost, prin excelență, *anul farfuriilor zburătoare*.

CAPITOLUL II

Dacă primele luni ale anului 1952 nu au adăugat decât un singur fapt mai deosebit la „dosarul farfuriilor", trimestrul al doilea, dimpotrivă, a fost bogat în observaţii de-a dreptul uluitoare.

Vom relata câteva fenomene „clasice", dintre cele mai curioase, observate toate în primul semestru al anului 1952.

La data de 4 ianuarie, şeriful districtului Monterey (SUA) precum şi numeroşi martori aflaţi în regiunea dintre Watsonville şi Greenfield, au observat pe cer un obiect straniu, în formă de fus, care se deplasa cu viteză foarte mare. Aceasta se întâmpla la ora 5 dimineaţa. La ora 5.10 au început să sosească rapoarte ale mai multor maşini ale poliţiei, care observaseră acelaşi fenomen.

George Brantovich şi Jesse Ojeda, doi poliţişti, l-au văzut şi ei, dar dintr-un unghi care îl făcea să apară sub forma unui bulgăre de foc. „Bulgărele" alungit „scotea flăcări" la ambele capete (a se vedea descrierea similară făcută în cazul farfuriilor zburătoare de la Oloron) şi zbura la o înălţime de aproximativ 3000 m. Viteza i-a fost apreciată la 1100-1200 km/oră. Între orele 5 şi 5.35, trecerea sa a fost semnalată în aproape zece localităţi. Piloţii de la *United Airlines* mai ales, au afirmat că au văzut în zonă un fel de „meteor" ce se dezintegra în aer, în timp ce *Civils Aero-Nautics Administration* a declarat că nu ştie nimic în legătură cu aceste fenomene.

La data de 29 ianuarie 1952, echipajul unui bombardier B 29, aflat în misiune de recunoaştere pe timp de noapte şi survolând oraşul Wonson (Coreea de Nord) a observat o farfurie zburătoare. Vreme de cinci minute, aceasta a urmat o traiectorie paralelă cu cea a bombardierului, ceea ce le-a

permis pilotului şi servantului să studieze cu atenţie halucinanta apariţie nocturnă.

„Era un disc enorm. Înainta învârtindu-se, ca o imensă roată orizontală.

Toată suprafaţa ei răspândea o lumină de culoare portocalie, în schimb, pe margine era ca bordată de flăcări albăstrii."

Discul a „escortat" avionul, potrivindu-şi viteza cu a acestuia (400 km/h). Timp de cinci minute, cele două aparate au zburat foarte aproape unul lângă celălalt, după care farfuria a dispărut, brusc", în spaţiu, au precizat aviatorii.

Un alt B 29 a întâlnit şi el o farfurie zburătoare, în aceeaşi noapte de 29 ianuarie şi în împrejurări asemănătoare. De data aceasta, discul a urmărit avionul nu mai mult de un minut, pentru ca apoi să dispară la fel de brusc precum apăruse.

Aceasta s-a întâmplat la Sunchon, la 150 km distanţă de Wonson. Cele două echipaje nu au comunicat între ele, dar, deşi nu ştiau nimic unul despre celălalt, totuşi, au făcut rapoarte foarte asemănătoare.

De atunci încolo, avioane aparţinând forţelor aeriene americane ce survolau teritoriul Coreei de Nord, au fost urmărite în mai multe rânduri, de farfurii zburătoare.

Experţii americani sunt convinşi că aceste „discuri" nu erau nici baloane-sondă, nici arme secrete, nici o halucinaţie, nici meteori... adică nimic cunoscut!

*
* *

În seara zilei de 13 februarie 1952, un obiect luminos, în formă de ţigară de foi, a fost observat în mai multe locuri din regiunea Londrei.

Deplasându-se pe cer cu o viteză extraordinară, această „ţigară" era albastră la mijloc şi verzuie la cele două capete. Bineînţeles că serviciile meteo nu au putut explica fenomenul, care a îngroşat astfel dosarul „cazurilor nesoluţionate".

Pe la mijlocul lunii martie 1952, Pierre Urtin, din Aix-en-Provence, a fost martorul unui fenomen curios, care s-a produs în jurul orei 20.30, deasupra şoselei din Vauvenargues (o suburbie a oraşului Aix).

Iată ce mi-a mărturisit domnul Urtin:

„Nu mai îmi amintesc exact ce zi era. În orice caz, între 15 şi 30 martie 1952. Ştiu însă sigur că era noapte. Mă întorceam acasă, când am văzut un fel de sferă incandescentă, probabil un disc văzut din faţă, venind din direcţia Marsiliei; se mişca pe cer, deplasându-se cu viteză foarte mare spre nord. Obiectul, silenţios şi cu un diametru de-a dreptul impresionant, avea o culoare în acelaşi timp roşie şi verde. Zbura, după părerea mea, la o altitudine de 5000-6000 m şi lăsa în urma lui o dâră palidă care, după 2-3 secunde, dispărea şi ea."

Meteorit! vor exclama astronomii. Nu! Acest obiect nu era un meteorit, pentru că domnul Pierre Urtin a adăugat:

„Ceea ce m-a intrigat cel mai mult a fost faptul că, odată ajuns deasupra mea (adică în poziţie verticală faţă de locul unde mă aflam eu) obiectul, care până atunci avusese o viteză constantă, a accelerat brusc, începând să se deplaseze cu o viteză cel puţin dublă faţă de cea de până atunci. Această accelerare subită nu a fost însoţită de nici un zgomot şi nici de schimbarea luminozităţii.

Obiectul şi-a continuat drumul *în linie dreaptă*, după care a dispărut. Dar un meteorit nu se deplasează *întotdeauna* în linie dreaptă şi dacă îşi măreşte viteza, asta nu se întâmplă decât cu puţin timp înainte de a lua foc."

Câteva săptămâni mai târziu, farfuriile zburătoare şi-au făcut apariţia pe cerul Japoniei. Un raport cu privire la o serie de documente aflate în posesia serviciilor de informaţii americane se referă la un disc metalic ce a trecut pe lângă un avion cu reacţie, de tip F 84, la data de 29 martie 1952, la ora 11.20. Locotenetul David Brigham, care pilota avionul, a raportat că obiectul urmărea o traiectorie ce părea dirijată. Discul avea un diametru de circa 20 cm. Foarte sub-

ţire, perfect rotund şi strălucitor, el nu lăsa în urma lui nici o dâră vizibilă.

Obiectul discoidal se deplasa mult mai repede decât avionul cu reacţie, pe care, de altfel, l-a şi urmărit vreme de câteva clipe, după care a dispărut în mare viteză.

Descrierea acestei „farfurioare" corespunde exact cu cea a discului luminos care l-a „urmărit" timp de 20 de minute pe locotenentul Gorman, deasupra aerodromului din Fargo (Dakota de Nord), în luna septembrie a anului 1947.

Vom vedea mai târziu ce sunt (probabil?) aceste minifarfurii zburătoare. O mărturie amuzantă ne vine acum din Canada, excluzând din capul locului posibilitatea unei halucinaţii, şi asta pentru că primul martor care a observat aparatul a fost... un câine. Fanteziile vizuale pot fi rodul imaginaţiei unui *homo sapiens*, dar nu şi al instinctelor unui animal.

La data de 20 aprilie 1952, în provincia Ontario, un câine a început, la un moment dat, să latre cu furie. Stăpânul său, urmărind privirea patrupedului, a văzut pe cer un disc strălucitor, care se deplasa cu o viteză destul de mare, lăsând în urma lui o dâră de fum.

În acelaşi moment, la o distanţă de circa treizeci de kilometri (ceea ce ne permite să afirmăm că aparatul, în afara faptului că era imens, zbura şi la o altitudine foarte mare), în timp ce aviaţia canadiană dezmintea prezenţa farfuriilor zburătoare în acele locuri, un ţăran a semnalat autorităţilor un fenomen identic. Numai că nu a putut aduce în sprijinul afirmaţiilor sale mărturia unui câine.

Aceasta vă va face, poate, să zâmbiţi. Dar chiar dacă este adevărat că, uneori, „câinii latră la lună", trebuie să recunoaştem că instinctele animalelor nu se lasă influenţate de consideraţii conformiste; dacă un câine vede pe cineva sau ceva ce îi place, el va da din coadă. Dacă ceea ce vede nu îi este tocmai pe plac sau îl sperie, el va schelălăi, va mârâi sau va lătra.

Câinele cu pricina a văzut, deci, cu siguranţă, „ceva" pe cer. Ceva deosebit. Un avion obişnuit nu l-ar fi făcut să schelălăie.

În ziua de 13 mai, au fost observate, în diverse locuri din Portugalia, farfurii zburătoare şi ţigări zburătoare, toate foarte strălucitoare.

La Santarem, a fost vizibilă, vreme de 40 de minute, o sferă strălucitoare, care înainta repede, lăsând în urmă o dâră de fum.

Lângă Alcobaca, un obiect în formă de ţigară de foi s-a învârtit de mai multe ori pe cer, după care a părut că „explodează". La Caldas Darainha, a fost văzut un „nor", care se înălţa spre cer, ca o săgeată, cu o viteză de-a dreptul surprinzătoare.

În ziua de 16 mai 1952, mai mulţi locuitori ai localităţii Malung (Suedia) au declarat că au văzut pe cer un obiect straniu, în formă de pahar, foarte strălucitor (lumina, fluorescentă, părea să vină de undeva din interior) şi care se deplasa destul de încet.

În ziua de 1 iunie, la ora 2 dimineaţa, pe cerul Africii, la Port-Gentil, a apărut un obiect misterios. Mărturia aparţine comandantului unui vas comercial şi unora dintre membrii echipajului.

Comandantul a precizat că obiectul, după ce s-a rotit de două ori, descriind două bucle mari, a dispărut în înaltul cerului. Era mai mult ca o lumină portocalie, foarte puternică şi fosforescentă, care se mişca foarte repede, urmând o traiectorie dreaptă.

Aparatul, vizibil vreme de trei minute, nu făcea nici un zgomot. Zbura la o înălţime de circa 3000-4000 m şi părea să aibă diametrul unei planete.

„Obiectul" părea să fi ieşit din pământ, aflându-se în momentul acela deasupra localităţii Port-Gentil. S-a oprit şi a virat la dreapta, după care a dispărut. Toate acestea dovedesc că nu a fost vorba de un „meteor".

În aceeaşi noapte, s-a stabilit cu certitudine că, la ora aceea, deasupra localităţii Port-Gentil *nu zburase nici un avion.*

Aici trebuie să deschidem o paranteză şi să arătăm că, „undeva" între Ciad şi sudul Algeriei, se află o bază experimentală de aparate aşa-zise „speciale". Misiunea oficială a bazei este aceea de a lansa sonde meteorologice, dar este aproape sigur că acolo se fac experienţe cu rachete cu rază mare de acţiune. Dar mi se pare ciudat ca o bază din Africa să aibă în dotare aparate mai puternice şi mai perfecţionate decât cele experimentate la *White Sands Proving Ground* (New Mexico).

Toată lumea ştie ce fonduri reduse sunt alocate cercetării ştiinţifice, în Franţa. Or, ca cineva să-şi revendice paternitatea acestor „ţigări" zburătoare mi se pare, din păcate, o adevărată infatuare.

Pe la sfârşitul lunii aprilie, o întreagă escadrilă de farfurii zburătoare a trecut pe deasupra localităţii Ceuta, de lângă Tanger. Un grup de salariaţi ai pescăriei de balene din Benzon au văzut pe cer, în jurul prânzului, o serie de discuri, ce se deplasau cu viteză foarte mare în direcţia nord-vest. Din localitatea Ceuta, aceste discuri strălucitoare, care făceau şi un zgomot foarte puternic, au fost vizibile timp de 10-15 minute.

În acelaşi timp, dar la Singapore, zborul unei „ţigări" argintii, ce lăsa în urma ei o dâră de fum, pe cer, a oprit circulaţia din centrul oraşului, unde toţi automobiliştii şi-au oprit maşinile, pentru a privi în sus, spre cer.

Luna mai s-a remarcat printr-un senzaţional reportaj fotografic – instantaneu, firește – a doi ziarişti brazilieni, João Martins şi Edwardo Keffel, de la cotidianul *O'Cruzeiro* (numărul din 8 mai 1952).

În ziua de 7 mai, cei doi ziarişti se pregăteau, fără prea multă tragere de inimă, să facă un reportaj pe Insula Îndrăgostiţilor, de lângă Rio de Janeiro. Tocmai ancoraseră în golful Tijuca şi se pregăteau să pornească în căutarea unor cupluri celebre (stele de cinema sau diverse alte personalităţi),

când Martins îi atrase atenţia colegului său. Pe cer zbura o „pasăre" ciudată. Era aproape ora 16.30. Cei doi şi-au dat repede seama că nu era vorba nici de o pasăre şi nici de un avion. De altfel, au văzut şi trei avioane ale *Força Aéra Brasileira*, ce zburau tocmai în partea opusă „obiectului", care, de altfel, nu avea nimic comun cu aceste aparate clasice de zbor.

Obiectul se deplasa pe cerul senin, apropiindu-se de golf şi zburând cu viteză din ce în ce mai redusă. Keffel luă aparatul de fotografiat şi făcu repede cinci fotografii.

Obiectul discoidal începu să se legene într-un mod foarte ciudat, cam ca un avion pe cale de a-şi pierde echilibrul, după care dispăru dincolo de orizont.

Cele cinci fotografii, foarte clare, înfăţişează un disc, având în partea superioară un fel de protuberanţă dublă. Una dintre fotografii înfăţişează farfuria văzută din faţă. Partea inferioară este puţin mai umflată, dar nu se vede nici un tren de aterizare.

Experţii de la *Air Technical Intelligence Center* (organism ce ţine de *US Air Force*, au studiat cu mare atenţie aceste fotografii, pe care, după ce s-au convins de autenticitatea lor, le-au achiziţionat pentru frumoasa sumă de 8000000 de franci!

Curând după aceea, un reprezentant al *US Air Force* a declarat: „Au fost emise mai multe ipoteze, de la aceea a unei arme venind de pe Marte sau de pe vreo altă planetă şi până la aceea a unei arme lansate de cine ştie ce putere străină (eventualitate respinsă însă, ulterior, de însuşi organismul în cauză)."

Spre sfârşitul lunii mai, lângă localităţile Lamoricière şi Mostaganem, din Algeria, doi jandarmi şi mai mulţi automobilişti au observat pe cer, la o înălţime de aproximativ 700 m, un disc întunecat, dar înconjurat ca de o aură strălucitoare şi care lăsa în urma lui o dâră la fel de luminoasă.

În această perioadă, profesorul A. Einstein, autorul celebrei teorii a relativităţii, răspundea întrebării unui pastor

evanghelist, care dorea să-i cunoască părerea cu privire la martorii care declarau că au văzut pe cer farfurii zburătoare:

„Oamenii aceia au văzut ceva... Nu ştiu ce şi nici nu sunt curios să aflu."

Răspuns cu totul neaşteptat din partea unui geniu al matematicii. Este oare posibil ca pe un savant de talia lui Einstein să nu-l intereseze deloc o problemă ce preocupă o omenire întreagă? Studiile sale, strâns legate de mecanica cerului şi, indirect, de astronavigaţie par să contrazică afirmaţia sa *nu sunt curios să aflu*. Dar era oare aceasta într-adevăr părerea sa intimă?

* * *

În timp ce în Spania mii de martori urmăreau, vreme de o oră, o farfurie zburătoare care deplasându-se lăsa în urma ei pe cer o dâră albă, în Franţa se semnala prezenţa mai multor aparate de formă discoidală.

Aceste informaţii, deşi demne de luat în seamă, proveneau de la persoane nefamiliarizate cu corpurile cereşti şi cu aparatele de zbor. Dar în ziua de 12 iunie 1952, dosarul şi aşa voluminos al farfuriilor zburătoare s-a îmbogăţit cu o piesă cât se poate de importantă.

Într-adevăr, de la aeroportul le Bourget, s-a primit un raport oficial, care începea astfel:

FARFURII ZBURĂTOARE PE CERUL PARISULUI

„Astăzi, anunţa comunicatul adresat directorului aeroportului Orly, pe cerul acoperit, a fost observat un glob de foc mai mare decât o stea, care, după ce a stat *nemişcat* o vreme, a dispărut în direcţia sud-vest. Acest fenomen ne-a fost semnalat de avionul FBEFM, care a alertat turnul de control. Globul a dispărut la orizont, deplasându-se cu o viteză din ce în ce mai mare.

În plus, trebuie menţionat şi faptul că în ziua de 12 iunie, la ora 13.45, cineva ne-a telefonat de două ori din Mont-

martre, semnalându-ne prezența unui obiect argintiu, în partea de nord a orașului".

În noaptea de vineri, 13 iunie, în jurul orei 2.00, domnul Veillot, tehnician la turnul de control al aerodromului, a observat deasupra liniei orizontului, o lumină nemișcată.

Cu ocazia dezbaterii publice, organizate de Aero-Club, la Paris în ziua de 5 februarie 1953, pe tema farfuriilor zburătoare, domnul Veillot a declarat:

„Cerul era în întregime acoperit. În direcția sud-vest, cam la 30° deasupra orizontului, am observat dintr-o dată un glob roșu, nemișcat. Mi se părea cam de trei ori mai mare decât steaua Păstorului (invizibilă atunci, ca și toți ceilalți aștri). M-am uitat la el *aproape o oră*, timp în care a continuat să stea nemișcat. Tocmai atunci, s-a anunțat sosirea avionului poștal FBEFM, care venea de la Nisa, via Lyon.

– Ai văzut globul ăla roșu? m-a întrebat pilotul, pregătindu-se de aterizare.

I-am răspuns că îl studiam de aproape o oră. În timpul acesta, globul s-a deplasat încet spre vest și, zece minute mai târziu, a dispărut.

Tocmai fusese anunțat avionul poștal care venea de la Pau. L-am rugat pe pilot să mai facă un tur pe deasupra aerodromului, să vadă dacă, pe cer, nu se „plimba" cumva un glob roșu. Omul s-a executat, dar nu a văzut nimic."

– După câteva minute, domnul Navarri, pilotul avionului poștal, cel care văzuse strălucirea aceea misterioasă, a venit la mine. (Urmează descrierea făcută de pilot, descriere ce coincide perfect cu cea făcută de domnul Veillot).

Marc Thirouin, directorul Comisiei *Uranos*, și cu mine l-am văzut pe domnul Veillot, cu ocazia dezbaterii organizate de Aero-Club. Este un bărbat tânăr, simpatic, care a descris, cât se poate de concis, fenomenul la care fusese martor. Era clar că nu urmărea să-și facă publicitate, profitând de un „incident", la care asistase fără voia sa. Relatarea sa amănunțită, confirmată și de către pilotul Navarri, părea cât se poate de adevărată.

Colonelul Gallois, care conducea dezbaterile, a încercat zadarnic să demonstreze că domnul Veillot se înşelase.

Această dezbatere semăna mai mult cu un complot decât cu o discuţie pe tema unor fenomene neobişnuite. Într-adevăr, de vreme ce mărturia domnului Veillot a fost foarte precisă, iar alţi parizieni observaseră şi ei, cu câteva ore în urmă, fenomene asemănătoare, de ce atunci colonelul Gallois s-a străduit să demoleze sistematic această mărturie?

În continuare, vom reda cele scrise de Jean Grampaix în *Les Ailes* din 12 februarie 1952:

„... atunci a început dezbaterea (asta în măsura în care o putem numi dezbatere). De fapt, din moment ce fuseseră invitaţi doi „martori", care să spună exact ceea ce văzuseră în materie de farfurii zburătoare, era de aşteptat ca juriul să pună întrebări menite să aducă lămuriri suplimentare. În realitate însă, totul s-a petrecut ca şi cum cei doi martori ar fi fost „vinovaţi" de a fi observat anumite fenomene şi „obligaţi" să se explice în faţa preşedintelui juriului, colonelul Gallois. Pentru că în această calitate a condus Domnia sa dezbaterile, spunând, încă de la bun început, că, pentru dânsul, farfuriile zburătoare nu sunt decât un rod al imaginaţiei populare. Totuşi, „martorii" nu s-au lăsat impresionaţi, prezentându-şi cu obiectivitate şi cu mult tact propriul punct de vedere.

Colonelul Gallois a încercat mai întâi, dar fără succes, să demonstreze că farfuria zburătoare văzută de domnul Veillot nu a fost decât o pată făcută de un telemetru. Până la urmă, fără a recunoaşte că nu reuşea să convingă pe nimeni, colonelul i-a reproşat domnului Veillot că nu a trimis un avion în direcţia... acelui lucru. Cum? Dacă farfuriile zburătoare nu sunt decât rodul imaginaţiei unor piloţi, atunci de ce să i se reproşeze domnului Veillot că nu a alertat pe nimeni? Această atitudine nu cadrează deloc cu afirmaţiile (gratuite) făcute anterior, afirmaţii conform cărora farfuriile zburătoare nu ar fi decât simple halucinaţii sau sonde meteorologice."

În continuarea dezbaterilor, colonelul Gallois a dat cuvântul unui reporter, domnul Latapie, care i-a luat un lung interogatoriu vameşului Gachignard.

Deschidem aici o paranteză, pentru a vă prezenta extraordinara mărturie a acestui vameş din Marignane, după care vor urma concluziile colonelului Gallois:

„... Avionul poştal Paris-Nisa a decolat în noaptea de 27 octombrie, la ora 2.03. Eu fusesem la toaletă (*sic*) şi tocmai mă spălam pe mâini (*sic*) ca să mă duc să mănânc ceva. Am străbătut autogara şi m-am oprit, vreme de câteva minute, lângă ghivecele cu flori, când, deodată, am văzut un obiect asemănător unei stele căzătoare, care a „aterizat" în afara pistei de rulare, chiar în dreapta mea. M-am îndreptat, curios, într-acolo şi după vreo 50 m, am văzut că aparatul, în formă de ţigară de foi, avea o lungime de circa 5 m şi o înălţime nu mai mare de 1 m. Hublourile, în număr de patru, erau luminate (din când în când însă, luminile se stingeau, lăsând aparatul în întuneric). Nu ştiu exact ce culoare avea aparatul, impresia însă era aceea de cenuşiu.

Aflându-mă deci la o distanţă de 50 m de aparat, am văzut, în spate, nişte luminiţe (ca nişte scântei). Imediat după aceea, aparatul a decolat în mare viteză, mult mai repede decât aterizase (2 secunde), cu un zgomot ca de petardă. Apoi nu am mai văzut nimic.

M-am întors la punctul de control al pistei, unde am constatat că era exact ora 2.15. Am telefonat la turnul de control, dar ei nu văzuseră nimic."

Trebuie precizat faptul că unul dintre colegii domnului Gachignard, văzându-l *după* acea întâlnire uluitoare, a exclamat:

„*Ce palid eşti!*"

Dar dacă personalul turnului de control nu a văzut nimic, în schimb, o altă persoană asistase, în aceeaşi noapte, dar în urmă cu două ore şi jumătate, la un fenomen nu lipsit de importanţă. Este vorba despre doamna Saux (al cărei soţ, cunoscut cronicar radio, realizează rubrica maritimă zilnică, din cadrul emisiunii *Provence-Magazine*). Deci, în acea zi

de 27 octombrie, pe la ora 23.30, la Marsilia, doamna Saux a văzut clar, pe cer, un obiect luminos, de formă *elipsoidală*, care se deplasa de la est la vest, în direcţia localităţii Marignane. Este, deci, posibil ca doamna Saux şi vameşul Gachignard să fi văzut *acelaşi obiect*, dar la un interval de două ore şi jumătate. Probabil că, la Marsilia, aparatul s-a înălţat la mare altitudine, îndreptându-se apoi spre localitatea Marignane.

În ziua de 27 octombrie s-a mai produs un fenomen neobişnuit (pe care, de altfel, îl vom descrie în capitolul IV): zeci de martori, aflaţi în localitatea Gaillac (Tarn) au văzut, la un moment dat, pe cer, o escadrilă de farfurii zburătoare, escortate de o „ţigară" uriaşă. „Ţigara" de la Marignane aparţinea, cu siguranţă, grupului de observaţie care în ziua aceea, a efectuat un zbor de recunoaştere deasupra sudului Franţei.

Pierre Cordelier, animatorul emisiunii *Provence-Magazine*, l-a intervievat pe domnul Gachignard, rămânând cu convingerea că omul era sincer. „Am discutat mult cu Pierre Cordelier despre această stranie relatare, pe care am căzut de acord să o admitem *în totalitate*. Cât despre ipoteza unei „confuzii", aceasta trebuie *respinsă* fără teama de a greşi." Domnul Gachignard, care lucrează de mulţi ani la Marignane, cunoaşte toate tipurile de avioane care frecventează aerodromul. El nu ar fi putut confunda un avion obişnuit sau un prototip în curs de experimentare cu un aparat de formă elipsoidală, total diferit de celelalte. Pe de altă parte, ce experienţă ar fi fost aceea, făcută noaptea şi care să nu fi durat mai mult de 15-30 de secunde?

Şi cu asta, să ne întoarcem la dezbaterile de la Aero-Club.

În timp ce domnul Latapie relata întâmplarea, colonelul Gallois a început să râdă, făcând chiar şi o glumă la adresa locuitorilor din sudul Franţei:

„Oamenilor ăstora le plac *grozav* poveştile. Stau mult la soare, beau lichior de anason şi pe urmă îşi închipuie că văd pe cer farfurii şi ţigări aprinse."

Toţi cei prezenţi atunci la dezbatere îşi amintesc, firește, de această glumă (destul de nevinovată la urma urmelor), care a produs ilaritate în sala arhiplină. Ei îşi vor aminti, cu siguranţă, şi de intervenţia mea, în care arătam că punctul de vedere al domnului colonel mi se părea puţin „arbitrar".

Sunt de acord cu faptul că, în sud, se nasc multe poveşti (mai mult sau mai puţin adevărate). Dar nu toţi meridionalii sunt mitomani, după cum nu toţi beau lichior de anason în cantităţile în care eroii lui Peter Cheyney ingurgitează whisky.

De altfel, vameşul Gachignard nici nu băuse lichior; omul era în timpul serviciului şi urma să mănânce un sandviş cu brânză. Şi, mai mult decât atât, cum ar fi putut el oare să se „prăjească" la soare, la ora 2 noaptea?

La un moment dat, colonelul Gallois m-a întrerupt şi a pus capăt dezbaterii, obligându-ne şi pe mine şi pe domnul Latapie să ne reluăm locurile în sală.

Printre spectatori, se aflau şi doi ofiţeri ai *US Air Force* care urmăreau în linişte, dar cu cel mai mare interes, intervenţiile celor prezenţi. Nu cred că au luat în serios ideea „lichiorului" şi a „halucinaţiilor".

Într-un cuvânt, în afară de domnul inginer A.P. Dufour*, care a făcut o interesantă trecere în revistă a mai multor fenomene din trecut, şi de domnul Guy Robert (profesor la E.N.S.A.), care a recapitulat, în mod obiectiv, apariţiile şi mărturiile demne de luat în seamă, ceilalţi membri ai juriului au negat, în general, toate faptele (ceea ce contravine însuşi spiritului ştiinţific).

Din păcate, rezultatele dezbaterii nu au fost nici pe departe cele scontate (şi asta în ciuda excelentei organizări, al cărei merit revine, în mare parte, domnului colonel Dupérier).

În ceea ce îl priveşte pe domnul Audouin Dolfus, astronom, acesta a trecut în revistă caracteristicile planetelor din

* A.P. Dufour: industriaş, consilier ştiinţific în cadrul Comisiei de Anchetă *Uranos*.

sistemul nostru solar, dar dintr-un punct de vedere care să excludă din capul locului posibilitatea apariţiei vieţii în acele locuri.

*
* *

Şi acum, iată „bomba" anului 1952!

Ziarul *Sunday Graphic* publica în numărul său din prima săptămână a lunii iulie, mărturia senzaţională a unui fost maior al Wermacht-ului, domnul Oskar Linke, care „alese-se libertatea":

„Mă întorceam acasă cu motocicleta, împreună cu fiica mea, Gabrielle, în vârstă de 11 ani. În apropierea satului Hasselbach, am avut o pană şi m-am văzut nevoit să împing motocicleta. Deodată, fiica mea mi-a arătat „ceva", la o depărtare de circa 150 m în pădure. Gândindu-mă că putea să fie o căprioară sau un cerb, m-am apropiat destul de precaut. Curând însă, am rămas locului, încremenit. Ghemuite lângă nişte tufişuri, am zărit două fiinţe ce semănau foarte mult cu oamenii. Purtau costume ciudate, metalice şi păreau să studieze solul din jurul lor (dincolo de tufişuri, se afla un luminiş).

Nu departe de ei, aşezat direct pe pământ, *trona un disc impresionant, din metal de culoare roz, cu un diametru de aproximativ 8 m!* Pe margine, avea două rânduri de orificii. În partea de sus a aparatului, se afla un cilindru metalic, negru, ca un turnuleţ.

Stupefiat, am chemat-o pe fiica mea, care rămăsese lângă motocicletă. Dar la auzul vocii mele, cele două „fiinţe" s-au repezit la aparatul lor, au intrat în cilindrul metalic şi s-au închis acolo.

Una dintre cele două creaturi purta pe piept un fel de lampă, care se aprindea şi se stingea, la intervale regulate."

Ce putea fi „lampa" aceea? O telecameră video, care transmitea în interiorul farfuriei imaginile pe care le înregistra automat? Un aparat cu ajutorul căruia astronautul cobo-

rât pe pământ comunica în permanenţă cu pilotul rămas la bordul discului zburător? În cazul în care astronautul şi însoţitorul său ar fi fost „capturaţi" sau accidentaţi în timpul expediţiei lor „pedestre", contactul prin intermediul camerei video sau fascicolul de unde care îi ţinea în legătură cu vehicolul lor, le-ar fi permis celor din interiorul „farfuriei" să îi „urmărească" prin receptor şi să afle tot ce li se întâmplă. Şi poate că întreruperea bruscă a acestui contact ar fi atras după sine intervenţia celor rămaşi la bord... sau sosirea altor astronave staţionate în spaţiu. Poate că, cine ştie, în viitor, astronauţii noştri, plecaţi să exploreze alte planete, vor folosi procedee similare. Ei vor trebui să rămână permanent în contact cu „racheta" care îi va fi dus pe Lună, pe Marte sau pe Venus.

Dar să revenim la relatarea lui Oskar Linke.

„După câteva secunde, marginea discului (cea cu două rânduri de orificii) a început să vibreze, devenind din roz verde şi apoi roşie (dar de un roşu aprins, ca şi cum interiorul farfuriei ar fi luat foc). Această metamorfoză a fost însoţită de un fel de bubuit nu prea puternic.

Cilindrul axial a coborât în interiorul discului, ceea ce a avut ca efect ridicarea aparatului, după care a reapărut sub disc.

Aşezată pe acest „suport", farfuria zburătoare semăna cu o ciupercă monstruoasă... sau cu o pălărie răsturnată.

Discul a început apoi să se învârtească din ce în ce mai tare, după care a decolat, vibrând şi continuând să se rotească. Cilindrul metalic dispăruse cu totul. Viteza de ascensiune a discului creştea foarte repede. Deodată, vehicolul s-a oprit, după care a dispărut rapid în spatele dealurilor."

Locuitorii din zonă au văzut cu siguranţă „globul" acela incandescent, pe care însă l-au luat drept meteorit.

După decolarea aparatului, Oskar Linke, alb la faţă şi neştiind ce să creadă, s-a apropiat de locul unde stătuse farfuria zburătoare. Solul *păstra încă urma discului şi a cilindrului mobil.*

„În zbor – le-a spus Oskar Linke anchetatorilor Serviciului Secret Britanic – aparatul semăna cu o uriaşă tigaie fosforescentă, fără coadă."

Ofiţerii Serviciului Secret au încercat să verifice autenticitatea mărturiei lui Oskar Linke, „mediile bine informate" considerând-o ca fiind de bună credinţă.

De altfel, un tehnician al *Air Force*, care a studiat o mulţime de rapoarte cu privire la aceste „obiecte neidentificate", a declarat:

„Ceea ce se ştie în momentul de faţă cu privire la farfuriile zburătoare exclude ideea că ar putea fi vorba de nişte aparate militare secrete. Dar nu le putem considera nici simple iluzii optice. *Iar ideea că vin dintr-o altă lume nu mai pare aproape nimănui absurdă.*"

Din mulţimea acestor fenomene, din diversitatea şi complexitatea lor se degajă o idee generală: aceste manifestări sunt mult prea departe de cunoştinţele noastre actuale, pentru a le atribui unor aparate terestre.

*
* *

În ziua de 24 iulie, un adevărat „val de farfurii zburătoare" s-a abătut asupra SUA. La Manchester (New Hampshire), comandantul Hurlburt, care conducea Operaţiunea Sky Watch în Noua Anglie, a declarat că doi observatori experimentaţi au semnalat prezenţa, chiar deasupra posturilor lor de observaţie, a unor „obiecte discoidale" destul de ciudate.

Primul observator era din Westfield (Maine). În raportul său, acesta afirma că văzuse trei discuri de mărimi diferite, care zburau la mare înălţime, în direcţia sud-est.

Al doilea raport era al unui marinar de la paza de coastă; acesta afirma că aparatele se rotiseră deasupra staţiei de pază a coastei din Narant (Massachussetts), după care s-au îndreptat spre mare. Câteva zile mai târziu, capitala SUA era în stare de alertă. Pentru prima oară în istoria farfuriilor

zburătoare, acestea erau reperate în mod oficial pe ecranele radarelor. Era vorba, fără îndoială, de ceva palpabil şi nu de simple efecte luminoase. Aceste „corpuri" se deplasau relativ încet (150 – 200 km/h). Uneori, rămâneau nemişcate, într-un punct anumit din spaţiu.

Centrul de control al traficului aerian al aeroportului naţional din Washington a semnalat faptul că radarele reperaseră către miezul nopţii un număr de opt „obiecte neidentificate". În aceeaşi noapte, căpitanul Pierman de la *National Air Lines* a întâlnit, în timpul unui zbor între Washington şi Martinsburg (Virginia de Vest), şapte asemenea „obiecte".

„Semănau cu nişte comete fără coadă şi zburau pe verticală cu viteze de-a dreptul ameţitoare, oprindu-se, din când în când, brusc şi rămânând nemişcate, ca atârnate de cer," a declarat căpitanul Pierman.

Autorităţile militare s-au mirat de faptul că nu a fost lansat nici un ordin de interceptare. Washingtonul a preferat, desigur, să rămână într-o prudentă expectativă.

Pe la mijlocul acestei luni bogate în fenomene „cereşti", Marocul a avut şi el parte de apariţia, pe cerul său, a farfuriilor zburătoare. În ziua de 14 iulie, la ora 22.00, un grup de sportivi se odihneau pe platoul din Oukaimeden (staţiune de sporturi de iarnă din munţii Atlas), când, deodată, au observat un obiect de forma unui glob alb (ca luna plină). Zbura dinspre nord-est spre sud-vest, desfăcându-se în trei părţi care au dispărut imediat în spatele unei creste muntoase. În acest timp, la o distanţă de 25 km de staţiune, pe şoseaua ce leagă Marakechul de Taroudant, în apropierea satului Asni, aproximativ patruzeci de persoane au văzut, în jurul orei 22.00, un obiect a cărui descriere coincidea cu cea făcută de sportivii din Oukaimeden.

Printre informaţiile neconfirmate, semnalăm următoarea declaraţie, făcută agenţiei A.F.P.

Doctorul Waldemar Beck a pretins că, la începutul lunii iulie, o farfurie zburătoare sovietică s-ar fi izbit de vârful Spitzberg şi ar fi fost reperată de nişte aviatori norvegieni.

Printre rămăşiţele avionului, doctorul Norsel (tehnician norvegian) ar fi descoperit un emiţător de radionavigaţie, cu nucleu de plutoniu, care emitea pe toate lungimile de undă cu 934 Hz, măsură necunoscută până acum.

La bordul farfuriei (care avea un diametru de 48,44 m) nu se afla nici un echipaj. Aparatul se compunea dintr-un disc, ce avea pe margine 46 de reactoare automate şi care se rotea în jurul unei sfere centrale conţinând instrumente de măsură şi de telepilotaj. Toate purtau inscripţii în limba rusă.

În lumina a ceea ce ştim la ora actuală (ruşii au mărturisit că, într-adevăr, construiesc farfurii zburătoare şi ţigări zburătoare, informaţie difuzată de agenţia R.A.F.), această întâmplare nu pare deloc neverosimilă. Până la proba contrarie, farfuriile zburătoare pământene, indiferent de „naţionalitatea" lor, *nu sunt perfecte*. Ele se pot oricând defecta, riscând să se prăbuşească pe pământ..., *dar numai într-o zonă apropiată de baza lor de lansare*. „Aripile zburătoare" ruseşti sunt lansate de la o bază situată la mai puţin de 1000 km de vârful Spitzberg. Numai Oceanul Îngheţat de Nord separă cele două arhipelaguri pustii, regiune eminamente propice pentru practicarea zborurilor experimentale ale prototipurilor ultrasecrete.

Această ipoteză, foarte probabilă de altfel, ne permite să afirmăm că farfuriile observate oriunde în altă parte (*şi, mai ales, departe de deşerturile unde sunt instalate, în marea majoritate a cazurilor, bazele secrete*) au o origine extraterestră. La sfârşitul lunii iulie, „Comisia Farfurie" din SUA autoriza publicarea unei fotografii făcute de marinarul Shell Arpert, în ziua de 16 iulie 1952, la Salem (Massachussetts). Fotografia înfăţişează un grup de patru discuri luminoase survolând împrejurimile oraşului. Autorităţile au refuzat să facă vreun comentariu. Pe de altă parte, marinarul nu a putut determina nici viteza, nici altitudinea şi nici direcţia în care se îndreptau aparatele (acest amănunt nu este deloc lipsit de importanţă) şi, mai mult decât atât, nu a auzit nici un zgomot.

În ziua de 2 sau 3 august 1952, un „obiect" metalic necunoscut zbura pe deasupra uzinelor atomice de la Los Alamos (New Mexico). Doi piloţi de vânătoare, porniţi în urmărirea lui, s-au întors fără să fi văzut ceva deosebit. Dar un observator de la sol a declarat că obiectul respectiv a făcut un tur, după care s-a plasat *în spatele avionului de vânătoare, pentru a nu putea fi văzut*. Aceasta denotă o manevră inteligentă, studiată, total diferită de zborurile la întâmplare ale sondelor meteorologice.

Charles Garreau este ziarist la *La Bourgogne Républicaine*, iar onestitatea sa nu poate fi pusă la îndoială. Iată un raport pe care domnul Garreau l-a adresat Comisiei noastre de Anchetă *Uranos*:

În ziua de 4 august 1952, la ora 12.25, privirea mi-a fost atrasă de un obiect ce strălucea pe cerul senin, la aproximativ 45° deasupra orizontului. Obiectul se îndrepta spre vest. Din cauza strălucirii sale foarte puternice, nu-i puteam distinge forma. Am remarcat, totuşi, o mişcare oscilatorie (în sus şi în jos), întreruptă de momente de imobilitate.

Tot uitându-mă la primul „obiect", am observat, mai sus, la o înălţime infinită, un al doilea obiect, ce se apropia în mare viteză, venind dinspre est. Acesta din urmă s-a oprit vreme de 3 secunde, după care s-a îndreptat spre vest. În clipa aceea, primul obiect s-a oprit şi el vreme de câteva secunde, după care a demarat în mare viteză. A luat repede înălţime şi, în numai trei secunde, a dispărut pe urmele celuilalt.

Doi locuitori din Brazy-en-Plaine (localitate situată la 20 km sud-est de oraşul Dijon) au făcut aceeaşi descriere ca şi ziaristul Charles Garreau.

În ziua de 17 iulie 1952, în aceeaşi zonă, mai mulţi locuitori din Bellan-sur-Aurce au observat pe cer două discuri luminoase. Dar ceea ce i-a nedumerit cel mai mult a fost vântul puternic, ce începuse să bată dintr-o dată, îndoind crengile copacilor. Precizăm că această perturbare se datora trecerii celor două farfurii zburătoare şi nu vreunei vijelii oarecare. Acest fenomen avea şi un precedent – „mărturisit" de anchetatorii americani de la *Air Technical Intelli-*

gence – în ziua de 13 iulie 1947, la Twin Falls (Idaho, SUA): doi pădurari urmăreau zborul, *la mare înălțime*, al unui disc albăstrui. În momentul în care acesta a trecut chiar pe deasupra capetelor lor, s-a stârnit din senin un adevărat uragan, care a îndoit aproape până la pământ crengile copacilor din pădure*.

Aici se poate stabili cu ușurință o legătură între cauză și efect. Aceste „uragane" în miniatură, perfect localizate, au fost provocate de trecerea, prin zona respectivă, a unor farfurii zburătoare. Dar de ce numai *uneori* și nu *întotdeauna*? De ce nu se iscă o furtună, ori de câte ori, în zonă, este semnalată prezența uneia sau mai multor farfurii zburătoare? Nu știm. Există mai multe tipuri de astronave. Fiecare tip poate prezenta nu numai caracteristici diferite, dar și *efecte* diferite. Dacă unele sunt silențioase și nu provoacă nici o manifestare tangibilă în apropierea solului, altele pot produce unele mișcări la nivelul straturilor de aer.

Nu știm nici cum se face că majoritatea farfuriilor zburătoare se deplasează în atmosferă fără să producă acel șuierat caracteristic oricărei fricțiuni. Au, oare, toate aceste aparate spațiale câte un dispozitiv care „dezintegrează" sau „anihilează" vibrațiile sonore, transformându-le în vibrații luminoase? Strania luminozitate a discurilor ar putea fi tocmai rezultatul acestei metamorfoze, care suprimă zgomotele, dar nu și mișcările?

Aceste mișcări, foarte rar percepute și pe care, la nivelul solului, de-abia le simțim, trebuie să fie mult mai puternice la bordul aparatelor care le provoacă. Aceasta explică accidentul mortal al căpitanului Thomas Mantell, al cărui aparat, un F 51, a fost pulverizat în plin zbor. Dar acest „accident" a fost prea misterios, iar detaliile prea incomplete pentru a se putea trage o concluzie exactă.

Informația pe care v-o prezint în cele ce urmează a fost comunicată Comisiei de Anchetă *Uranos* de către ancheta-

* În luna septembrie 1972, la Montauroux (Var), au fost devastate, în același fel, 100 ha plantate cu pini.

torul Charles Garreau. Faptul în sine vi se va părea, poate, fantastic, deci ireal. Cu toate acestea, *el este riguros autentic*. Charles Garreau a „cules" informaţia cu pricina de la unul dintre prietenii săi, elev pilot francez, detaşat, temporar, în SUA şi căruia colegii i-au povestit despre accident şi despre cei trei piloţi daţi dispăruţi. Charles Garreau a publicat, de altfel, această veritabilă „ştire de senzaţie" în numărul din 24 martie 1952 al ziarului *La Bourgogne Républicaine*.

Totul a început în ziua de 20 decembrie 1951, printr-un comunicat laconic al *United Press*, în care se spunea: „Astăzi după-amiază, în jurul orei 15.30, trei avioane cu reacţie, aparţinând unei baze de pe coasta Pacificului, s-au ciocnit în zbor, în timpul unui exerciţiu, prăbuşindu-se pe pământ. Cei trei piloţi au murit."

Suntem atât de obişnuiţi să citim în ziare astfel de relatări, încât nu le mai acordăm prea mare importanţă. Încă trei oameni morţi, ne spunem noi şi trecem mai departe.

În ciuda tăcerii celor de la *Air Force*, în ciuda secretului *ce trebuia păstrat cu sfinţenie*, a început să circule mai întâi un zvon cel puţin ciudat, care, în cele din urmă, a făcut loc *adevărului*, pe cât de înspăimântător, pe atât de incredibil şi de fantezist:

„În ziua de 20 decembrie 1951, precizează raportul anchetatorului, la 4 ani de la moartea lui Mantell, a avut loc pe cerul Pacificului a doua luptă aeriană „interplanetară", luptă pe viaţă şi pe moarte, scurtă ca un fulger!

La baza din L., turnul de control dă undă verde pentru zbor. Trei avioane Sabre decolează şi dispar printre nori (al căror plafon se află la o altitudine de 4000 m). Căpitanul Scott este comandantul patrulei, ceilalţi doi piloţi fiind locotenenţii Powell şi Hadley*.

În câteva secunde, cele trei avioane de vânătoare, care efectuează doar un zbor de antrenament, se pierd printre norii ca de vată. Dar odată ajunse la altitudinea de 6800 m, ele

* Pseudonime, cei interesaţi dorind să-şi păstreze anonimatul.

ţâşnesc dintre nori, zburând împreună pe cerul albastru. Scott îşi supraveghează secunzii. Cele trei avioane se află acum la o altitudine de 9000 m. Deodată, le parvine, de la staţia de ascultare din M..., situată la o distanţă de 200 km de baza lor, următorul mesaj:

Un obiect zburător neidentificat a survolat baza, iar acum se îndreaptă dinspre sud-est către nord-vest. Altitudine: 10000 m. Viteză: 6000 km/h!

Către toate avioanele (în zbor) aflate în zonă: încercaţi să-l interceptaţi şi să-l observaţi. ATENŢIE! PERICOL!

Powell şi Hadley au recepţionat şi ei mesajul. Instinctiv, au luat poziţie de luptă, încadrând avionul lui Scott.

– *Ei, băieţi*, le-a strigat acesta prin laringofon. *Ăsta zic şi eu exerciţiu. Neprevăzut în program, nu-i aşa? Am impresia că o să cam vânăm o farfurie zburătoare. Fiţi pregătiţi!*

Ţinând cont de viteza de zbor a farfuriei (6000 km/h), aceasta, reperată la o distanţă de 200 km de zona în care patrulează cele trei avioane de vânătoare, va fi vizibilă peste 2 minute. Căpitanul Scott continuă:

– *Să ne înălţăm la altitudinea de 11000 m. „Farfurioara" o să ajungă în spatele nostru peste un minut şi 30 de secunde. Fiţi cu ochii în patru!*

Cei de la sol urmăresc, neliniştiţi, tot acest dialog.

Deodată, sub avioanele de vânătoare, apare un punct negru, care creşte văzând cu ochii. Peste trei secunde va fi lângă ele. Iată- l!

– *Acum, băieţi! Pe el!*

Căpitanul Scott se îndreaptă cu toată forţa, în picaj, spre punctul în care ştie cu siguranţă că vor converge şi patrula şi „obiectul".

– *Fantastic*, murmură Hadley, uluit.

– *Atenţie la camere!* urlă Scott.

Două minute mai târziu, rămăşiţele carbonizate ale celor trei avioane se împrăştiau pe o rază de 5 km.

La sol, nimeni nu văzuse şi nu auzise nimic din această luptă halucinantă. În schimb, radarele au „văzut", la un moment dat, cele trei avioane apropiindu-se foarte mult de

obiectul înspăimântător şi, apoi, dispărând, după care „aceasta" şi-a continuat zborul ascendent, cu o viteză de-a dreptul ameţitoare."

Ce să credem despre această întâmplare, descrisă cu lux de amănunte în raportul domnului Garreau? (Numele victimelor şi cele ale martorilor trebuie să rămână secrete). Cele trei avioane de vânătoare au fost *doborâte* de farfuria zburătoare sau au fost prinse, pur şi simplu, într-un vârtej, într-o turbulenţă atmosferică, produsă chiar de discul respectiv şi care i-a aruncat, efectiv, pe unii în alţii?

În lumina observaţiilor culese până la sfârşitul anului 1952, vom putea încerca să răspundem la această întrebare, deschizând perspective noi, în acelaşi timp liniştitoare şi alarmante.

În aceeaşi regiune, se produsese, cu 4 ani în urmă, un alt „accident", oarecum asemănător.

În ziua de 27 iunie 1947, şase farfurii zburătoare au survolat insula Maury, situată în apropierea localităţii Tacoma (Washington). La un moment dat, una dintre ele a coborât în picaj şi, la circa 150 m deasupra mării, a lăsat să cadă „ceva", care s-a împrăştiat în mare, până aproape de insulă. În contact cu apa, „dejecţia" respectivă a produs un nor de vapori. Era vorba, deci, de „ceva care ardea".

Martorii acestei scene au fost: Dahl, ofiţer de marină din Tacoma, fiul acestuia şi doi oameni care alcătuiau echipajul vedetei în care se aflau cei doi. Aceşti patru martori au „culeş" de pe plajă ceea ce „căzuse" din farfuria zburătoare, împrăştiindu-se pe malul apei (din apă nu au mai putut „recupera" mare lucru). Substanţa necunoscută pe care au adunat-o semăna cu zgura.

În ziua de 31 iulie, „eşantioanele" au fost predate unor ofiţeri ai *Military Intelligence*. Luând cu ei fragmentele de „zgură", cei doi agenţi şi-au reluat locurile la bordul avionului B 29 care îi adusese şi au decolat spre Baza Aeriană de la Hamilton.

Câteva ore mai târziu, avionul B 29 se prăbuşea la Kelso (statul Washington). Au murit doi oameni.

Coincidenţă întâmplătoare? Dar atunci cum se explică faptul că printre rămăşiţele avionului *nu s-au găsit* şi „eşantioanele de zgură"?

Mai mult decât atât, a circulat şi zvonul că la bordul avionului s-ar fi aflat încă doi ofiţeri, care însă au sărit cu parașuta *înainte de accident.*

În ciuda „explicaţiilor" oferite („zgura" nu ar fi fost, la urma urmelor decât zgură, iar „accidentul" *doar* un accident) misterul nu a fost încă elucidat.

*
* *

În luna august 1952, omenirea s-a confruntat din nou cu teama de acele fiinţe misterioase venind dintr-o altă lume. Astfel, în ziua de 19 august, o dată mai mult, farfuriile zburătoare nu s-au mulţumit doar cu un paşnic dans eteric. În seara zilei respective, trei cercetaşi se plimbau împreună cu şeful lor, Sonny Desvergers, în vârstă de 30 de ani, pe un teren militar din apropiere de West Palm Beach (Florida). În momentul în care au intrat în pădurea de palmieri, Sonny Desvergers a văzut pe cer şase lumini, semănând cu hublourile unui avion zburând pe timp de noapte. După câteva clipe, luminile „au căzut" în pădure.

Sonny a crezut, mai întâi, că era vorba de un avion aflat în dificultate. Şi au început toţi patru să caute. După ce au parcurs aproximativ 400 m, Bobby Ruffing, unul dintre tinerii cercetaşi, a văzut din nou „luminile", care, de data aceasta, păreau imobile, prinse de crengile copacilor.

Sonny şi-a aprins lanterna şi, cu ajutorul unui *cuţit*, a început să-şi croiască drum printre mărăcini.

– Dacă nu mă întorc în 10 minute, anunţaţi-l pe şerif, le-a spus el însoţitorilor săi.

După o vreme, văzând că Sonny nu se întoarce, cei trei s-au dus în grabă la şerif. Negăsindu-l acasă, l-au contactat prin radio şi, după aproape o jumătate de oră, acesta sosea şi el la locul unde Sonny se despărţise de însoţitorii săi. În

timp ce cercetaşii îi explicau ce se întâmplase, Sonny apăru dintr-o dată în vârful unei ridicături de pământ. Palid, tremurând, acesta bâigui:

– Am sosit, iată-mă!

Nu mai avea lanterna, dar *cuţitul* îl păstrase. Braţul său stâng, sângerând, purta urma unei arsuri adânci. Avea părul pârlit şi haina găurită în trei locuri.

După ce şi-a mai revenit din starea de şoc, Sonny Desvergers le-a povestit celor prezenţi extraordinara sa aventură:

„Înaintam printre tufişuri şi cu toate că noaptea era întunecoasă, puteam vedea stelele printre crengile copacilor. Scrutând întunericul, căutam să descopăr luminile misterioase pe care tocmai le zărisem. Am mers vreo 200 m, după care m-am trezit într-un luminiş.

M-am oprit şi am stins lanterna, având dintr-o dată impresia *că nu eram singur*. Aparent, nimic nu părea să confirme această senzaţie bizară. Apoi, brusc, aerul din jurul meu a devenit sufocant. Am ridicat capul. Stelele nu se mai vedeau. Am aprins lanterna şi am îndreptat-o în sus. La circa un metru deasupra capului meu... *se afla o suprafaţă metalică, de culoare cenuşie*. Dacă aş fi ridicat mâna, aş fi putut să o ating cu *cuţitul*... dar mi-a fost frică.

Îmi amintesc perfect ce mi-am spus: şterge-o cât mai repede de-aici! Am mai făcut câţiva paşi, ajungând sub marginea „obiectului". Acesta era un disc cu un diametru de aproximativ 10 m, având în partea superioară un fel de emisferă care se profila pe cer. Nu se vedea nici o lumină.

Obiectul părea că se leagănă. Vroiam să mă cărăbănesc cât mai repede de-acolo, dar nu îndrăzneam să fac mişcări bruşte."

Deodată, emisfera s-a deschis. Iar Sonny Desvergers a văzut... o creatură vie! O creatură ciudată, firească. Înfricoşătoare? Ameninţătoare? Sonny a refuzat cu încăpăţânare să dea lămuriri ziariştilor care l-au asaltat, practic, cu întrebările lor (neascunzând însă nimic anchetatorilor Comisiei Internaţionale *Uranos*).

„În clipa în care s-a deschis emisfera, un fel de *glob de foc s-a năpustit asupra mea, învăluindu-mă.* Am simţit un miros infect, care parcă îmi pătrundea până în gât. Am ridicat braţele şi mi-am ferit, instinctiv, faţa. În clipa următoare, am simţit că mă clatin, mi s-a făcut negru în faţa ochilor şi mi-am pierdut cunoştinţa. Când m-am trezit din leşin, „obiectul" dispăruse. Stăteam în întuneric, încă ameţit. Mă durea îngrozitor braţul stâng, ars şi mă ustura în gât. Credeam, pur şi simplu, că murisem. Nu-mi închipuiam că mai puteam fi în viaţă. Mă durea tot corpul, de parcă aş fi fost bătut. M-am ridicat cu greu şi am făcut câţiva paşi. De-abia mă puteam mişca, dar, în acelaşi timp, mă gândeam şi la băieţii care mă aşteptau, desigur, îngrijoraţi."

După ce i-au bombardat pe cercetaşi (şi în primul rând pe Sonny Desvergers) şi chiar şi pe şerif cu o mulţime de întrebări, anchetatorii Comisiei *Uranos* s-au deplasat pe teren, la faţa locului. În pădurea de palmieri, în pământul moale din mijlocul luminişului, au văzut urma cotului lui Sonny, făcută atunci când acesta căzuse la pământ, lovit de misteriosul glob de foc. Cascheta lui de iahting, purtând urme vizibile de arsuri, a fost „confiscată" şi studiată minuţios în laboratoarele de la *Air Technical Intelligence Center*, de unde nu a mai primit-o niciodată înapoi.

Arsurile de pe braţul stâng, vânătăile, pielea din palmă înnegrită şi scorojită, toate au fost examinate cu cea mai mare atenţie.

E clar că *nu poate fi vorba de un vis.* Oricare dintre noi poate avea ceva mai multă imaginaţie, vise sau chiar halucinaţii. Acestea însă *nu sunt suficiente* pentru a-ţi arde un braţ, o încheietură, o caschetă sau pentru a-ţi face găuri în îmbrăcăminte.

Deputatul Partin, care s-a ocupat şi el de această întâmplare atât de neobişnuită şi care îl cunoaşte personal pe Sonny Desvergers, spune despre acesta că este un om cât se poate de serios, căsătorit şi tatăl unui băieţel. Nu crede nici să fi fost vorba de o farsă. De altfel, i se pare absolut neverosimil ca tânărul să fi mers cu gluma până într-acolo încât

să-şi ardă propriul braţ. La ce bun să o fi făcut? Ce-ar fi câştigat, arzându-şi pielea şi îmbrăcămintea? NIMIC.

Acest „obiect neidentificat" nu poate fi pus nici pe seama unei isterii colective, a unui stol de raţe sau a unei sonde meteorologice.

Şi pun pariu că *Air Technical Intelligence* împărtăşeşte în totalitate această părere şi că tehnicienii săi *ştiu* mult mai multe despre enigmaticele discuri zburătoare decât victima însăşi.

Este însă pentru prima oară, din 1947, când o farfurie zburătoare sau mai bine zis *ocupanţii* acesteia atacă, în mod deliberat, o fiinţă umană.

Luna august s-a încheiat fără nici o altă manifestare agresivă sau violentă.

Însă panorama anului 1952 este încă incompletă, rezervându-ne o mulţime de surprize...

CAPITOLUL III

Voi începe prin a vă relata observaţia de departe cea mai importantă, făcută de numeroşi martori, în cursul lunii septembrie 1952, în diverse regiuni din sudul Franţei.

În ziua de 8 septembrie, la ora 16.20, mai multe persoane care se plimbau la Cap Canaille (lângă Cassis) au văzut pe cer „un glob de foc", venind dinspre sud-vest şi deplasându-se cu o viteză de-a dreptul ameţitoare. „Globul", care lăsa în urma lui o dâră orbitoare, a dispărut în direcţia nord-est (înspre masivul Sainte-Baume). Zece minute mai târziu, acelaşi glob de foc, urmat de o dâră luminoasă, era observat la nord de Sommières (Gard).

Am putut să stau de vorbă cu unul dintre martorii oculari ai fenomenului, doamna Michel, din Sommières, ale cărei declaraţii concordau cu cele ale altor martori oculari, în special din Salinelles (sat vecin cu Sommières).

„Globul de foc", având un diametru aproape egal cu cel al unei portocale şi zburând cu o viteză ameţitoare, se îndrepta spre est. După câteva clipe, a dispărut în spatele dealurilor de la Souvignargues. Primul martor, un ţăran care îşi săpa via, a scos o exclamaţie de uimire, văzând acel „corp ceresc". Distanţa dintre localităţile Cassis şi Sommières este, în linie dreaptă, de 150 km. „Globul de foc" a fost observat la ora 16.20 la Cassis şi la ora 16.30, la Sommières, de unde se poate deduce că viteza lui de deplasare era de 900 km/h. Această viteză nu poate fi comparabilă cu cea a unui meteorit (care se deplasează, în medie, cu 40 km/s. „Globul de foc" era deci o farfurie zburătoare clasică.

Dau acum cuvântul colegului meu, Jean Gattefossé, reprezentant al Comisiei *Uranos* în Maroc, care ne-a transmis următorul raport:

„Cei 5000 de spectatori ai meciului de box dintre Famechon şi Bohbot, disputat în ziua de 21 septembrie 1952, au observat, la ora 18.20 (ora locală) un „obiect" luminos care survola oraşul Casablanca, obiect a cărui prezenţă a fost semnalată ulterior şi deasupra altor localităţi ca Louis-Gentil, Tanger şi Marrakech."

Mărturiile concordă atât în ceea ce priveşte direcţia de deplasare, cât şi aspectul „obiectului". Acesta semăna cu un glob incandescent, de *un verde foarte deschis*, prelungit cu un con prin care ieşeau flăcări roşiatice.

Institutul de Fizică a Pământului din Maroc susţine că este vorba de un aerolit cu viteza de 40 km/s, aflat la o altitudine de aproximativ 10000 m. Dar, date fiind mărturiile de care dispunem, nu credem să fie vorba de un aerolit, mai ales că:

1. Între Tanger şi Marrakech, distanţa de 500 km a fost parcursă în 15 minute, viteza de deplasare a „obiectului" fiind deci de 2000 km/h (mult mai mică decât cea a unui aerolit).

2. La Oued Néfifik, „obiectul" a apărut ca un disc, care, îndepărtându-se, a căpătat *o formă elipsoidală*.

3. Oprirea instantanee şi „rămânerea pe loc" vreme de câteva secunde sau minute (lângă Casablanca şi la Louis-Gentil)*.

4. Explozii succesive la Tanger, Azemmour, Casablanca şi Marrakech, fără nici un efect asupra strălucirii, vitezei sau traiectoriei.

5. Relatarea tardivă, deci cu atât mai suspectă, a căderii unui aerolit pe un câmp din apropierea localităţii Azemmour conţine neconcordanţe şi contradicţii orare, fiind combătută chiar şi de martorii locali.

6. Cele trei mărturii provenind de la persoane având, toate, o oarecare legătură cu terenul de aviaţie de la Casablanca (doi piloţi aflaţi la bordul avioanelor lor şi unul la

* Aceasta a „distrus" definitiv versiunea „aerolit". (nota autorului)

sol) confirmă ipoteza unei farfurii zburătoare evoluând la o altitudine de aproximativ 500 m.

Raportul domnului Jean Gattefossé este cât se poate de precis.

Pe de altă parte, domnul Holkar, directorul revistei *Chance*, martor ocular al „fenomenului", îl descrie astfel:

„Un glob ce părea să coboare foarte încet, fără să-şi schimbe forma, mărimea sau strălucirea. După câteva secunde, a început să „vibreze" puternic şi apoi a dispărut, fără să facă nici un zgomot."

Un alt martor ocular, domnul Debrach, directorul Institutului de Fizică a Pământului de la Casablanca, crede că a fost vorba de un aerolit „extrem de luminos" şi că se dă prea multă importanţă relatărilor unor martori oculari (chiar dacă aceştia sunt de ordinul miilor).

Noi nu contestăm autoritatea domnului Debrach. Totuşi, după cum a remarcat şi directorul nostru, domnul Marc Thirouin, „... se pretinde prea des că un meteor ar putea fi luat drept o farfurie zburătoare, ca să nu ne întrebăm *dacă nu cumva şi o farfurie zburătoare ar putea fi luată ... drept un meteor!* Confuzia trebuie să fie reversibilă."

Un lucru este cert: meteoriţii se supun legii gravitaţiei şi „cad" sau „se volatilizează", urmând o traiectorie uniformă. S-au văzut, deşi destul de rar, meteoriţi fracţionându-se în două, trei sau patru fragmente, fiecare urmându-şi apoi propria traiectorie rectilinie, înainte de a dispărea prin frecare cu aerul sau explodând. În schimb, farfuriile zburătoare îşi permit să evolueze *în toate direcţiile* şi nu urmând numai traiectorii uniforme. Dansul lor sfidează toate legile căderii corpurilor. Discurile strălucitoare se rotesc pe loc, urcă, coboară, virează în unghi drept, se înalţă drept, ca nişte lumânări şi dispar cu viteze *ascensionale* uluitoare. Sunt acestea caracteristicile obişnuite ale meteoriţilor? Sigur că nu!

Cât despre simultaneitatea observării farfuriilor zburătoare în mai multe locuri, aceasta se explică prin vitezele de-a dreptul colosale pe care le pot dezvolta aceste astro-

nave (o farfurie zburătoare observată în Texas se deplasa cu o viteză de 40000 km/h).

La Aix-en-Provence, M.B., negustor, a fost şi el martorul (alături de alte zece persoane) unei ciudate manifestări nocturne.

În noaptea de 22 septembrie 1952, către ora 23.00, a fost observat pe cer, în partea de est a oraşului, un obiect în formă de lentilă, cel puţin de cinci ori mai mare decât o stea. Obiectul, de culoare galbenă, emana un fel de raze albastru-verzui. Strălucirea lui semăna cu cea a unui far puternic de maşină văzut printr-o perdea de ceaţă. Obiectul a dispărut în două rânduri, timp de aproximativ 5 minute, dar „pe loc", ca şi cum s-ar fi micşorat până la a deveni invizibil. Fenomenul a durat mai bine de o oră, după care „obiectul" a dispărut treptat, părând a se resorbi sau contracta.

Un comunicat al forţelor aeriene britanice informa că în timpul exerciţiului *Grande Vergue* (efectuat la jumătatea lunii septembrie 1952), o farfurie zburătoare a „urmărit" derularea operaţiunilor. Ştirea a fost transmisă Ministerului Aerului de către cartierul general al *Coastal Command*, însărcinată cu protecţia aeriană a apelor teritoriale britanice.

Această astronavă de formă lenticulară a fost observată de zece ofiţeri şi salariaţi ai bazei de la Topcliffe (Yorkshire). Câţiva mecanici făceau plinul unui număr de două avioane de tip *Shackleton*, care tocmai se întorseseră din misiune. La un moment dat, atenţia le-a fost atrasă de un *Météore* cu două reactoare, aflat la o altitudine de 5000 m şi care se apropia tot mai mult de sol, cu intenţia vădită de a ateriza. Şi nu mică le-a fost mirarea văzând că avionul era urmărit, *la o distanţă de aproximativ 5 km de un obiect rotund, argintiu şi strălucitor. Obiectul se deplasa relativ încet şi părea, într-adevăr, să urmărească avionul Météore. Când acesta din urmă a început să coboare, după care a făcut un viraj, „obiectul" a făcut şi el acelaşi lucru, dar cu o uşoară mişcare de legănare, caracteristică celor mai multe farfurii zburătoare*, asemănătoare balansului unui pendul. În clipa în care avionul a virat o ultimă dată, pentru

a se apropia de locul unde urma să aterizeze, discul a început brusc să se rotească (ca o sfârlează), după care s-a îndreptat spre vest cu o viteză aproape incredibilă.

Martorii susţin că nu au văzut niciodată un aparat de zbor cunoscut comportându-se astfel. Totul, au spus ei, nu a durat mai mult de 20 de secunde. Doi dintre ofiţeri, comandanţi de bord, au raportat incidentul ofiţerului instructor. Mesajul a ajuns până la Ministerul Aerului. Într-una din sălile subterane ale *Coastal Command*, pe marea hartă pe care sunt notate absolut toate mişcările avioanelor, a fost plasată imediat o farfurie zburătoare, paralel cu deschiderea unui dosar intitulat: *Farfurie zburătoare, descoperire şi mişcări.*

Ministerul Aerului, care nu a admis niciodată existenţa acestor aparate, afirmând întotdeauna că nu va crede în aşa ceva decât în ziua în care o farfurie zburătoare va fi văzută de unul sau mai mulţi observatori ai forţelor aeriene britanice, a explicat, cu destulă reţinere, prin intermediul unui purtător de cuvânt, că se va deschide o anchetă „oficială", în vederea elucidării acestui mister.

Bineînţeles că şi în Anglia au fost formulate o serie de explicaţii: 1) inel de fum, provocat de un reactor, care, după o scurtă oprire, a început dintr-o dată să funcţioneze. Acest inel, dus de vânt (!) şi strălucind în soare, i-a dus pe unii cu gândul la o farfurie zburătoare. 2) balon-sondă...

Este oare nevoie să fii expert al *Air Technical Intelligence* ca să crezi în caracterul fantezist al acestei afirmaţii? De altfel, în aceeaşi zi, un corespondent de presă american, Wallace Litwin, aflat la bordul portavionului „U.S. Franklin Roosevelt", a observat un disc alb în mişcare, chiar deasupra unor flote ale NATO. Reporterul în cauză a reuşit să facă trei fotografii color ale farfuriei zburătoare care se deplasa cu viteză foarte mare... Farfurii păstrate cu grijă (de ce oare?) în dosarul *Top Secret.*

Acest aşa-zis „inel de fum" a fost într-adevăr rezistent dacă a părăsit el insulele britanice şi a „traversat" Canalul Mânecii, fără să-şi schimbe forma sau consistenţa.

În ziua de 25 octombrie, presa italiană și-a informat cititorii în legătură cu strania aventură trăită de un pescar. Ziarul *La Nazione* din Florența a publicat revelațiile tardive ale lui „Carlo" (care nu a vrut să-și divulge numele de familie de teamă să nu se facă de râs (*sic*).

Aventura a cărui victimă a fost acest Carlo s-a petrecut în noaptea de 24 sau 25 iulie 1952, în timp ce acesta pescuia în râul Serchio. Martorul acesta nu este nici o fantomă și nici un simplu nume imaginar. Notabilitățile orașului San Pietro îl consideră ca pe un om serios și de încredere.

În timp ce pescuia, Carlo a văzut pe cer un disc. Până acum nimic deosebit. Numai că, în vreme ce mulți dintre cei care au văzut farfurii zburătoare declară că acestea se deplasau cu viteze atât de mari încât de-abia dacă erau zărite, Carlo a putut urmări una timp de 10 minute. Aceasta se mișca fără zgomot deasupra râului, lăsând să atârne un tub, care apoi a pătruns în apă. Discul avea un diametru de circa 20 m. În spate avea cinci elice, iar în partea de sus, un fel de cupolă din care ieșeau trei rotoare.

„Înghețasem de frică. Deodată, s-a deschis un hublou în care a apărut un *bărbat* cu fața acoperită de ceva ce semăna cu o cască de scafandru. Omul m-a văzut... Am făcut câțiva pași înapoi, dar în clipa următoare am văzut o rază verde, care, pur și simplu, m-a orbit. *Am fost scuturat din cap până-n picioare*. În clipa în care am reușit să deschid ochii, discul dispărea spre est cu o viteză de-a dreptul ametitoare.

Șase zile mai târziu, pescuiam în același loc, când un bărbat înalt și slab, cu ochi cenușii s-a apropiat și a intrat în vorbă cu mine. Vorbea o italiană cu accent străin (dar nu american, ci, mai degrabă, cu inflexiuni nordice). Omul m-a întrebat dacă nu am văzut vreodată, în apropierea râului, avioane sau alte „obiecte zburătoare".

I-am răspuns că „nu", probabil prea repede, pentru că a tăcut și m-a privit, după care mi-a oferit o țigară lungă, cu filtru. Nici nu am tras bine două fumuri și am crezut că mor. Capul a început să mi se învârtească, am scos repede țigara din gură, am stins-o și am băgat-o în buzunar; dar omul a

înşfăcat-o imediat, a rupt-o şi a aruncat resturile în râu, după care s-a îndepărtat, lăsându-mă aproape mort pe malul apei."

Şi articolul se încheie cu următoarea concluzie: *Se non e vero e bene trovato!*

S-ar putea ca unii dintre dumneavoastră să nu dea crezare acestor întâmplări, alţii le vor privi cu scepticism, iar mulţi vor ridica, neputincioşi, din umeri.

Să presupunem, totuşi, că întâmplările au fost adevărate şi să încercăm să le analizăm „la rece".

În primul rând, este vorba de o farfurie zburătoare *cu elice*, care se deplasează fără zgomot, ceea ce pare să fie un paradox. Rotaţia paletelor ar fi trebuit să producă o mişcare a aerului, al cărei zgomot martorul l-ar fi perceput cu siguranţă.

Din câte ştiu eu, este pentru prima oară când un martor care a văzut „de aproape" o farfurie zburătoare pomeneşte de prezenţa elicelor. Or, elicele sunt pe cale de a fi înlocuite, pe scară din ce în ce mai largă, de reactoare (cu excepţia, firește, a elicopterelor, care nu vor renunţa prea curând la acest mijloc de propulsie). Dar elicele fac zgomot; or, Carlo susţine că farfuria *lui* zburătoare era silenţioasă. Propulsia cu ajutorul elicelor exclude automat originea extraterestră a acestui aparat. Un tub a pătruns în apă, ne spune Carlo. Probabil că aparatul folosea apa ca agent de răcire.

Toate acestea mi se par oarecum trase de păr. Singurele detalii care concordă cu alte observaţii anterioare sunt: emisia de lumini portocalii prin fantele practicate de jur împrejurul platformei şi prezenţa unei cupole în partea superioară a aparatului. O altă asemănare ar putea fi şi „raza verde" care l-a *lovit* pe Carlo, „zgâlţâindu-l din cap până-n picioare". Aceasta ne aminteşte de aventura lui Sonny Desvergers, ars de un glob de foc, care „l-a zgâlţâit şi a făcut să-l doară tot corpul".

Cât despre omul cu accent nordic şi ţigara sa „otrăvită", asta miroase deja a înşelătorie. Aşa că povestea lui „Carlo" nu mi se pare câtuşi de puţin convingătoare.

*
* *

În cele ce urmează, vă voi relata mărturia aviatorilor Francis Cavasse (32 ani) şi Michel Clément (31 ani), piloţii cursei regulate Londra-Orly-Nisa.

„Noi nu am vrut niciodată să credem în existenţa farfuriilor şi ţigărilor zburătoare, au declarat cei doi martori demni de încredere. Cu toate acestea, trebuie să ne supunem evidenţei şi să recunoaştem că în seara zilei de 6 octombrie 1952 ne-am încrucişat, în plin zbor, cu un obiect misterios, care zbura cu o viteză ameţitoare deasupra aparatului nostru."

„La ora 19.28 (ora locală) – explică domnul Francis Cavasse – survolam localitatea Draguignan şi departamentul Var, când copilotul meu, Clement, mi-a atras atenţia asupra evoluţiei unui obiect luminos, de o formă ciudată, ca un ou ceva mai alungit. Traiectoria „obiectului" era absolut rectilinie şi orizontală. Viteza, deşi ameţitoare, era constantă. „Oul" era în întregime luminat, dar cu o lumină albă, nu foarte puternică, asemănătoare celei produse de *neon*. Şi astfel, l-am putut urmări cu privirea, *timp de 30 de secunde, fără a-l pierde din ochi.*

Aparatul lăsa în urma lui o dâră de douăzeci până,la douăzeci şi cinci de ori mai lungă decât lungimea sa. Fumul pe care îl degaja, alb-albăstrui, nu părea foarte consistent."

Am evaluat viteza de deplasare a aparatului ca fiind de două sau de trei ori mai mare decât cea a unui avion cu reacţie. După aprecierile noastre, „oul zburător" atingea viteza de 2000-3000 km/h şi părea mult mai mare decât un avion obişnuit. Nu există nimic comun între ceea ce ştiam noi despre cer şi despre capriciile sale şi ceea ce am văzut în seara aceea.

Suntem aproape siguri că ne-am încrucişat cu un aparat ghidat, perfect dirijat şi care se deplasa dinspre nord-est către sud-vest, de fapt, spre Toulon. Nu semăna deloc cu un aerolit.

Să admitem, *a priori* versiunea meteorit... a cărui viteză medie este de 40 km/s.

Dacă un „meteorit" ar fi apărut deasupra localităţii Draguignan la ora 19.28, înseamnă că la ora 19.30 el va fi parcurs 4800 km. În acest caz, orarul şi „itinerariul său ar fi fost următoarele:

19.28.....Draguignan
19.28.3.....Marsilia
19.28.5.....Tarascon

La o viteză de 40 km/s şi ţinând cont de direcţia în care se deplasa (nord-nord-est), la ora 19.30 meteoritul s-ar fi aflat deasupra Groenlandei (caz în care tarasconezilor le-ar fi fost ceva mai greu să-l zărească). De altfel, cei doi piloţi afirmă că l-au urmărit cu privirea timp de 30 de secunde. Or, în această jumătate de minut, un meteorit (cu o viteză de 40 km/s) ar fi parcurs nici mai mult, nici mai puţin de 1200 km!

Nu cred să existe pe pământ vreo fiinţă omenească, pilot sau astronom, în stare să urmărească cu ochiul liber zborul unui aparat oarecare, pe o asemenea distanţă orizontală.

Acest raţionament (foarte simplu, de altfel) dovedeşte că martorii noştri nu au văzut un meteorit (zburând cu viteza, aproape incredibilă de 144000 km/h), ci o astronavă ovoidală, evoluând la o altitudine de 1000 m şi deplasându-se cu circa 3000 km/h.

Nu o dată vom avea ocazia de a semnala o serie de erori comise de astronomi. Erori? Cuvântul nu este, poate, cel mai potrivit, pentru că, dacă un astronom ar fi făcut aceleaşi verificări şi dacă ar fi acceptat ca pe o realitate prezenţa pe cerul nostru a unor aparate venind dintr-o altă lume, ar fi ajuns la aceleaşi concluzii...

CAPITOLUL IV

A doua jumătate a lunii octombrie a fost dintre cele mai „bogate" în evenimente. Farfurii şi ţigări zburătoare au evoluat fie separat, fie împreună (în două rânduri).

Mai întâi, la Oloron (Basses-Pyrénées), în ziua de 17 octombrie 1952.

Martorii oculari ai extraordinarului fenomen pe care îl vom relata sunt în număr de zece (persoane cunoscute ca absolut onorabile şi prin excelenţă pozitiviste). Acestea sunt: domnul Yves Prigent, 45 ani, supraveghetor general la Colegiul din Oloron, doamna Prigent, învăţătoare, fiul lor, Jean-Yves, 14 ani, elev în clasa a opta şi fraţii săi; domnul Jean Pardies, 50 ani, portarul liceului, soţia acestuia, profesorul de gimnastică, doi elevi şi o trecătoare, doamna Belestin. Primarul din Géronce, domnul Bordes, şi alţi câţiva săteni au fost şi ei martori ai acestui fenomen atât de neobişnuit, pe care nici un astronom din lume nu îl va putea califica drept meteorit, balon-sondă sau stea căzătoare.

Comisia *Uranos* a stabilit că în ziua aceea, la ora 12.50, pe cerul de la Oloron, a fost observat un fel de cilindru, de o culoare albă, înclinat la 45° şi care se deplasa încet, în linie dreaptă, în direcţia sud-vest. Din extremitatea sa superioară ieşea un fum alb-albăstriu. Câteva minute mai târziu, atât în partea din faţă a cilindrului, cât şi în cea din spate au apărut o mulţime de obiecte sferice. Se mişcau două câte două, la distanţe egale unul de celălalt şi înaintau cu mişcări scurte şi repezi, în zigzag. Când se îndepărtau unul de celălalt, rămâneau legate între ele printr-o dâră albicioasă.

Aceste „obiecte" sau, mai curând, aceste farfurii zburătoare (pentru că, în ciuda tuturor explicaţiilor propuse, aceasta este singura valabilă) lăsau în urma lor un fel de „condens" – „fulgi" şi „fire" mătăsoase, ca de nailon, din care

unele au rămas agăţate de firele de telegraf sau de crengile copacilor. Numai că, din păcate, s-au transformat repede într-o gelatină, care s-a topit, dispărând complet. Păcat că nici unul din aceste „fire" nu a putut fi păstrat într-o eprubetă sau într-un simplu pahar, pentru a fi analizat.

„... Citisem şi eu, ca toată lumea, o serie de articole cu privire la misterioasa problemă a farfuriilor zburătoare – ne-a declarat domnul Yves Prigent – dar vă mărturisesc că nu ajunsesem să fiu obsedat de ideea existenţei sau inexistenţei lor şi că ceea ce am văzut eu în acea zi de vineri, 17 octombrie *nu a fost un rod al imaginaţiei mele.*

Cu toate că nu pot da o cifră exactă, am convingerea că „obiectul" pe care l-am văzut zbura la o altitudine de aproximativ 10000 m (în timp ce ziarele au vorbit de 2000-3000 m).

Cilindrul de culoarea plumbului (şi care semăna mai curând cu un coş de sobă decât cu o ţigară) avea, văzut cu ochiul liber, o lungime de circa 2 m. În schimb, farfuriile erau mari cât doi pumni. Uitându-mă cu binoclul, am văzut o sferă centrală roşie, înconjurată de un inel galben, ca inelul lui Saturn, înclinat către sol. Ca să nu iau de bună numai observaţia mea (conştient fiind de faptul că imaginaţia putea foarte bine să-mi joace o festă), i-am dat binoclul soţiei mele, rugând-o să-mi descrie ce vede (fără însă ca eu să-i pomenesc nimic din ceea ce tocmai văzusem). „Văd inelul lui Saturn, de culoare galbenă, înconjurând o sferă roşie", mi-a spus ea. Iar fiul meu cel mare a văzut şi el acelaşi lucru. Mai erau şi nişte bulgări care păreau să înainteze, lăsând în urma lor o dâră de fulgi, ce se împrăştia repede în atmosferă, descompunându-se în fire lungi. Nu am afirmat niciodată că aceste fire căzute pe pământ provin numaidecât de la o farfurie zburătoare. Eu nu fac decât să vă relatez ceea ce am văzut cu ochii mei, fără însă a mă considera calificat să trag vreo concluzie. Nu ştiu absolut nimic în legătură cu natura acestor fenomene; ceea ce ştiu este că am asistat la trecerea unor „obiecte" misterioase şi neobişnuite."

Obiectivitatea mai mult decât evidentă a acestei mărturii, ca şi garanţia pe care o reprezintă personalitatea domnului Yves Prigent nu ne permit să ne îndoim de spusele sale.

În faţa acestor apariţii atât de ciudate şi a mărturiilor de-a dreptul incontestabile, explicaţia dată a fost următoarea: „În unele anotimpuri, mai ales primăvara şi toamna, păianjenii foarte tineri, căţăraţi pe câte un fir de iarbă, simt brusc nevoia de a cuceri lumea şi aruncă spre cer un fir de mătase, al cărui capăt liber, purtat de curenţii de aer ascendenţi, îşi va lua zborul, împreună cu altele asemenea.

Pe timp frumos, calm şi însorit, zeci de mii de păianjeni tineri îşi iau zborul şi, în scurt timp, invadează cerul. Purtate de curenţii de aer, firele lor se agaţă unele de altele şi se adună în gheme relativ voluminoase, dar uşoare şi destul de rarefiate, ce plutesc în aer, strălucind în razele aurii ale soarelui."

Şi astfel a fost explicat întreg misterul farfuriilor zburătoare!... Dar numai pentru naivi, bineînţeles.

A priori, versiunea „ghem de păianjen" şi „fire" pare verosimilă... la o privire ceva mai superficială. Dar, ce era acel cilindru înclinat către sol şi din a cărui extremitate superioară ieşea un fum albăstrui? Un cilindru de culoarea plumbului, *a cărui lungime aparentă era de 2 m!* Prin partea din faţă a aparatului păreau să iasă zeci de fulgi argintii, care apoi se uneau, formând gheme, care, la rândul lor, se împrăştiau în aer sau cădeau pe pământ. După spusele domnului Prigent, firele căzute *dispăreau treptat, fără să lase nici o urmă*. Dacă li se dădea foc, ardeau cu flacără vie, la fel ca vata sau ca *celuloza*.

Mai mult decât atât, observate cu binoclul, aceste „gheme" din fire şi din păianjeni tineri prezentau un inel înclinat către sol, la fel ca şi cel al planetei Saturn. Îşi poate cineva închipui că nişte bieţi păianjeni, strânşi într-un ghem, chiar văzuţi cu binoclul, ar putea lua înfăţişarea unor *sfere roşii înconjurate de un inel galben, înclinat către sol?*

Ca cineva să ia o escadrilă de obiecte zburătoare drept păianjeni migratori înseamnă că este fie încăpăţânat, fie extrem de mărginit.

Părerea mea este că atât „fulgii" cât şi „firele" şi „ghemele" acelea ciudate sunt alcătuite dintr-o substanţă a cărei origine continuă să rămână un mister (deşi pusă în legătură cu prezenţa, în zona respectivă, a uneia sau chiar a mai multor farfurii zburătoare).

În ziua de 15 aprilie 1953, la Ongaonga (Noua Zeelandă), au căzut din cer o mulţime de firicele subţiri, de culoare albă, care au rămas, vreme de câteva secunde, agăţate de firele de telegraf şi de crengile copacilor, unele dintre ele căzând chiar pe pământ. Însă nu au putut fi analizate, pentru că *au dispărut foarte repede*.

Ziarul *Daily Oklahoman,* din 11 noiembrie 1951 relatează că un fermier din Anakardo (Oklahoma) şi-a găsit câmpul (în jur de douăzeci de ari) acoperit cu un strat gros de fâşii de metal, lungi de 2 până la 12 cm, ce păreau să fie din cositor şi în legătură cu care specialistul în meteoriţi, Monnig a declarat că *nu erau comparabile cu nici una dintre substanţele metalice cunoscute*. Ancheta întreprinsă de şerif nu a dus la descoperirea, pe câmpul fermierului, a nici unei amprente suspecte.

În ultimii ani, în SUA, au fost semnalate frecvente căderi de obiecte, din cele mai diverse, incandescente sau nu, dar care nu au mai putut fi găsite niciodată. Un fenomen de genul acesta s-a produs şi în Franţa, în ziua de 16 iunie 1952, într-o pădure situată în apropierea localităţilor Robert-Espagne şi Magneville. Nişte tăietori de lemne au văzut căzând o *paraşută imensă*, au auzit *un zgomot de metal* şi *trosnetul copacilor*. Jandarmii sosiţi la faţa locului nu au găsit nimic.

Înseamnă oare aceasta că, apropiindu-se de sol, farfuriile zburătoare se volatilizează? În nici un caz. În aceste ultime cazuri, nu este vorba decât de „dejecţii" de materii provenind de la farfuriile zburătoare, dar nu propriu-zis din ele (care sunt *materiale* prin excelenţă şi nu „se evaporă").

Aceste dejecţii, a căror natură ne este încă necunoscută, se pot dezintegra sau volatiliza de la sine sau în urma intervenţiei ocupanţilor astronavelor lenticulare.

Pentru cei care încă se mai îndoiesc de realitatea fenomenului observat la Oloron, îl vom semnala pe cel produs în aceeaşi zi, către ora 17.30, la Mont-de-Marsan (la o distanţă de 150 km de Oloron). Cele două întâmplări sunt, desigur, legate între ele.

Tehnicienii de la radarul instalat la baza aeriană de antrenament pentru avioane cu reacţie au constatat la un moment dat, cu surprindere, că „radarul parcă înnebunise" (după cum a declarat, ulterior, unul dintre ei). Câţiva au ieşit să vadă ce anume declanşase acel fenomen atât de ciudat şi au observat, pe cer, „un nor cenuşiu", ce se rotea în jurul axei sale, la o altitudine de circa 2000 m, deplasându-se de la est la vest. Treptat, masa aceea misterioasă s-a pierdut la orizont, fără să lase nici o urmă vizibilă. „Obiectul" nu era luminos.

Reîntorşi la aparatul lor, tehnicienii au constatat că acesta era încă „nebun", trebuindu-i zece minute să se „calmeze"; ciudat este faptul că şi-a revenit singur, fără să fie nevoie de intervenţia tehnicienilor.

Toate aceste manifestări tangibile şi controlate de un aparat (în speţă radarul) lipsit de imaginaţie, dovedesc că ne aflăm în prezenţa unor obiecte zburătoare materiale şi nu a unor bieţi păianjeni migratori, care, în nici un caz, nu ar fi putut perturba funcţionarea radarului!

Am relatat cum, în Canada, graţie câinelui său care a început dintr-o dată să latre, aparent fără motiv, un om a putut fi martorul trecerii unui „obiect neidentificat". În schimb, la Gaillac, nu un câine a dat alarma... ci nişte găini!

În ziua de 27 octombrie 1952, către ora 16.00, doamna Dore, domiciliată în apropierea oraşului Toulouse, a fost foarte surprinsă auzindu-şi găinile cârâind într-un fel foarte ciudat. Femeia a ridicat capul, crezând că vreun şoim sau altă pasăre de pradă dădea târcoale fermei, speriind găinile.

„Obiecte" neobişnuite se agitau pe cer.

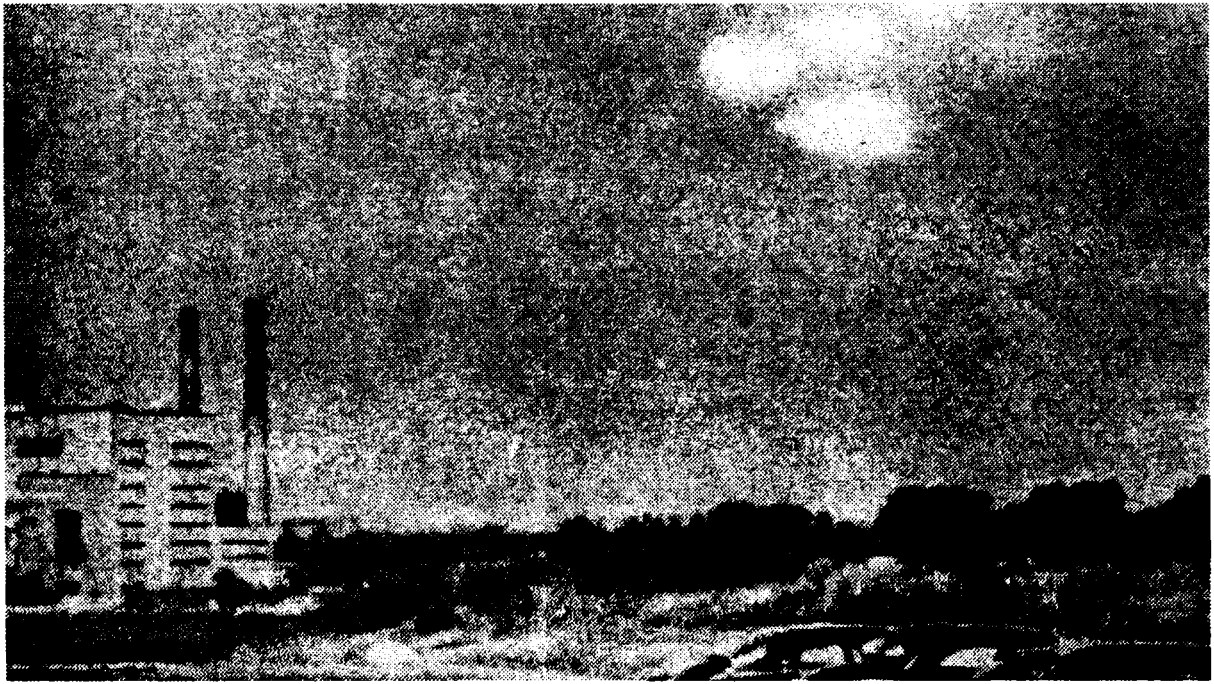

Fig. 1 – Dâre albe lăsate pe cer, în Kentucky, de către un „obiect luminos". Fotografie făcută la data de 8 iulie de Al Hixenbaugh, fotograf la *Louisville Times*.

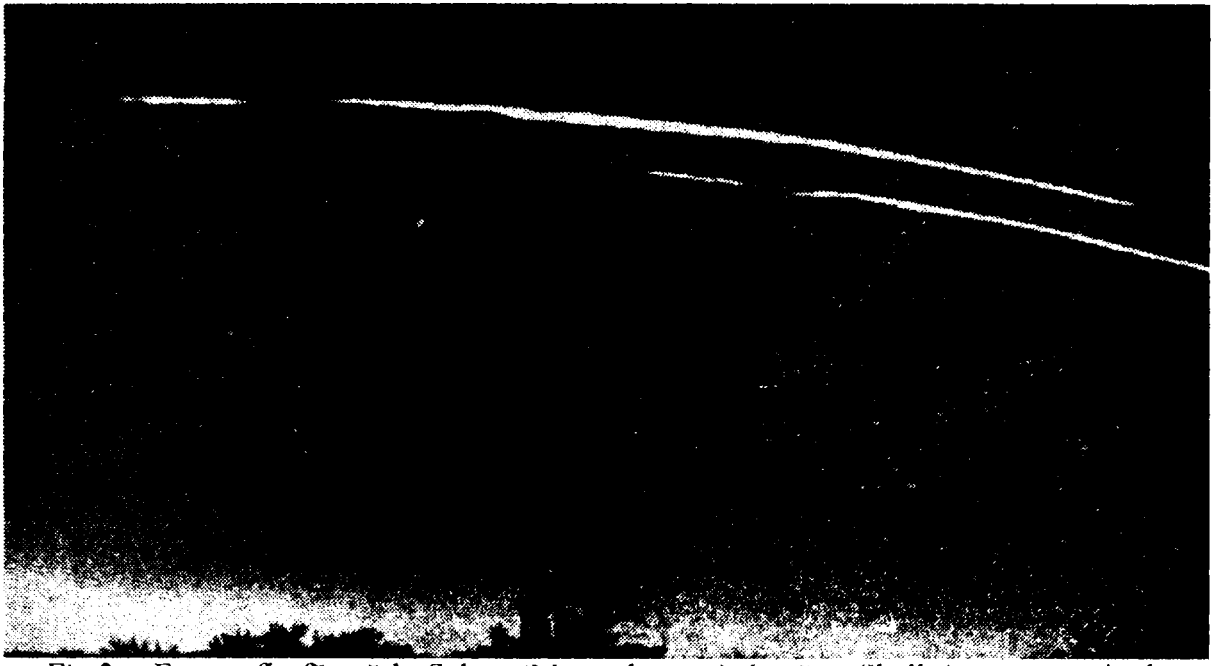

Fig.2 – Fotografie făcută la Salem (Massachusetts) de către Shell Arpert, paznic de coastă. Cele patru discuri zburătoare au dispărut brusc, apoi, părând că ies din neant cu o luminozitate crescută, au redevenit vizibile.

Fig.3 – Această fotografie, făcută de domnul Barney Wayne, directorul studioului fotografic din Bulawayo (Rhodesia de Sud) reprezintă o farfurie zburătoare care se rotește deasupra străzii principale din Bulawayo.

Domnul Dore fiul, socrul acestuia, domnul Corbières, şi soţia acestuia, împreună cu alţi vecini le-au văzut şi ei. „Obiectele", foarte strălucitoare şi *grupate două câte două*, veneau dinspre sud-est, rotindu-se încet în jurul axei lor. Martorii au văzut la început patru. Zburau la mică înălţime, balansându-se şi învârtindu-se. Acestora li s-au alăturat apoi o duzină de aparate asemănătoare. În mijlocul acestora din urmă evolua un fel de cilindru zburător de culoare albă, lung şi care lăsa în urmă o dâră de fum alb. Din această dâră, se detaşau bucăţi dintr-un material foarte ciudat, asemănător cu vata de sticlă. Dar în contact cu degetele (pentru că mai mulţi martori au şi atins acel „material") „vata" se dezagrega, devenea gelatinoasă şi dispărea complet. Zece minute mai târziu, ciudata formaţie survola localitatea Gaillac, dispărând în direcţia oraşelului Lot-et-Garonne.

Printre numeroşii martori, se aflau şi doi subofiţeri de jandarmi, care au „atins" şi ei misterioasele fire strălucitoare căzute din farfuriile zburătoare. Unele dintre ele se agăţaseră de firele de telegraf sau de crengile copacilor.

Vizibilitatea era foarte bună, ceea ce făcea ca nici un amănunt să nu treacă neobservat. Aparatele, de formă circulară şi având în mijloc o parte mai umflată, semănau cu nişte pălării.

Dacă pe cer nu ar fi fost *într-adevăr* ceva (ceva material, vreau să spun), găinile doamnei Dore nu s-ar fi speriat atât de tare. Şi asta pentru că, la fel ca şi câinii, găinile nu sunt înzestrate cu o imaginaţie debordantă. „Mărturia" lor (sub forma unui cotcodăcit înspăimântat!) este de necontestat.

Un ziar din Tarn, comentând evenimentul, scria: „*La fel ca şi cititorii noştri, noi nu credem în existenţa farfuriilor zburătoare*".

În aceste condiţii, dacă discurile zburătoare nu există, dacă în lumea întreagă sute de mii de oameni au orbul găinilor, dacă toate fenomenele observate nu sunt decât rezultatul unei „forme de isterie colectivă", asta înseamnă că o parte din omenire este pe cale de a-şi pierde minţile! În cu-

rând o să înnebunim cu toţii şi o să ajungem să vedem pe cer numai „bulgări", „ţigări" şi „farfurii".

Ca să nu mai vorbim de „firele" volatile căzute pe pământ la Oloron şi la Gaillac şi care nu sunt altceva decât rodul unei imaginaţii debordante. Iar cei doi subofiţeri de jandarmi din Gaillac, care au atins acele dejecţii enigmatice nu fac, fireşte, nici ei excepţie de la regulă. Domnilor, nu vă daţi seama că aţi visat? Farfuriile zburătoare nu există, iar noi ne vom regăsi cu toţii, cât de curând, într-un azil de nebuni... împreună cu vameşul Gachignard, fireşte! Dacă la ora actuală existenţa farfuriilor zburătoare pare să ţină de domeniul fantasticului, mâine ea va fi confirmată, sosirea, pe Pământ, a unor fiinţe *dintr-o altă lume fiind de-acum iminentă*. În Univers există o infinitate de planete, populate de fiinţe inteligente, care, mai evoluate decât noi, au rezolvat problema navigaţiei în spaţiu, trecând deja la explorarea cosmosului.

Dacă Columb nu ar fi descoperit America în anul 1492, tot ar fi descoperit-o un navigator (chiar dacă mai târziu). La fel s-a întâmplat şi cu farfuriile zburătoare – *space ships* pentru prietenii noştri americani şi *nave spaţiale* pentru noi – care au „descoperit" Pământul*. Ele încep prin a explora, cu maximă prudenţă, înaltul cerului, urmând ca, ulterior, să aterizeze, oferindu-le astfel ocupanţilor lor posibilitatea de a ne vizita.

În ziua de 6 noiembrie 1952, la ora 9.05, locotenent-colonelul C., pilot de vânătoare şi locotenentul R., ambii din divizia 4 aeriană, încartiruită la Aix-en-Provence, au văzut la Agde (Hérault) o astronavă foarte ciudată.

Cei doi ofiţeri, familiarizaţi cu toate tipurile de avioane militare (ca şi cu modelele comerciale) nu se puteau înşela. Am stat mult de vorbă cu locotenentul R., care mi-a relatat următoarele:

„El şi locotenent-colonelul C. tocmai plecaseră cu maşina de la Agde, îndreptându-se spre Marignane. La un moment

* Sau, mai curând, au *redescoperit* Pământul, după cum vom vedea în Capitolul IX.

dat, au observat un obiect strălucitor, alungit (de forma unei mingii de rugby), de culoare argintie.

„Obiectul" a apărut mai întâi la sud, sub aspectul unei stele de primă mărime. Se deplasa spre nord, mărindu-se tot mai mult, până când a ajuns la forma ovoidă descrisă mai sus. Avea o viteză de circa 2500-3000 km/h. A făcut un viraj larg şi, schimbându-şi direcţia, a pornit spre sud, dispărând aproape imediat.

Martorii au declarat categoric că nu putea fi vorba de un meteorit sau de un avion (mişcările „obiectului" excluzând din capul locului o asemenea posibilitate)."

În ziua de 16 noiembrie, ne-a parvenit o informaţie stupefiantă (mai puţin fantezistă, desigur, decât povestea cu „pescarul, farfuria zburătoare şi ţigara otrăvitoare"!).

În acea zi, se spune într-un raport al jandarmeriei, un anume Nello Ferrari, 41 ani, lucra pe un câmp situat în apropierea fermei sale de la Castel-Franco (Emilia). La un moment dat, în jurul lui s-a răspândit o lumină roşiatică. Ridicând ochii, omul a văzut un obiect alcătuit din două discuri suprapuse, cu un diametru de circa 20 m şi de unde venea un zgomot ca de motor în funcţiune.

„Farfuria" plutea la circa zece metri (nu mai mult) deasupra ţăranului. Acesta din urmă a auzit la un moment dat nişte cuvinte pe care le rosteau, într-o limbă de neînţeles pentru el, trei „oameni" îmbrăcaţi în haine de cauciuc şi a căror faţă era protejată de o sferă confecţionată dintr-un material transparent.

După câteva minute, spune Nello Ferrari, discul superior s-a lăsat peste cel inferior, aparatul înălţându-se apoi spre cer şi dispărând cât ai clipi din ochi.

„Sunt încă speriat de ceea ce am văzut!", le-a mărturisit Ferrari jandarmilor din Castel-Franco cărora le-a povestit toată întâmplarea.

Mărturie autentică sau închipuire?

Este oare posibil ca un disc zburând la mică înălţime să se oprească deasupra unui „pământean" şi ca piloţii săi să încerce să-i vorbească, pentru a-i studia reacţiile în faţa prezenţei lor atât de neaşteptate?

Ocupanţii astronavelor lenticulare ştiu foarte bine că noi le-am reperat şi observat în nenumărate rânduri aparatele evoluând în atmosfera noastră şi că prezenţa lor pe cerul nostru nu face decât să ne intrige. Astfel stând lucrurile, misterioşii voiajori spaţiali trebuie să facă unele „experienţe", luându-i drept „cobai" chiar pe pământeni.

Spaima, panica, precum şi întregul comportament al celor care i-au văzut pe ocupanţii farfuriilor zburătoare îi îndreptăţesc pe aceştia din urmă să studieze psihologia pământeanului aflat în faţa unei situaţii puţin obişnuite. Pentru ei, noi suntem oarecum ca negrii din tribul Babingas, din centrul Africii, în momentul în care au dat cu ochii, pentru prima oară, de exploratorii albi.

Noi, pigmei înapoiaţi?! se vor indigna antropologii, astronomii şi toţi ceilalţi savanţi pentru care farfuriile zburătoare nu sunt, adesea, decât himere sau halucinaţii. Atunci oraşele noastre, zgârie-norii noştri, vehiculele rutiere şi avioanele cu reacţie, toate acestea ce sunt? Produse ale industriei pigmee?

Bineînţeles că nu! Noi suntem „civilizaţi", conducem maşini din cele mai sofisticate şi zburăm cu peste 2500 km/h la bordul lui *Sky Rocket*. Dar ce reprezintă aceasta în comparaţie cu vitezele pe care le pot atinge farfuriile?

Pentru că aceste viteze de-a dreptul ameţitoare au fost evaluate cu toată rigoarea ştiinţifică de care suntem în stare noi, pământenii. Profesorii Ducker, Oberg şi Robinson de la *Texas Technological College*, studiind atent numeroasele rapoarte cu privire la escadrila de farfurii zburătoare, în formă de V, ce a survolat Texasul (farfurii fotografiate de Carl Hart) au admis că: 1) aceste „obiecte" erau prea strălucitoare pentru a nu iradia o energie luminoasă proprie; 2) aceste „obiecte" fiind absolut silenţioase, nu puteau să se afle la altitudinea de 1700 m (aşa cum s-a susţinut), ci, mai curând, la... 17000 m. În acest caz, viteza lor nu ar fi fost de 2800 km/h, ci de 28000 km/h.

Charles B.Moore Jr., specialist în domeniul razelor cosmice la *General Mills Incorporated*, urmărea, cu ajutorul unui teodolit, evoluţiile unui balon-sondă.

La un moment dat, a văzut, ceva mai sus decât balonul-sondă, un „obiect" eliptic, fusiform, de două ori mai lung decât lat, de culoare albă, care se deplasa în direcţia opusă acestuia. După aproape un minut, „obiectul" a ţâşnit brusc pe verticală, după care, în câteva secunde, a dispărut complet. Moore l-a putut urmări cu privirea (mai bine zis, cu luneta) timp de 60 de secunde. „Obiectul", silenţios, nu a lăsat în urma lui nici o dâră de vapori sau de condens. După părerea lui Moore, „obiectul" evolua la o altitudine de circa 90000 m, avea o lungime de aproximativ 35 m şi se deplasa cu o viteză de 40000 *km/h!* Alţi experţi au fost de părere că nici un obiect „natural" zburând cu o viteză de 40000 km/h nu se putea întoarce brusc şi înălţa pe verticală (şi asta numai în câteva secunde!), că nici o sursă de energie propulsivă nu ar fi putut „urni" o maşină *cunoscută*, de acest gen şi că nici o fiinţă omenească nu ar fi putut, practic, rezista vertiginoasei acceleŗări din timpul înălţării pe verticală.

Nu este neapărată nevoie ca cineva să fie expert în cadrul *Air Technical Intelligence* pentru a înţelege foarte bine că numai o astronavă extraterestră ar fi fost în stare de asemenea „performanţe" uluitoare.

Cu ocazia lansării unui V2 la *White Sands Proving Ground* (New Mexico), a fost observată şi urmărită cu teodolitul o farfurie zburătoare, a cărei viteză a fost stabilită la 28000 km/h.

În faţa unor asemenea performanţe stupefiante, mai putem noi îndrăzni să ridicăm capul, pretinzând că suntem „civilizaţi"? Da, suntem, în comparaţie cu boşimanii din Australia; dar faţă de cei care au conceput şi realizat farfuriile zburătoare suntem de-a dreptul *primitivi*.

Este adevărat că avioanele noastre supersonice, avioanele V2, care ajung până la altitudini de 500 km, şi ating viteze de 8000 km/h* sunt tot atâtea mărturii ale eforturilor noastre de a intra cu demnitate într-o eră nouă, o eră a dezvoltării tehnico-ştiinţifice, tinzând către perfecţiune. Dar

* Să nu uităm că prima ediţie a acestei cărţi a apărut în anul 1954.

această eră a viitorului, eră care a debutat la Alamogordo, în ziua de 16 iulie 1945 prin explozia primei bombe atomice, este doar un început. Ne îndreptăm cu paşi mari spre Viitor. Dar în ciuda formidabilului progres al ştiinţei *noastre*, trebuie să admitem, fie şi ca pe o simplă ipoteză, faptul că alte fiinţe – extraterestre – au atins de mult un stadiu infinit superior civilizaţiei noastre actuale. Noi ridicăm din umeri. „Incredibil, imposibil!" nu ezită să afirme scepticii.

„Cum este oare posibil se întreabă ei ca, în timp ce noi ne străduim atât să construim avioane capabile să zboare cu 3000 km/h, aceşti... farfurişti au ajuns să construiască aparate discoidale sau eliptice care ating viteze de 10-20 de ori mai mari decât cele ale aparatelor noastre?"

Trebuie să renunţăm la aroganţa şi la orgoliul nostru şovin (antropocentrist prin excelenţă), pentru a recunoaşte că *homo sapiens* nu este regele Universului, ci, pur şi simplu, un „locuitor" al Terrei. Un locuitor ale cărui eforturi şi realizări sunt demne de luat în seamă, dar ai cărui „vecini astronomici" au depăşit *de mult* acest stadiu.

Vom încerca acum să comentăm patru observaţii făcute în aceeaşi zi, dar în puncte diferite (ale unei aceleiaşi emisfere terestre). Este vorba, după cum veţi vedea, de o zi în care Terra a fost, o dată în plus, „spionată" de un grup de astronave de recunoaştere.

În ziua de 22 noiembrie 1952, către ora 19.00, un „glob de foc", cu un diametru aproape egal cu cel al Lunii, a survolat localitatea Clermont-Ferrand. Se deplasa cu viteză foarte mare, dar fără zgomot, în direcţia nord-vest, lăsând în urma sa o dâră albă.

Meteor sau farfurie zburătoare? Răspunsul nu este uşor de dat. Ori de câte ori este vorba de un „glob de foc", de culoare portocalie sau roşie, care lasă în urma sa o dâră şi urmează o traiectorie uniformă, specialiştii sunt unanimi în a concluziona:

„Bolid! Aerolit!" susţin ei cu hotărâre.

Adevărul este că aceste „globuri" pot fi uneori (ba chiar destul de des) şi bolizi sau aerolii. *Dar nu întotdeauna.* Farfuriile zburătoare sunt adeseori luate drept meteoriţi. Cu

toate acestea, următoarele două observaţii nu dau loc la nici o confuzie.

În aceeaşi zi de 22 noiembrie 1952, la ora 19.15, a fost observat pe cer, din trei puncte diferite, un aparat misterios, de forma unei ţigări. După spusele martorilor oculari aflaţi în trei localităţi diferite (Dijon, Saulieu şi Châtillon-sur-Seine), aparatul lăsa în urma lui o dâră luminoasă şi nu era foarte silenţios (ceea ce înseamnă că nu zbura la mare înălţime).

În aceeaşi seară, la Londra, cele 40000 de persoane care urmăreau meciul de fotbal de pe stadionul Highbury au văzut pe cer un obiect strălucitor, un fel de navă cosmică luminoasă, cu o coadă lungă, ca o flacără. Această stranie „cometă" (cum a numit-o presa, dând astfel dovadă de o ignoranţă crasă în materie de corpuri cereşti) a rămas o clipă nemişcată, după care a dispărut, fără să facă nici cel mai mic zgomot.

Tot în ziua de 22 noiembrie, la ora 22 (ora locală) la Bocaranga (Africa Occidentală Franceză), misionarul Daniel, din Carnot (Africa Occidentală Franceză) împreună cu alte cinci persoane au văzut patru discuri roşiatice, venind dinspre sud-sud-est.

Acestea s-au înălţat până la 30° deasupra orizontului, au descris patru cercuri, pentru ca apoi să dispară. *Păreau legate între ele, două câte două, cu un fel de bandă albă.*

Aceasta nu vă aminteşte oare de mărturiile localnicilor din Oloron şi Gaillac?

Legate între ele, două câte două, cu un fel de bandă albă... Este vorba, fără îndoială, de o formaţie de astronave de formă lenticulară.

Evoluţiile acestor patru farfurii zburătoare exclud din capul locului ipoteza meteoriţilor. Admiţând că misionarul Daniel ar fi fost victima unei halucinaţii, trebuie neapărat să admitem că şi cei cinci însoţitori ai acestuia au avut aceeaşi „vedenie". Pe de altă parte, ar trebui să admitem şi că o serie de persoane din Clermont-Ferrand, Dijon, Saulieu şi Châtillon-sur-Seine (în Franţa) şi 40000 de persoane în Anglia au fost, brusc, victime ale uneia şi aceleiaşi halucinaţii

colective, închipuindu-şi că văd pe cer o ţigară care de fapt nu exista!

Farfuriile zburătoare observate în zilele de 17 octombrie la Oloron şi 27 octombrie la Gaillac evoluau două câte două, erau roşii la mijloc şi legate între ele, la fel ca şi cele descrise de misionarul Daniel. Asemănarea dintre aceste „fenomene" este într-adevăr prea frapantă ca să nu justifice următorul paralelism: aparatele acelea erau toate de acelaşi tip.

Studierea sistematică a unui mare număr de mărturii, provenind din diverse ţări, dar făcute în aceeaşi zi (la interval de câteva minute sau de câteva ore) ne permite adesea să trasăm itinerariul aproximativ al uneia sau mai multor farfurii zburătoare.

Lunile iulie, noiembrie şi decembrie 1952 s-au remarcat printr-o serie de întâmplări de-a dreptul senzaţionale.

Să continuăm acum trecerea în revistă a fenomenelor „clasice" produse în acest memorabil an 1952.

În ziua de 4 decembrie, la ora 16.30, cinci oameni lucrau la barajul ecluzei de la Anseremme (Belgia). Martorii sunt domnii Lambert, Croibien André, Jules Laloux, Roger Léonard şi Fernand Huysman.

Acesta din urmă a declarat la un moment dat:

„Prietenul meu, Jules Laloux mi-a arătat pe cer un avion care zbura foarte jos şi, ceva mai sus, un glob de culoare portocalie, care se deplasa cu aceeaşi viteză ca şi avionul. Globul, care se învârtea în jurul axei sale, şi-a schimbat dintr-o dată culoarea, devenind argintiu, după care şi-a reluat înfăţişarea iniţială. La un moment dat s-a oprit şi a rămas câteva clipe nemişcat, pentru ca apoi să dispară cu iuţeala fulgerului."

Cu câteva săptămâni în urmă, la Dinant, două persoane văzuseră o apariţie analogă.

Numeroşi ascultători ai rubricii mele radiofonice îmi scriu despre observaţiile pe care le fac. Dar, din păcate, mărturiile lor sunt adesea – chiar prea adesea! – enigmatice şi lipsite de precizie, ceea ce mă împiedică să analizez cum se cuvine faptele relatate.

Din fericire, primesc şi mărturii clare şi precise. Cea a doamnei D., fostă directoare a unei şcoli din Lille şi care acum locuieşte la Cannes, este una dintre acestea.

În ziua de 20 decembrie 1952, îmi scrie doamna D., între orele 16.00 şi 16.30, deasupra insulei Sainte Marguerite (situată la sud-sud-est de Cannes) a apărut un disc strălucitor, argintiu, fără raze sau scântei, de forma lunii pline şi cu un diametru aparent de 15-20 cm.

La început imobil, a alunecat apoi, fără zgomot, paralel cu suprafaţa mării, cu o viteză destul de mică (asemănătoare cu cea a unui avion cu patru motoare).

În golful Cannes erau ancorate şase nave de război ale *US Navy*. Ajuns în apropierea primului vas, discul s-a oprit, apoi şi-a schimbat direcţia, îndreptându-se spre sud, înălţându-se şi micşorându-se. A intrat în nori, apoi a reapărut, la fel de strălucitor, dar nu mai mare decât o stea. Înainte de a dispărea complet, ajunsese cât gămălia unui ac.

Totul nu a durat decât 5 minute.

În timp ce discul argintiu evolua deasupra insulei, un avion şi un elicopter zburau şi ele prin apropiere.

După dispariţia definitivă a „aparatului neidentificat", cele două au continuat să zboare, ceea ce înseamnă că nu era vorba de o iluzie optică legată de reflectarea unuia din cele două aparate.

Aşa cum unele farfurii zburătoare ţin sub observaţie avioane aflate în zbor sau survolează oraşe şi aerodromuri, aceasta a „spionat" escadra americană ancorată în golful Cannes.

*
* *

Ultimele trei zile ale anului 1952 au fost marcate de un fenomen absolut straniu. Un vânător din La Rochelle, domnul René Sacré, urmărea cu privirea un stol de nagâţi, când, deodată, atenţia i-a fost atrasă de un „nor" alb a cărui formă şi aspect l-au intrigat. Vreme de 3-4 minute, „norul" a rămas nemişcat, apoi, din el a ieşit un „obiect" care s-a înălţat

vertical. După o scurtă oprire, „obiectul" s-a îndreptat cu toată viteza spre est, lăsând în urma lui o dâră de vapori.

Soarele strălucea pe cerul senin. Domnul Sacré a observat brusc că dâra se apropia cu repeziciune. A rămas apoi nemişcată vreme de 3-4 minute, după care s-a îndreptat spre nord-est, martorul pierzând-o astfel un timp din vedere. În momentul în care dâra de vapori a început să se împrăştie, primul „nor" se afla în acelaşi loc, în timp ce „obiectul" care ieşise din el dispăruse de 5 minute, fără să fi făcut şi cel mai mic zgomot.

Domnul Sacré, de meserie pilot, afirmă că cerul era foarte senin şi că nu fusese semnalată nici o perturbaţie atmosferică (nori, precipitaţii, vapori).

Se pare că ciudatul fenomen nu poate fi explicat altfel decât prin cauze „non naturale"... adică prin prezenţa farfuriilor zburătoare.

Şi iată că se termină şi anul 1952, anul care ne-a adus o serie întreagă de mărturii extraordinare, în acelaşi timp tulburătoare şi îngrijorătoare.

Ce ne rezervă anul 1953? Scepticii vor reuşi oare să facă dovada inexistenţei farfuriilor zburătoare? „Credulii" – printre care şi noi, anchetatorii din cadrul Comisiei *Uranos*, care credem în ceea ce unii nu fac decât să denigreze – „credulii", deci, vor reuşi ei oare să scoată la lumină ADEVĂRUL?

Capitolul următor, chiar dacă nu este prea bogat în relatări de senzaţie, ne va permite, în schimb, să dovedim că într-adevăr *farfuriile zburătoare vin dintr-o altă lume.*

CAPITOLUL V

Dacă judecăm numărul de apariţii ale farfuriilor zburătoare după cele relatate în presa scrisă – şi lăsând la o parte ultimele două luni – anul 1953 a fost foarte sărac în „obiecte neidentificabile".

Asta înseamnă oare că respectivele obiecte stăteau, prudente, în expectativă, renunţând la a mai „bântui" cerul nostru? În nici un caz.

Această absenţă relativă are o explicaţie pe care mi-au oferit-o chiar martorii observaţiilor respective. Un mare număr de ascultători mi-au scris la Radio Monte-Carlo, pentru a-mi descrie fenomene la care au fost martori: farfurii, ţigări sau simpli meteoriţi. Scrisorile lor se terminau, invariabil, cu formule de genul: *„Ţin neapărat să-mi păstrez anonimatul"* sau *„Vă rog să nu-mi pomeniţi numele. Prietenii vor râde de mine!"*

Frica de a nu fi luaţi în derâdere de către cei care neagă – din ignoranţă, din şovinism sau dintr-un antropocentrism exacerbat – existenţa acestor misterioase aparate, încetineşte şi îngreunează cercetările anchetatorilor Comisiei *Uranos*. Ni se semnalează uneori, în cursul unei anchete, că cineva a văzut o farfurie zburătoare. Întrebată, persoana respectivă neagă sau, chiar dacă recunoaşte că a văzut „ceva", nu va vrea să vorbească pentru a nu-şi atrage neplăceri.

Dacă Ministerul Aerului din Franţa, la fel ca şi *US Air Force*, ar lua în consideraţie, în mod *oficial*, problema farfuriilor zburătoare, dacă prin intermediul unor comunicate ar face apel la populaţie, îndemnându-i pe oameni să semnaleze orice fenomen ceresc neobişnuit, aceştia ar fi, cu siguranţă, mult mai puţin reticenţi.

Aparent, în Franţa nu există nici o comisie guvernamentală „a farfuriilor zburătoare". Spun *aparent* pentru că un

eveniment neașteptat, petrecut în ziua de 4 ianuarie 1954, ne face să credem că Ministerul Aerului se interesează *discret* de „obiectele zburătoare neidentificate". În capitolul VI, vă voi prezenta natura acestui „eveniment".

În principiu, deci, numai Comisia Internațională de Anchetă *Uranos* operează cu titlu privat. Evident că un organism particular (ca al nostru) nu dispune de mijloacele de investigație de care ar dispune un organism oficial (recte guvernamental). Pentru anchetatorii din cadrul Comisiei *Uranos*, ar fi o adevărată plăcere – și chiar o datorie – să colaboreze cu Ministerul Aerului, comunicându-i acestuia rezultatele anchetelor lor și tot ceea ce ar putea contribui la studierea discurilor zburătoare.

Deviza lui Winston Churchill – *Wait and see** – este, probabil, și deviza guvernanților noștri. Dacă așa stau lucrurile, să sperăm că nu vor aștepta prea mult, pentru că va veni și ziua în care farfuriile zburătoare vor ateriza și vor intra în contact cu noi, pământenii.

Publicul trebuie deci pregătit în prealabil în vederea acestui episod iminent, cel mai tulburător, poate, din istoria omenirii.

Science-Fiction? Nici vorbă. În ciuda mutismului general, comisiei noastre îi parvin tot mai multe mărturii. Iată câteva dintre ele:

În ziua de 20 ianuarie 1953, în timp ce o ceață groasă învăluia întreg sudul Angliei, Sam Jones, poștaș din Trowbridge, a observat pe cer un disc foarte strălucitor, care, fără să facă și cel mai mic zgomot, a luminat o clipă casele din jur, după care a dispărut. Ceea ce l-a frapat pe martor a fost, în primul rând, *lumina orbitoare* răspândită de ciudatul „obiect".

Cam în aceeași perioadă, mai multe persoane au semnalat prezența, pe cerul corsican, a unui obiect luminos, în formă de țigară și care lăsa în urma lui o dâră de „fulgi"

* „Așteaptă și vei vedea."

albi. Era pentru a treia oară când Corsica primea vizita acestor „obiecte zburătoare neidentificate".

În cursul acestei luni, domnul Barney Wayne, directorul Studioului Fotografic din Bulawayo (Rhodesia de Sud), a putut fotografia o farfurie zburătoare. Pe clişeul respectiv (Fig. 3) se vede foarte clar un disc luminos, care survolează oraşul. Autorităţile americane, care au făcut public acest document, nu s-au pronunţat în nici un fel. Este o chestiune destul de delicată aceea de a autentifica sau de a respinge o asemenea fotografie, deşi trebuie să recunoaştem că discul are aspectul clasic al multora dintre farfuriile zburătoare descrise până în prezent.

Dacă în primele luni ale anului 1953, observaţiile au fost rare, în cursul lunilor următoare, numărul lor a crescut simţitor.

Am început să primesc din ce în ce mai multe scrisori de la persoane care susţineau că văzuseră una sau mai multe „farfurii". Studiind cu atenţie toate aceste mărturii, mi-am dat seama că în unele cazuri era vorba de meteoriţi sau de bolizi. În alte cazuri însă, ipotezele „raţionale" erau insuficiente. Majoritatea corespondenţilor mei îmi cer să le păstrez anonimatul. Respectându-le dorinţa, nu voi menţiona decât iniţialele numelor lor.

Voi începe cu relatarea domnului C.G., din Manthelan (I.-et-L.).

„Într-o zi de la sfârşitul lunii februarie 1953, la ora 19.30, a apărut pe cer, la est de Manthelan, un punct roşu care a tot crescut până când a atins un diametru aproximativ egal cu cel al unei portocale. „Obiectul", care se deplasa fără să facă nici cel mai mic zgomot, s-a oprit o clipă, după care şi-a continuat „zborul". A repetat de trei ori această curioasă manevră, timp în care nu şi-a schimbat nici dimensiunile, nici culoarea, ceea ce m-a făcut să cred că urma o traiectorie orizontală, fără să se apropie sau să se îndepărteze de observator. Curând însă, „obiectul" a demarat brusc spre nord, dispărând în mare viteză."

Vorbind despre această „apariţie" cu o vecină, aceasta din urmă i-a spus domnului C.G. că şi copiii ei văzuseră „obiectul" respectiv, în aceeaşi zi şi la aceeaşi oră.

În ziua de 24 februarie 1953, către ora 16.30, o serie de locuitori ai oraşului Nîmes au fost martorii unei manifestări insolite. Ei au văzut, în direcţia sud-vest, la foarte mare înălţime, o dâră luminoasă ce se deplasa rapid către vest. La un moment dat, dâra şi-a schimbat direcţia, îndreptându-se spre pământ şi *resorbindu-se într-un singur punct luminos*, care a descris o curbă mare, de la dreapta la stânga, înălţându-se apoi, încet, până în dreptul punctului din care pornise dâra iniţială, după care a dispărut. Fără riscul de a greşi, putem afirma că nu a fost vorba nici de un avion şi nici de un meteorit. Dâra lăsată de aparatul respectiv era de o asemenea luminozitate, încât nu putea fi confundată cu o masă de vapori sau cu un nor de fum.

În ziua de 28 februarie, o „armada" de discuri a survolat Beirutul. Totul a început la ora 18.40, prin apariţia, pe cer, deasupra mării a unui punct luminos, de culoare portocalie, urmat de altele trei. Numeroşii martori care urmăreau evoluţia bizarei formaţii au fost surprinşi să constate că în interval de numai 20 de minute (18.40-19.00), numărul acestora a crescut de la 4 la 12. Discurile se succedau la intervale regulate şi în linie dreaptă. Două din cele douăsprezece „obiecte" au trecut pe o traiectorie paralelă (aflată la o distanţă de circa 7 km de prima). Diametrul aparent al misterioşilor „bolizi" era cam de 5 ori mai mic decât cel al lunii pline. Văzuţi cu ochiul liber, aceştia aveau aspectul unor sfere (sau al unor discuri văzute din faţă) precedate de un arc de cerc de culoare albastră şi care lăsau în urma lor o dâră ca de fum.

Să deschidem o paranteză şi să comparăm caracteristicile acestor nave cu cele ale astronavei ovoide observate de către doi piloţi, deasupra localităţii Draguignan. Atunci când a survolat Cannes-ul, aparatul prezenta exact aceste particularităţi: un arc de cerc albăstrui „plutind" puţin înaintea

„oului zburător" şi dâra difuză pe care acesta a lăsat-o în urma lui.

Escadrila de discuri ce a survolat Beirutul a avut ca martori, printre alţii, şi un inginer electrician de aviaţie.

„Am avut într-adevăr impresia că nu mă aflam în prezenţa unor aeronave obişnuite, nici a unor baloane-sondă, nici a unor meteoriţi, ci în faţa a ceva cu totul nou", ne-a mărturisit acesta.

Iată acum o mărturie de cel mai mare interes, prin aceea că aparţine unui pilot de vânătoare, cu 1600 de ore de zbor la activ. Titular al brevetului militar anglo-francez, domnul Ange Défendini, care locuieşte la Marsilia, a răspuns cu bunăvoinţă întrebărilor mele, spre deosebire de atâţia şi atâţia martori reticenţi.

În ziua de 22 martie 1953, către ora 5.20 dimineaţa, îmi explică domnul Défendini, mă aflam la volanul maşinii mele, pe şoseaua Toulon-Marsilia. Când eram la o distanţă de 8-10 km de satul Aubagne, am observat pe cer o lumină neobişnuită. Am oprit şi, intrigat, am coborât din maşină. La o altitudine de circa 1200-1500 m, evolua un disc mat, înconjurat de o lumină portocalie. Avea un diametru aparent de aproximativ 40 cm şi o viteză de aproape 1800 km/h. Discul, care semăna cu un soare, se deplasa de la nord-vest la sud-est.

Sunt absolut convins că nu era vorba nici de un avion cu reacţie şi nici de un meteorit. Iar halucinaţii nu am avut niciodată în viaţa mea.

În ziua în care domnul Défendini observa pe cer ciudatul „obiect zburător" (22 martie 1953), pe coasta mediteraneană se desfăşurau manevrele militare cunoscute sub numele de *Operaţiunea Mimoza*.

Nu insinuez că ocupanţii „discului" urmăreau manevrele nocturne, ci fac doar o simplă analogie cu celelalte apariţii de farfurii zburătoare, înregistrate frecvent deasupra unor „zone de manevre":

a) În timpul manevrelor *Grande Vergue*, o farfurie zburătoare a urmărit un avion al forţelor aeriene franceze.

b) S-a întâmplat în mai multe rânduri ca bombardiere ce operau în Coreea să fie urmărite de farfurii zburătoare.

c) Operaţiunea *Sky Watch* (SUA) a fost şi ea „controlată" de două discuri luminoase.

d) Operaţiunea *November Moon* a avut şi ea farfuria „ei" zburătoare.

Operaţiunile noastre militare – fie ele simple manevre sau războaie în adevăratul sens al cuvântului (Coreea) – îi interesează foarte mult pe ocupanţii discurilor zburătoare. Iar acest interes nu datează de ieri, de alaltăieri.

Faptul că prezenţa unei farfurii zburătoare este semnalată chiar în timpul desfăşurării unor „operaţiuni" de anvergură nu este o întâmplare, ci, mai curând, rezultatul unei intenţii precise.

Suntem spionaţi, suntem urmăriţi, şi aceasta în scopul de a putea deosebi un război simulat de unul real. Iar într-o bună zi, se vor manifesta *efectiv*... Şi de data aceasta nu din înaltul cerului, ci *de pe pământ*.

Într-o dimineaţă de aprilie a anului 1953, către ora 4.45, vameşul X..., de serviciu la Capte-Palivestre (Hyères, Var) a observat pe cer apariţia bruscă a unui disc enorm, foarte luminos şi cu un diametru de cel puţin cinci ori mai mare decât cel al lunii. Discul era de culoare albastră şi se deplasa la o altitudine destul de mică. La un moment dat, a accelerat şi şi-a schimbat culoarea, devenind roz şi apoi roşu aprins, după care a dispărut brusc, fără nici un zgomot.

Constatăm deci, o dată în plus, că schimbarea culorii coincide cu creşterea vitezei de deplasare. Este vorba de o ciudată proprietate a farfuriilor zburătoare, pe care ne-au semnalat-o mii de observatori din Franţa, din SUA şi din toate ţările lumii.

Tehnicienii de la *Air Technical Intelligence Center* nu cunosc natura exactă a acestei particularităţi. De altfel, sunt foarte multe lucruri pe care nu le cunoaştem în legătură cu „obiectele zburătoare neidentificate". Dar nu ne este ruşine să mărturisim că „plutim în plin mister".

Cu toate acestea, grupurile de anchetă private, nelăsându-se orbite de o conduită bazată pe idei sacrosancte, pot

formula o serie de ipoteze menite a încerca să explice inexplicabilul. Părerile noastre – aşa ipotetice cum sunt ele – au măcar meritul de a oferi unele explicaţii, în timp ce negarea categorică a unora sau ironia altora nu sunt de nici un folos.

Vom semnala acum două fenomene curioase: primul perfect explicabil, cel de-al doilea, încă un mister.

În ziua de 22 aprilie 1953, la ora 16.00, *un glob de foc a căzut din cer, distrugând în întregime unul din atelierele Întreprinderii Rosengart.* Cel puţin aşa au scris, la vremea respectivă, aproape toate ziarele.

Ancheta, condusă de către domnul Marc Thirouin, directorul Comisiei *Uranos*, a stabilit cauzele exacte ale acestei explozii, făcând o analogie între globul care s-a prăbuşit şi faimoasele „globuri de foc verzi", care au survolat vestul SUA. Raportul domnului Thirouin ajunge la concluzia că pagubele au fost minime (4 m de sticlărie şi câteva ţigle sparte). Pe de altă parte:

1) explozia a „aruncat" cioburile şi bucăţile de ţiglă în *exteriorul* clădirii;

2) Laboratorul Municipal a constatat, *în clădire*, o scurgere de gaz de 190 l pe oră, provenind de la nişte conducte sparte;

3) La ora exploziei (16.15) razele soarelui cădeau perpendicular pe geamurile înclinate ale clădirii;

4) Geamurile erau din sticlă translucidă, cu suprafaţa inegală;

5) Lângă unul din geamuri, s-a găsit o bârnă de lemn, puţin arsă;

6) Lucrătorii au văzut o lumină în momentul exploziei *şi nu cu un minut înaintea acesteia* (versiunea ziarelor). Explozia nu a fost precedată de nici un zgomot;

7) În acea zi, *nici un avion cu reacţie nu a survolat Parisul.*

Concluzii:

a) Erau întrunite toate condiţiile necesare inflamării, de către razele soarelui, a unui amestec exploziv, aflat chiar în apropierea geamului lângă care fusese găsită bârna arsă

(o temperatură de 350° , concentrarea razelor solare într-un punct situat chiar în mijlocul amestecului respectiv sau pe bârnă, care a început să ardă).

b) Forţele de presiune ale exploziei au pornit din interior către exterior.

c) Nu se poate stabili, deci, nici o corelaţie între această explozie şi „prăbuşirea" unui aşa-zis „glob de foc".

Însă şi mai ciudat este fenomenul produs la Saint-Symphorien (Deux-Sèvres), în ziua de 14 aprilie 1953, şi pe care l-a cercetat tot Marc Thirouin. Investigaţiile sale au fost de altfel confirmate de scrisorile de mai jos, primite de la domnul Camille Perrin, fermier din Saint-Symphorien, scrisori (datate 17 mai şi 6 iunie) pe care le reproducem *ad litteram*:

„... Ziua de 4 aprilie a fost într-adevăr înspăimântătoare. Era aproape douăsprezece şi jumătate când Yvette (fiica domnului Perrin) s-a dus să caute vacile care erau pe pajiştea din spatele fermei. Deodată, a auzit un zgomot care a făcut-o să întoarcă capul. Şi a încremenit de frică, văzând un glob de foc, care tocmai exploda; *globul era enorm*. Fetiţa s-a trezit sprijinită de gardul ce împrejmuieşte pajiştea, dusă de curentul de aer care produsese o adevărată tornadă. Fratele ei, în vârstă de 13 ani, care a auzit şi el zgomotul, a alergat spre sora lui şi a văzut ţâşnind o adevărată jerbă de scântei şi de apă, pentru că explozia s-a produs în mijlocul unui pârâu care curge la marginea pajiştii.

Vecinii care au auzit şi ei zgomotul au văzut copacii îndoindu-se*. Eu, tatăl, eram în grădină şi în clipa în care am văzut un nor gros de praf sau de fum, am crezut că a luat foc hambarul. Din cauza vântului, a sărit şi o piatră din caldarâm. Ne-am dus să vedem pajiştea, dar *nu am văzut nimic, nici o urmă*. Mai întâi, am crezut că a fost un bolid; dar bolizi de mărimea celui descris de Yvette nu există. De la locul unde a fost împinsă de curentul de aer, *sunt aproxi-*

* Fenomen observat nu o dată, în momentul trecerii unei farfurii zburătoare la joasă altitudine (la Twin Falls, SUA şi la Belan-sur-Aurce, Franţa).

mativ 30 m. Timp de două zile după această întâmplare, fetiţa s-a plâns de dureri de cap şi de rinichi. Nu pot să vă dau alte explicaţii; totul s-a întâmplat exact aşa cum v-am spus."

A doua scrisoare: „... Fiica mea şi-a revenit, din fericire, destul de repede. Ea ne asigură *că nu a pus picioarele pe pământ, ci a fost „purtată" de curentul de aer;* Yvette mai spune că nu s-a lovit, pentru că era pe iarbă.

În ziua aceea, vremea era frumoasă, iar pe cer nu era nici un nor. Porţiunea de lângă pârâu unde spune Yvette că s-ar fi prăbuşit „globul de foc" este lată de 1,50 m şi adâncă de 50 cm. Fetiţa spune tot timpul că a văzut un glob de foc enorm. Noi nu am văzut absolut nimic neobişnuit; este adevărat că nu am cercetat foarte atent terenul, *de vreme ce nu am văzut nici o urmă.*"

Noi, cei din cadrul Comisiei *Uranos*, am verificat care a fost situaţia atmosferică în regiune, în ziua respectivă. La observatorul din Saint-Maur şi la Staţia Meteo de pe aeroportul Le Bourget nu s-a înregistrat nimic deosebit la ora producerii fenomenului respectiv. Intensitatea vântului şi temperatura aerului erau normale pentru perioada aceea a anului, iar aparatele nu indicau să se fi produs vreo perturbaţie atmosferică deosebită. Erau câţiva nori deasupra Masivului Central, dar nimic la Deux-Sèvres.

Mai mult decât atât, deşi fenomenul fusese deosebit de intens, *nu s-a găsit nici o urmă.*

Pot fi formulate două ipoteze „raţionale", care însă, în realitate, sunt inadmisibile:

1) *Fulger globular**: pentru asta însă, cerul ar fi trebuit să fie înnorat. Ceea ce nu era cazul. Răsturnând fetiţa, „fulgerul globular" i-ar fi lăsat cu siguranţă urme de arsuri pe haine.

2) *Meteorit*: nu se putea, firește, ca „oficialităţile" să nu fluture, cu un aer triumfător, această ipoteză. Numai că me-

* Fulger globular: un compus exploziv natural: polimer de oxigen şi azot.

teoriţii, care sunt particule materiale, ce se deplasează cu viteze foarte mari, se „consumă" repede, prin frecare, în straturile superioare ale atmosferei. Cei care ajung pe pământ sunt foarte mari, ei putându-se „sparge" sau cădea, ca atare, pe pământ. Or, la Saint-Symphorien, nu s-au găsit nici urme de cădere şi nici fragmente de meteorit. Pe de altă parte însă, intensitatea curentului de aer ar sugera prezenţa unui meteorit de dimensiuni foarte mari: albia pârâului în care s-ar fi prăbuşit acesta este îngustă şi puţin adâncă, neputând deci cuprinde şi, eventual, „înghiţi" un corp de o asemenea mărime.

Deci, nici una din cele două ipoteze nu este satisfăcătoare, iar fenomenul rămâne la fel de misterios ca şi „globul de foc" care a explodat deasupra oraşului Seattle (statul Washington) în luna mai 1952 sau ca faimoasele „globuri de foc verzi", observate, în anul 1948, de către astronomul La Paz, pe cerul statului New Mexico. Nici unele, nici altele nu au lăsat urme, la fel ca şi cel prăbuşit la Saint-Symphorien.

În luna mai 1953, farfuriile zburătoare (sau mai bine zis, ţigările zburătoare) au „evoluat" pe Coasta de Azur.

Trei persoane din Nisa (doamna Emery, domnul A.J. şi domnul B.) mi-au scris independent unul de celălalt. Mărturiile lor concordă perfect... dar nici unul dintre ei nu precizează ziua apariţiei, zi pe care, după toate aparenţele, nu şi-o mai amintesc. Primul martor se afla la Villefranche, ceilalţi doi, la Nisa. Pe la începutul lunii mai, deci, într-o seară, către ora nouă, un obiect foarte luminos a fost vizibil deasupra mării. De formă eliptică, „obiectul" proiecta o lumină orbitoare, intermitentă, de culoare roşie, care s-a reflectat până şi pe faţada cu geamuri a unui bar din portul Villefranche. „Ţigara" a luat apoi altitudine, după care, timp de aproape un minut, a rămas nemişcată. Domnului „A.J." şi celor două persoane care îl însoţeau li s-a părut că văd, în mijlocul fuselajului, trei hublouri dreptunghiulare (să nu uităm că „ţigara" care a aterizat la Marignane şi pe care a descris-o vameşul Gachignard avea în mijloc trei sau patru hublouri dreptunghiulare).

După această scurtă staţionare în punct fix, ţigara zburătoare a luat înălţime (timp în care devenea şi din ce în ce mai strălucitoare) şi a dispărut în direcţia nord-est. Lungimea aparatului era de aproximativ 1,25-1,50 m, iar diametrul de 7-10 cm.

„Obiectul" trebuie să fi fost gigantic, pentru ca, deşi aflat la foarte mare altitudine, lungimea să-i fie apreciată la 1,50 m. Mai trebuie să notăm şi schimbarea culorii în funcţie de acceleraţie (particularitate întâlnită, de altfel, foarte frecvent).

Primăvara aduce o dată cu ea şi farfuriile zburătoare, era titlul unui articol apărut într-unul din ziarele vremii. În realitate însă primăvara, nu mai mult decât vara, toamna sau iarna, nici nu atrage, dar nici nu respinge farfuriile zburătoare. Acestea vin *mereu* să observe Pământul, *în orice moment al anului. Nu trece o zi fără ca un disc să nu fie reperat undeva în lume.*

Cu toate acestea, trebuie să recunoaştem că unii ani sunt mai „încărcaţi" decât alţii. De altfel, s-a constatat o înmulţire a apariţiilor la intervale de circa un an şi jumătate până la doi ani. Or, *acest ciclu corespunde apropierii maxime a planetei Marte de Pământ!*

Perigeul lui Marte a avut loc în 1950 şi 1952, ani în care a fost semnalată prezenţa unui număr foarte mare de discuri zburătoare. Anii 1951 şi 1953 au fost ceva mai „calmi". Dar deja sfârşitul anului 1953 marchează începutul unui nou ciclu de apariţii. În anul 1954, se va înregistra o creştere a frecvenţei apariţiilor. Anul 1955 a fost un an relativ „sărac", iar 1956, unul dintre cei mai „încărcaţi" (şi asta pentru că perigeul lui Marte a adus planeta la o depărtare de numai 56000000 km de Pământ (aceasta fiind apropierea maximă).

Această frecvenţă a apariţiilor în funcţie de ciclul planetei Marte a făcut ca unele organizaţii particulare – ca de exemplu *Australian Flying Saucer Bureau* şi *Flying Saucers International* – să afirme că farfuriile zburătoare ar putea veni de pe Marte. Coincidenţele ne pun, într-adevăr, pe gân-

duri, părând să acrediteze această ipoteză. Cu toate acestea, nu este imposibil ca aceste astronave să aibă o altă origine.

*
* *

În primăvara anului 1953, a fost descoperită în Connecticut (SUA) o sferă ciudată, din metal, cu diametrul de 1 m. În interiorul sferei, se rotea foarte repede un disc. „Globul" misterios a fost transportat imediat într-un laborator. Analiza unui fragment din sferă şi din disc i-a lăsat pe fizicieni şi pe chimişti muţi de uimire. Metalul, cu proprietăţi magnetice, era cobalt în stare pură în aliaj cu un compus pe bază de feronichel. Pentru un profan, aceasta nu înseamnă nimic, dar dacă precizăm că *pe Terra nu se găseşte cobalt în stare pură*, întâmplarea devine de-a dreptul fantastică! Cu alte cuvinte, şi sfera şi discul din interiorul ei proveneau de pe o altă planetă!

Această informaţie a fost comunicată comisiei noastre de anchetă de către confraţii şi prietenii noştri americani din cadrul organizaţiei *Flying Saucers International*. Întrucât persoana care a descoperit sfera a ţinut neapărat să-şi păstreze anonimatul, colegii noştri americani au trebuit să-i respecte dorinţa, dar ne-au spus că deţin o fotocopie autentificată a analizei metalului.

Să fi fost această sferă un fel de „geamandură" de reperare, care lansa unde pe care nu le puteau percepe decât ocupanţii farfuriilor zburătoare? De ce zăcea acolo, într-o regiune deşertică din Connecticut? Care era exact rolul ei? La ce folosea? Iată tot atâtea întrebări la care nu putem răspunde... Doar dacă tehnicienii de la A.T.I.C. nu ştiu cumva mult mai multe despre aceasta decât noi...

*
* *

În ziua de 16 sau 17 mai 1953, la Charleroi (Belgia), un fotograf, domnul Hermann Chermanne, a făcut două fotografii care reprezintă un fenomen cât se poate de straniu. Reproduse de marele cotidian belgian *Le Peuple* din 18 mai 1953, aceste fotografii înfăţişează foarte clar un disc de culoare albă, înconjurat de un halo, de la baza căruia pornea un fel de panglică albă.

„În seara aceea, către ora 20.15", scrie *Le Peuple*, „domnul H.Chermanne se întorcea acasă, când, la un moment dat, atenţia i-a fost atrasă de un zgomot neobişnuit, semănând cu vibraţiile unei bucăţi de tablă.

Ridicând ochii, a văzut o dâră lungă, de culoare albă, lăsată de un obiect misterios, care zbura cu viteză foarte mare, îndreptându-se spre Blanche Borne.

Reporterul nostru a avut timp să declanşeze aparatul de fotografiat *înainte* ca obiectul, care între timp *rămăsese nemişcat pe cer*, să se întoarcă cu faţa spre el. Domnul Chermanne a văzut atunci o sferă înconjurată de un halo de culoare albă şi de „sateliţi" care se mişcau în toate direcţiile.

Acest fenomen a durat zece secunde, după care discul a dispărut, pe cer rămânând numai dâra aceea albicioasă, care se dezagrega încet, *în bătaia vântului*.

În regiunea Bouffioulx, numeroşi martori au auzit, chiar în momentul apariţiei fenomenului, zgomotul unei explozii foarte puternice."

O dată în plus, explicaţiile de genul „meteorit", „fulger globular", „avion cu reacţie" sau „halucinaţie" cad de la sine... în afară de cazul în care acceptăm ideea că puterea de sugestie a numeroşilor martori s-a transmis aparatului de fotografiat!

O lună mai târziu – probabil că prin contagiune – un aparat de fotografiat spaniol a fost şi el „sugestionat" şi „făcut să creadă" că fotografiază o farfurie zburătoare.

Cotidianul spaniol *Ya* a publicat cele două fotografii în ediţia sa din 25 iulie. Martorul, domnul Manuel Carlos Luis Schick, declară că le-a făcut în ziua de 26 iunie 1953, la El Provencio de Cuenca, localitate situată la 84 km de Al-

bacète... Domnul Schick, ca de altfel toţi locuitorii din El Provincio, au observat pe cer un disc, care a stat nemişcat pe cer, vreme de aproape şapte ore (de dimineaţă până la prânz). Obiectul se afla la foarte mare înălţime şi părea să urmeze mişcarea de rotaţie a pământului, de unde şi aparenta sa imobilitate.

La un moment dat, şi-a schimbat poziţia, înfăţişându-se privirilor, din profil, sub forma unui disc foarte plat, cu o mică protuberanţă în mijloc (semănând cu o axă). Discul, care se deplasa spre nord, a dispărut în câteva minute. Înainte de a-şi schimba poziţia, astronava avea forma unei luni pline, cu marginea uşor argintată şi foarte luminoasă.

Această farfurie zburătoare era de un tip special. Nu era vorba de un simplu aparat de recunoaştere, ci de o bază de observaţie, o bază imensă, foarte asemănătoare cu cea a cărei prezenţă a fost semnalată în ziua de 17 august.

În cazul acesteia din urmă, nu a fost vorba, sub nici o formă, de o halucinaţie colectivă (după cum avea să o dovedească şi ancheta minuţioasă, condusă de către colegul meu, Charles Garreau). Mii de persoane, din mai multe departamente, au observat, în acelaşi timp şi la fel de stupefiate, *acelaşi fenomen*. Din munţii Jura şi până la Côte-d'Or şi Saône-et-Loire, observaţiile sunt perfect concordante.

Observat cu ajutorul unei lunete astronomice, din cele folosite în topografie (cu un grosisment de 25 de ori), obiectul părea de formă cilindrică, baza şi partea superioară terminându-se în formă de con, ansamblul înfăţişându-se ca o figură geometrică deosebit de strălucitoare. Lungimea cilindrului părea să fie de două ori mai mare decât diametrul său, iar înălţimea fiecăruia din cele două conuri era egală cu diametrul cilindrului.

Astronava a fost observată pentru prima oară la ora 8 dimineaţa şi a dispărut seara, în jurul orei 20.30, fiind deci vizibilă, pe cer, timp de 12 ore şi jumătate. Unul dintre numeroşii martori, doamna Eliane Lefort, din Trugny (Côte d'Or) i-a declarat anchetatorului nostru următoarele:

„... Am avut posibilitatea de a urmări aparatul cu ochii mei, pe timpul întregii zile, pentru că a fost vizibil începând de la ora 8 dimineaţa... Când am văzut eu fenomenul, acesta se afla chiar deasupra casei mele. Două ore mai târziu, se deplasase deja destul de mult şi a continuat tot aşa până seara, urmărind soarele, fără ca deplasarea lui să fie vizibilă cu ochiul liber.

Către ora 19, când soarele era deja pe punctul de a apune, aparatul începuse parcă să urce, strălucind în lumina soarelui. Părea construit din metal şi avea pe margine un fel de nimb. Din când în când se rotea în jurul propriei axe, după care *nu mai apărea perfect rotund ca înainte* (ceea ce confirmă observaţiile făcute cu luneta, semnalând prezenţa unui „obiect" semicilindric – sau eliptic – cu extremităţile în formă de con)."

Un alt martor, care a urmărit „obiectul" timp de trei ore, ne-a declarat:

„Eu mă aflam la Auvillard-sur-Saône când am observat „obiectul". În jurul orei 9.00, ridicând capul, am văzut pe cer, la est, acest faimos „glob" strălucitor. Dar când l-am văzut eu, avansa, se înălţa (nu foarte repede, ţinând seama de înălţimea la care se afla) şi se mişca de la dreapta la stânga, la o altitudine de peste 20000 m."

Intrigat şi fără să-l pierd din vedere, pot afirma că a străbătut sute de kilometri într-un minut sau două*, după care s-a oprit în stânga soarelui, faţă de care a păstrat tot timpul aceeaşi distanţă şi aceeaşi poziţie timp de trei ore, cât l-am urmărit eu."

Domnul François Roddier, din Arnay-le-Duc (Côte d'Or) i-a oferit anchetatorului nostru o serie de informaţii suplimentare însoţite de cifre:

„Luni, 17 august, către ora 8.00, mă întorceam acasă, când am văzut o mulţime de oameni care priveau în sus.

* Dacă aprecierea martorului este corectă, atunci astronava nu se găsea, probabil, la 20000 m înălţime, ci la o altitudine mult mai mare.

Toţi se uitau pe cer, la un punct luminos, aparent imobil şi având o strălucire metalică.

Două avioane cu reacţie, care lăsau în urma lor dâre albicioase, *au încercat în mai multe rânduri să se apropie de el*, după care au renunţat, îndreptându-se spre nord-vest. Şi ele se aflau la mare înălţime, pentru că nu puteau fi nici văzute şi nici auzite. Ceea ce se vedea nu erau decât dârele albicioase pe care le lăsau în urma lor. Am avut norocul de a putea observa „obiectul" cu ajutorul unei mici lunete binoculare, cu un grosisment de 20 de ori. Semăna cu un inel (sau cu o verighetă) ceva mai gros, vertical, nu foarte strălucitor, prezentând două „pete" foarte luminoase, diametral opuse, în direcţia soarelui care apunea (una în partea de sus, în stânga, cealaltă jos, în dreapta), probabil două reflexe, unul interior şi celălalt, exterior.

Sunt convins că nu a fost vorba nici de un balon-sondă, nici de o planetă şi nici de o... iluzie optică. Soarele apunând către ora 20.00, strălucirea obiectului a început să diminueze treptat, acesta devenind treptat din gri metalizat, roşu-portocaliu (ca norii, la apusul soarelui). Sunt aproape sigur că era un obiect luminat (de soare), *fără lumină proprie*.

La ora 20.40, nu se mai vedea. Dacă calculele mele sunt exacte, atunci, ţinând cont de timpul scurs de la apusul soarelui la nivelul solului şi până în momentul în care aparatul nu a mai fost luminat de soare (apusul soarelui la altitudinea la care se afla obiectul), înseamnă că acesta se afla la o înălţime de câteva zeci de kilometri (să spunem 80 km)."

Domnul Roddier a luat un raportor şi a făcut o serie de măsurători, încercând să calculeze diametrul obiectului în funcţie de diverse altitudini:

Diametru	Altitudine
18 m	10000 m
36 m	20000 m
90 m	50000 m
144 m	80000 m

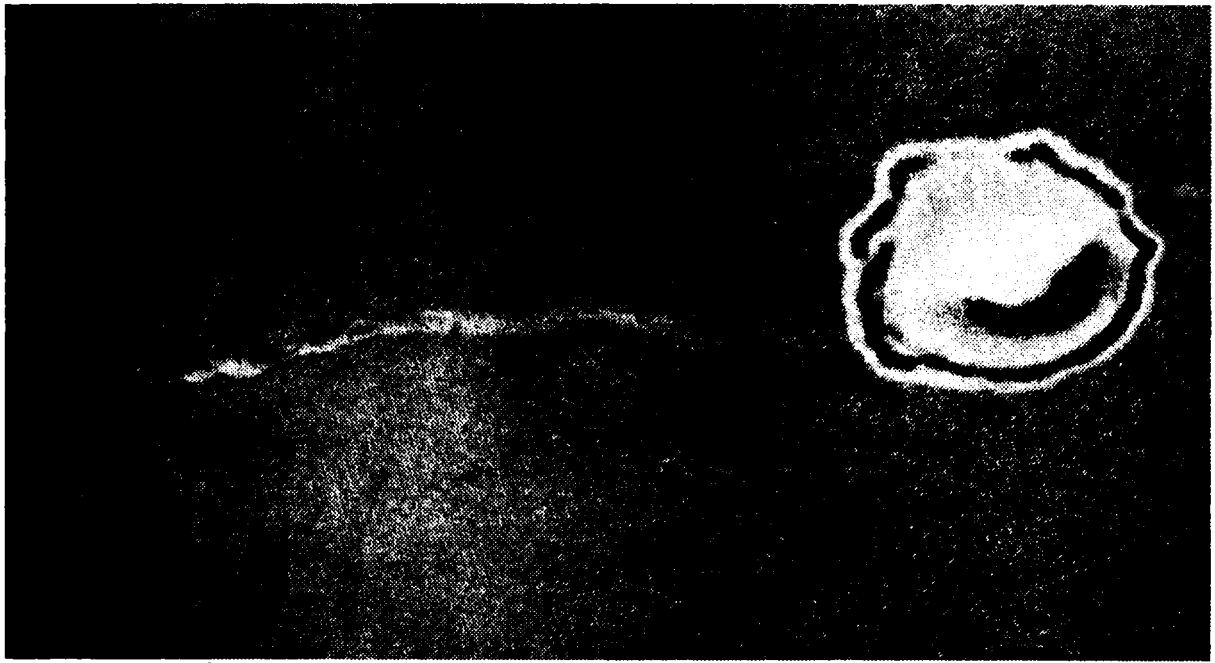

Fig.4 – Farfurie zburătoare fotografiată în luna mai 1953 de domnul Hermann Chermanne, la Charleroi (Belgia). Aparatul se înalța pe verticală, lăsând în urma lui o dâră albă.

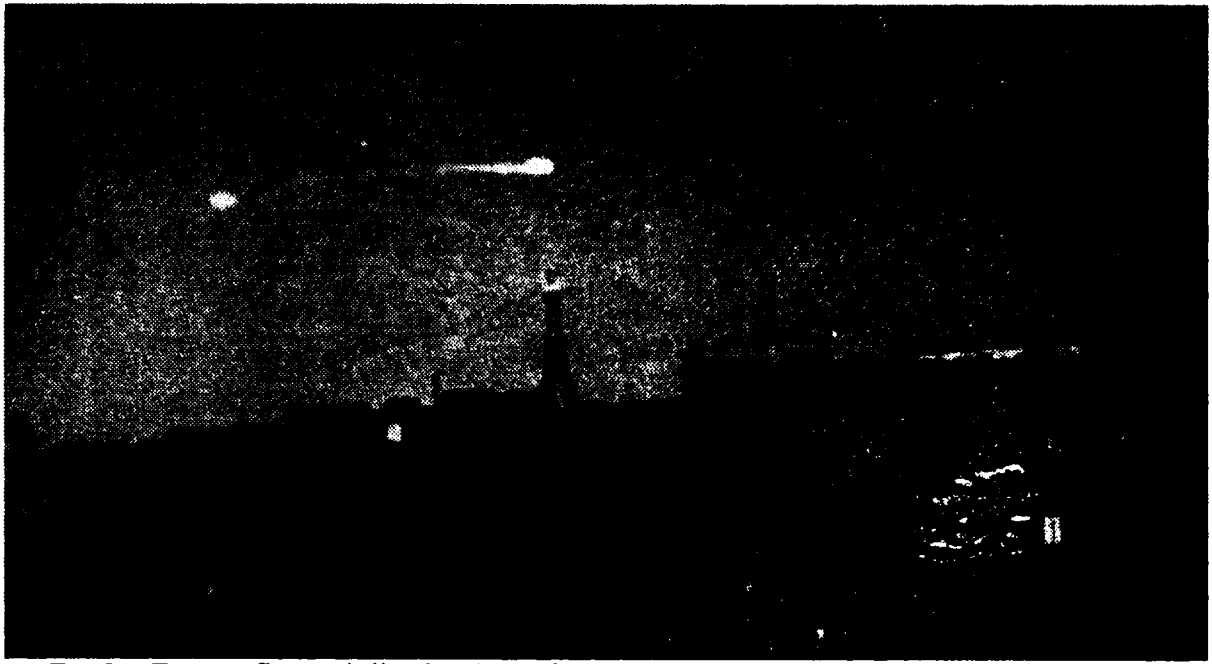

Fig.5 – Fotografia unui disc luminos, făcută la data de 29 decembrie 1953, la ora 3.45 dimineaţa, la Paris, de către domnul Paul Paulin, de profesie inginer. Pe clişeu se vede clar dâra luminoasă lăsată de aparatul lenticular pe durata expunerii.

Fig. 6 — Autorul examinează „copia" uneia din numeroasele „tije cu o bilă la unul din capete", descoperite pe aerodromul de la Marignane după aterizarea unei farfurii zburătoare, în noaptea de 4 ianuarie 1954.

„În orice caz conchide martorul nostru, „diametrul" „obiectului" nu depăşeşte 200 m."

Toate mărturiile culese de Charles Garreau precizează faptul că „obiectul zburător neidentificat" a urmat, timp de douăsprezece ore şi jumătate, „drumul" soarelui de la răsărit la apus (sau rotaţia Pământului).

Părerea mea este că valorile pe care le-a obţinut domnul Roddier se situează sub cele reale. Sigur că un aparat cu un diametru de 200 m pare *a priori* un lucru de neconceput. Dar, în lumina a ceea ce ştim despre ţigările zburătoare şi despre o serie de alte astronave uriaşe, vom fi înclinaţi să considerăm acest diametru ca pe *un minim*.

Fără a angaja aici responsabilitatea anchetatorilor din cadrul Comisiei *Uranos*, nu ezit să admit un diametru... de 5 ori mai mare; asta înseamnă că o astronavă cu un diametru de 1000 evolua la o altitudine de mai multe sute de mii de metri!

Vom vedea mai departe ce anume mă face să avansez aceste cifre, pe care unii le vor considera, poate, ca pe o monstruoasă aberaţie a spiritului. Probabil că într-o bună zi vom avea dovada că există nave spaţiale uriaşe – sau baze spaţiale – cu diametrul sau lungimea de 1 km!

Deocamdată însă, nu există, pentru acest aparat misterios, nici o explicaţie „raţională", în accepţiunea dată de către adepţii „vechii şcoli", pentru care tot ceea ce este nou este suspect sau de necrezut.

Un balon-sondă nu ar fi putut rămâne nemişcat (aparent) sau urma mişcarea de rotaţie a Terrei, timp de douăsprezece ore şi jumătate. Iar o planetă vizibilă ziua, ar fi fost la fel de vizibilă (dacă nu chiar *mai vizibilă*) noaptea. Or, numeroase mărturii atestă faptul că „fenomenul" observat *a fost vizibil până la ora 20.30*.

Astronava nu era nici discoidală, nici sferică. Văzută în poziţie verticală, extremităţile sale păreau două conuri diametral opuse. Probabil că era vorba de un aparat de formă eliptică (numit popular „ţigară") care urma rotaţia Pământu-

lui, rămânând într-o poziţie aproape perpendiculară pe suprafaţa solului.

O astfel de „ţigară" uriaşă a fost observată în ziua de 6 decembrie 1952, în largul litoralului Louisianei.

Un avion B 29 survola atunci Golful Mexic, la o altitudine de 5500 m. Era aproape ora 5.30 dimineaţa. La un moment dat, radarul de la bordul avionului a detectat cinci „obiecte neidentificabile", care tocmai trecuseră „în trombă" pe lângă acesta. Viteza lor, calculată rapid (şi deci cu destulă aproximaţie) de către aviatori, era de 8000-8500 km/h.

Stupefiaţi, cei doi piloţi ai *US Air Force* ezitau să accepte posibilitatea unor asemenea viteze, mult superioare celor pe care le pot atinge cele mai noi tipuri de avioane.

Deodată, radarul a detectat alte patru aparate şi apoi altele. Viteza lor, la fel ca şi cea a primelor cinci, era de peste 8000 km/h. „Bolizii" au încetinit timp de câteva secunde, după care au dispărut cu o viteză de-a dreptul ameţitoare. Pe ecranul radarului a apărut o pată imensă, de culoare albăstruie – un aparat imens – *în care dispăreau toate farfuriile zburătoare.* Pata, care semăna cu un mastodont spaţial, a dispărut apoi şi ea cu o viteză evaluată la *cel puţin 14000 km/h!*

După părerea mea, uriaşa ţigară detectată de radarul de la bordul acelui B 29, care a „recuperat" în zbor o escadrilă de farfurii zburătoare, nu era altceva decât una din acele imense baze spaţiale care vin periodic să observe Pământul*.

---

* Anchetatorul nostru, C. Garreau, intrigat de frecvenţa apariţiilor deasupra estului Franţei, ne-a împărtăşit recent o ipoteză, tulburătoare ce-i drept, dar logică. S-a constatat o recrudescenţă a apariţiilor discurilor zburătoare deasupra unor departamente pe care aceste „obiecte" le vizitează mai des: Vendée, Haute-Vienne şi mai ales Puy-de-Dôme şi Haute-Saône. Or, *toate aceste departamente sunt bogate în zăcăminte de uraniu.* În Vendée, la Mortagne-sur-Sèvres; în Haute-Vienne la Crouzille; în Puy-de-Dôme, la Lachaux; în Saône-et-Loire, la Grury. Această ultimă localitate se află la o depărtare de 45 km vest de Creusot. Şi tocmai deasupra localităţii Creusot şi împrejurimilor acesteia *a*

*
* *

Luni 31 august 1953, la ora 16.00, numeroşi locuitori ai oraşului Vernon (Eure) au „contemplat" un spectacol destul de impresionant. Printre martori, se afla şi un gardian public, domnul Henry Buch.

Un reprezentant al forţei publice nu poate răspândi „zvonuri false". Aşa că nu avem nici un motiv să-i punem la îndoială buna-credinţă, ca de altfel nici pe cea a celorlalţi martori. Ancheta a fost condusă de către domnul Marc Thirouin, directorul Comisiei *Uranos*, care a constatat o concordanţă perfectă între toate mărturiile privitoare la întâmplarea respectivă.

„Mă aflam, împreună cu soţia şi cu fiul meu, în curtea din spatele casei, când atenţia ne-a fost atrasă de zgomotul unui avion cu reacţie, care survola oraşul. Tocmai ne uitam la el, când, spre stupefacţia noastră, am văzut un „obiect" ce cobora în viteză de la o înălţime foarte mare (încrucişându-se mai întâi cu traiectoria urmată de avion)."

Spre marea noastră surprindere, „obiectul" s-a oprit şi a rămas suspendat în aer. După câteva secunde de imobilitate, s-a pus din nou în mişcare, descriind cercuri pe cer, deasupra oraşului şi repetând de câteva ori această manevră. Dar în timp ce îi urmăream evoluţia, am mai văzut trei aparate care se deplasau şi ele cu o viteză la fel de ameţitoare, în cele patru puncte cardinale ale localităţii.

Aceste trei „farfurii" se aflau la o înălţime mult mai mare decât prima. Erau atât de strălucitoare, încât a trebuit să ne

---

staţionat o astronavă uriaşă, timp de douăsprezece ore şi jumătate, la foarte mare înălţime, în ziua de 17 august 1953. Staţionând la mare înălţime, „câmpul său vizual" era, firește, foarte întins. În ultimii ani, s-a întâmplat foarte des ca aparate discoidale să survoleze aceste regiuni bogate în uraniu... după cum ne-au survolat (şi ne vor mai survola) marile manevre militare, precum şi centrele atomice şi industriale. Se pare că pe „vizitatorii" noştri îi interesează deci toate activităţile umane, ca şi marile bogăţii naturale!

punem ochelari de soare ca să le putem urmări evoluţia. La un moment dat, soţia mea a observat un grup de „farfurii" (şase la număr), complet nemişcate, aflate la o altitudine de circa 5000-6000 m.

Straniile evoluţii au durat în jur de zece minute, după care „farfuriile" au dispărut, fără să lase nici o urmă pe cerul senin. Cea mai mare dintre ele avea diametrul unei farfurii întinse. Bombată la mijloc, se aplatiza la extremităţi, *luând forma unei mingii de rugby.*

Farfuriile se deplasau, toate, cu o uşurinţă necunoscută aparatelor noastre şi cu viteze absolut uluitoare.

Cea mai mare dintre ele ar putea fi comparată cu o minge de handball; cea mai mică, cu o minge de ping-pong.

Cele trei farfurii zburătoare au făcut diverse manevre. Venind dinspre vest, se îndreptau spre est, descriind pe cer tot felul de arabescuri, fără nici o legătură cu vreuna din figurile geometrice cunoscute. Şi totuşi, ceea ce m-a frapat a fost faptul că cele trei discuri „se urmăreau" unul pe altul, mişcându-se cu o similitudine perfectă şi nefăcând, nici unul dintre ele, vreo mişcare care să-l deosebească de celelalte. Fenomenul acesta a durat în jur de cinci minute."

Şi în acest caz, ţinând seama de numărul mare de martori care au observat – din diverse puncte – misterioasele aparate, ipoteza unei „halucinaţii" *este exclusă.*

Farfuriile zburătoare observate la Vernon (de către un mare număr de martori) nu erau nici avioane, nici elicoptere, ci *astronave extraterestre.*

CAPITOLUL VI

La începutul lunii septembrie, soldaţii din colonia R'bat (regiunea Casablanca) au auzit în timpul nopţii un zgomot surd, asemănător celor care însoţesc, de obicei, cutremurele de pământ. Unul dintre ei a ieşit să vadă ce se întâmplase, dar nu a remarcat nimic neobişnuit. A doua zi de dimineaţă însă, stând de vorbă cu doi păstori marocani, aceştia i-au spus că un aparat de forma unei „ţigări" multicolore a trecut în viteză şi cu zgomot la vreo zece metri deasupra solului.

Soldatul a observat apoi că acoperişul unui hangar fusese smuls. Animalele şi păsările se împrăştiaseră.

Dacă ar fi fost vorba de un avion, nu se poate ca, în momentul impactului cu acoperişul hangarului, să nu fi suferit o avarie, cât de mică, mai ales la nivelul trenului de aterizare. Dar nu fusese semnalat nici un avion avariat.

În afară de asta, chiar şi un arab înapoiat ştie ce este şi cum arată un avion. Aşa că cei doi păstori marocani nu ar fi putut confunda un avion clasic sau cu reacţie cu un „aparat în formă de ţigară multicoloră".

La data de 29 septembrie 1953, în jurul orei 23.00, nişte culegători de struguri care lucrau în noaptea aceea la Carcés (Var) au încremenit de frică, văzând pe cer un „obiect" de forma unei ţigări strălucitoare, de culoare roşie, care se deplasa destul de încet, fără să facă nici cel mai mic zgomot. Fuselajul său luminos *se stingea şi se aprindea alternativ.* „Ţigara a fost vizibilă timp de un sfert de oră, apoi a intrat în nori şi a dispărut."

După cum am mai spus, o astronavă identică a fost observată, la începutul lunii mai, deasupra oraşelor Nisa, Villefranche şi Cannes.

În cadrul acestui studiu, am eliminat toate datele nebuloase şi sibilinice, precum şi o serie de fapte interpretabile

pe baza cunoştinţelor de fizică a atmosferei. Am respins de asemenea – şi mai ales! – toate „observaţiile" ţinând de un oarecare delir mistic (de exemplu, doamna care mi-a scris la Radio Monte-Carlo, susţinând că farfuriile zburătoare sunt „îngeri veniţi din Paradis").

Multe se pot spune despre pretinsele viziuni ale unor persoane „dăruite cu har divin", viziuni celeste, menite să demonstreze că farfuriile zburătoare nu sunt altceva decât „vehiculele Paradisului". Este curios cum, la începutul erei atomice, se pot face încă asemenea afirmaţii aberante.

Totul, în problema farfuriilor zburătoare, li se pare unora (mai ales persoanelor cu mai puţine cunoştinţe în domeniu) de-a dreptul fantastic şi neverosimil. Dar existenţa lor nu se va baza pe un fapt pozitiv, raţional şi material, deci *indiscutabil*, decât în momentul în care vom avea certitudinea că aceste aparate vin dintr-o altă lume, cu alte cuvinte, că nu *sunt terestre*.

Cu toate acestea, „repunerea pe tapet", în luna octombrie 1953, a problemei farfuriilor zburătoare i-a obligat pe englezi (şi mai ales pe americani) să dea publicităţii unele dintre rapoartele conţinute în „Dosarul Secret". După calmul relativ din primele zece luni ale anului 1953, problema a fost repusă în discuţie, ca urmare a observării efective a unui fenomen alarmant.

Datorăm precizările de mai jos domnului Eric Biddle, director-fondator (în Anglia) al Comisiei *Uranos*, care a culeş o mulţime de informaţii cu privire la farfuriile zburătoare care au survolat teritoriul Angliei.

Ziarul *War Office* a confirmat oficial faptul că în ziua de 3 noiembrie 1953, o staţie radar detectase prezenţa pe cerul comitatului Kent (Anglia), a unui obiect metalic luminos, de dimensiuni apreciabile. „Obiectul" fusese reperat, pentru prima oară, de către staţia radar a Regimentului 256 de artilerie grea antiaeriană, încartiruit în apropierea Londrei.

Sergentul Harry Walher şi alţi trei martori au urmărit obiectul (care se afla la o altitudine de circa 18000-20000 m) cu ajutorul unui telescop, între orele 14.30 şi 15.10.

După părerea sergentului Walher, „obiectul" semăna cu o uriaşă minge de tenis. Perfect rotund şi alb, nu era vizibil cu ochiul liber. Obiectul a stat nemişcat timp de un sfert de oră, după care a dispărut.

Sergentul H. Walher susţine că nu putea fi vorba de un balon. Semnalul recepţionat pe ecranul radarului indica faptul că obiectul nu putea fi decât metalic. Diametrul său trebuie să fi fost imens: semnalul de pe ecranul radarului *arăta că era vorba de un obiect de 4 sau de 5 ori mai mare decât avioanele cele mai mari!*

În acelaşi timp, piloţii Johnson şi Smythe (din cadrul forţelor aeriene britanice) care, aflaţi la bordul unui avion cu reacţie, zburau la o altitudine de 7000 m, au adresat un raport superiorilor lor. Chiar în momentul în care radarul detecta obiectul metalic, cei doi piloţi *au văzut* acelaşi obiect, trecând pe lângă ei cu o viteză ameţitoare. În clipa următoare, au constatat, uluiţi, că *reactorul lor avea rateuri, iar busola parcă înnebunise.*

Nu pot să nu fac o legătură între apariţia acestui „obiect" şi operaţiunea *November Moon*, care, la vremea respectivă, se desfăşura în Marea Mediterană. Bombardierele şi avioanele cu reacţie care participau la acest exerciţiu militar *îşi aveau bazele pe teritoriul Angliei.* Aşa că decolau *în masă* din Anglia, pentru a se alătura flotei aliate din Mediterana. Traficul aerian între Anglia şi Marea Mediterană era deci pe cât de intens, pe atât de *interesant* pentru un observator extraterestru.

Am semnalat şi cu alte ocazii frecvenţa acestor apariţii deasupra unor teatre de operaţiuni (manevre sau lupte reale).

După cum vom vedea în continuare, farfuria zburătoare care a survolat teritoriul Angliei în ziua de 3 noiembrie, a deschis „ciclul" de frecvenţă crescută a reapariţiilor o dată la doi ani. Previziunile formulate de *Australian Flying Saucer Bureau*, conform cărora discurile zburătoare s-ar manifesta cu o frecvenţă din ce în ce mai mare, începând cu sfârşitul anului 1953, erau deci exacte. Apropierea Terrei de

Marte pare să atragă după sine o creştere a frecvenţei astronavelor discoidale ce survolează Pământul. Simplă coincidenţă sau relaţie cauză-efect?

În după-amiaza zilei de 5 noiembrie, o „ţigară" zburătoare a survolat, de la est la vest, localitatea Tenès din Algeria.

În aceeaşi zi, un obiect similar a fost observat, timp de 20 de minute, deasupra unei alte localităţi din Algeria (Montenotte). Obiectul zbura la foarte mare înălţime, îndreptându-se spre nord-est şi lăsând în urma sa o dâră de fum care s-a împrăştiat destul de repede.

În ziua de 14 noiembrie, la ora 21.10, un inginer mecanic a văzut clar un disc turtit, de un verde strălucitor, cu contururi neclare, puţin vaporoase şi care a survolat în viteză oraşul Nancy. Obiectul evolua la 45-60° deasupra orizontului. Diametrul său aparent era ceva mai mic decât cel al lunii pline, ceea ce înseamnă că diametrul real era de-a dreptul enorm (ţinând seama de altitudinea la care zboară, de obicei, farfuriile zburătoare). Traiectoria „obiectului", aproape orizontală, a devenit, la un moment dat, *ascensională* (după cum a declarat inginerul, spusele sale fiind apoi confirmate de către numeroşi locuitori ai Nancy-ului).

Aceasta exclude din capul locului ipoteza „meteorit".

După cum scria şi ziarul *Daily Express*, în zilele de 14 şi 22 septembrie 1953, fusese semnalată prezenţa unor farfurii zburătoare evoluând la altitudini variind între 13000 şi 21000 m.

În ziua de 9 octombrie, doi piloţi ai *British European Airways*, zburând spre Paris, au observat pe cer, un disc evoluând la mare înălţime. Odată reîntorşi la baza lor din Anglia, au aflat că radarul de la Northolt urmărise efectiv (fapt vizibil pe radarscop) un „obiect" *care zburase deasupra lor, la o altitudine de aproximativ 17000 m, timp de două ore.*

Patru zile mai târziu, în ziua de 13 octombrie, la ora 19.30, sute de persoane, din zeci de localităţi (ca de exemplu Niort, Veluché, Pamproux, Thouars, Chiché şi altele) au văzut, stupefiate, pe cer, o „ţigară zburătoare". Obiectul,

eliptic, foarte luminos, lăsa în urma lui o dâră gălbuie, scânteietoare, care trasa, din când în când, pe cer, cercuri de diferite mărimi.

Semănând teamă – şi chiar groază, în unele localităţi copiii fiind cuprinşi de panică – această astronavă, odată ajunsă deasupra localităţii Thouars, a fost comparată cu un „glob de foc" cu reflexe verzui, lăsând în urma lui o dâră, care a explodat fără zgomot, *răspândind în aer un puternic miros de eter.*

În ziua în care Neville Duke a doborât la Tangmere (Sussex) recordul mondial de viteză, un obiect de culoare albă a zburat, o vreme, chiar deasupra aerodromului, dar la foarte mare înălţime.

Personalul de la sol a crezut mai întâi că era vorba de un balon-sondă, dar în momentul în care „obiectul", după o serie de mişcări lente, s-a îndepărtat brusc şi cu viteză ameţitoare, au înţeles cu toţii că nu putea fi vorba decât de o farfurie zburătoare.

O astronavă extraterestră venea, deci, să observe şi să *testeze* posibilităţile şi performanţele avioanelor „pământene" în general... şi a celor britanice în special.

În Anglia, domneau deja teama şi îngrijorarea. Forţele aeriene britanice au recunoscut în cele din urmă că experţi ai Serviciilor Secrete Britanice făceau în mod frecvent schimb de informaţii cu *US Air Force*, cu privire la farfuriile zburătoare.

Asta era chiar prea de tot. Şi englezii, de obicei atât de calmi, s-au revoltat. De ce, vreme de ani de zile, autorităţile britanice şi americane au tot trâmbiţat că nu există farfurii zburătoare şi că ele nu sunt decât o halucinaţie... şi asta în vreme ce, în cel mai mare secret, cele două guverne sau ministere interesate îşi făceau, discret, confidenţe? Confidenţe în legătură cu ce? Cu nişte iluzii optice? Cu nişte poveşti de adormit copiii? Dacă farfuriile zburătoare nu sunt decât rodul unei imaginaţii prea bogate, atunci la ce bun tot acest schimb de informaţii strict secrete?

Şi ceea ce trebuia să se întâmple s-a întâmplat.

În ziua de 19 noiembrie 1953, trei deputaţi şi-au anunţat intenţia de a interpela guvernul în legătură cu „problema farfuriilor zburătoare".

Locotenent-colonelul Wentworth Schofield a depus o cerere de interpelare la Ministerul Apărării (domnul Nigel Buch) şi la subsecretarul Armatei Aerului (domnul G.R. Ward), întrebându-i care era opinia lor în această problemă.

Depunând respectiva interpelare, locotenent-colonelul W. Schofield nu vroia altceva decât să arate că nu „înghite" explicaţia „balon-sondă", lansată imediat Ministerului Aerului. Nici ziarul *War Office* nu împărtăşea opinia ministerului, neascunzându-şi intenţia de a rămâne în expectativă.

Pe căi mai mult sau mai puţin oculte, s-a aflat că tuturor echipajelor *US Air Force* li s-a înmânat câte un chestionar conţinând 42 de întrebări la care trebuiau să răspundă în caz că observau pe cer vreun „obiect neidentificat". Membrii echipajelor trebuiau să facă şi o schiţă, informând, *cât mai repede cu putinţă*, asupra celor văzute (fie direct la bază, fie la *Air Technical Intelligence Center*, la baza aeriană de la Wright Patterson, Dayton, Ohio, cartierul general al „Comisiei Farfurie").

Instrucţiuni asemănătoare – întrebările nefiind, însă, aceleaşi – au primit şi tehnicienii radar, de la sol.*

Şi pentru a-şi încheia seria mărturisirilor, Ministerul Apărării al SUA ar fi declarat următoarele:

US Air Force nu a negat niciodată posibilitatea ca farfuriile zburătoare să vină de pe altă planetă.

Este oare posibil ca Ministerul Apărării să fi făcut această declaraţie sub imperiul unei halucinaţii sau al unei iluzii optice? Sau poate că se afla sub hipnoză şi repeta cuvânt cu cuvânt toate balivernele pe care i le spunea un hipnotizator pus pe şotii.

Şi, fără îndoială, că tot o glumă a fost şi construirea, la începutul lunii noiembrie, în Canada, a primului laborator

* Chestionare privind o serie de *fapte sau manifestări electronice.*

menit să „verifice dacă farfuriile zburătoare există cu adevărat sau nu."

Staţiunea va funcţiona la Shirley's Bay (la o distanţă de 16 km de Ottawa) şi se va numi *Project Magnet*. Dr. Solandt, preşedintele Departamentului de Cercetări Militare şi domnul Dean Mac Kensie, fost preşedinte al Consiliului Naţional al Cercetării Ştiinţifice, care se interesează în mod deosebit de farfuriile zburătoare, vor colabora cu siguranţă la *Project Magnet*. De altfel, domnul Wilbert Smith, specialist în telecomunicaţii, în cadrul Serviciului Transporturi, apreciază că *există o probabilitate de 60% ca farfuriile zburătoare să fie aparate venite de pe alte planete.*

Forţat de împrejurări, Pentagonul anunţa, la rândul său, la data de 22 noiembrie 1953, că avea să publice, către sfârşitul anului, un nou raport cu privire la farfuriile zburătoare. Noi suntem deja obişnuiţi cu tactica, destul de labilă, a Comisiei Americane „Farfurie". Politica acesteia este, în acelaşi timp, simplă şi deconcertantă: ea neagă astăzi ceea ce a afirmat în ajun, pentru ca, în ziua următoare, să dezmintă totul... şi tot aşa mereu.

Iată deci, în rezumat şi în lumina acestei „strategii" specifice, raportul Pentagonului, apărut în luna decembrie 1953:

„Fenomenele aeriene neidentificate nu sunt o armă secretă, un proiectil sau un avion fabricat în SUA. De altfel, noi nu am primit nici o dovadă materială care să ne permită să stabilim posibilitatea existenţei unor aparate venite dintr-o altă lume".

De ce această schimbare de opinie? De ce se recunoaşte într-o zi că farfuriile zburătoare vin dintr-o altă lume, pentru ca, ceva mai târziu, această „eventualitate" să fie contrazisă?

După părerea noastră, Pentagonul, *US Air Force*, A.T.I.C., precum şi alte organisme interesate *sunt convinse că discurile zburătoare vin de pe altă planetă.* Lăsând uneori să „scape" câte un indiciu acreditând această ipoteză, „oficialii" îşi dau seama că ea se imprimă, treptat, în mintea

oamenilor. Şi astfel, americanul obişnuit sfârşeşte – la fel ca şi „pământeanul obişnuit" – prin a admite că există în Univers şi alte fiinţe gânditoare, mai evoluate decât *homo sapiens* şi care survolează Pământul la bordul unor aparate de formă discoidală.

Odată lansată această idee, stop! Ne rotim cu 180° şi negăm totul. *Farfuriile zburătoare nu există; nu este vorba decât de baloane-sondă, de meteoriţi sau de... halucinaţii!*

Cu toate acestea, ideea iniţială prinde rădăcini şi începe să-l urmărească pe „pământeanul obişnuit". Pentru unii, discurile zburătoare sunt extraterestre. Pentru alţii, ele nu sunt decât un fenomen natural.

Avem convingerea că, din motive de securitate internă, autorităţile americane nu mărturisesc, cu toată sinceritatea, originea extraterestră a farfuriilor zburătoare. Ele îl lasă pe pământean să „plutească în incertitudine" (şi asta, ştiind cât de mult îl preocupă proveniența acestor aparate misterioase).

În ziua în care adevărul nu va mai putea fi ascuns, în ziua în care astronavele interplanetare vor ateriza în mod *oficial*, ca să ia contact cu guvernele, atunci vom afla, în sfârşit, nu fără stupoare, că presupunerile noastre s-au adeverit. Pentru că această zi va veni, *poate că este chiar foarte aproape!*

Americanii se arată foarte interesaţi, ori de câte ori radioul, televiziunea sau presa difuzează informaţii cu privire la cine ştie ce satelit artificial sau chiar la călătoria spre Lună.

În schimb, spiritul francezului de rând este cu cel puţin un sfert de secol în urma spiritului prietenilor noştri americani (mărturisesc că nu îmi face nici o plăcere să fac o asemenea afirmaţie). Pentru americani, pentru spiritul lor deschis către viitor, anticipaţia de azi nu este altceva decât realitatea de mâine. O serie întreagă de emisiuni periodice, de conferinţe pe teme ştiinţifice popularizează aceste probleme de mare interes, făcându-le accesibile tuturor. Unchiul Sam se pregăteşte să cucerească spaţiul.

În schimb, Franţa – ni se repetă la nesfârşit – este săracă. Pentru industria franceză, construirea pilei atomice a uriaşului baraj de la Donzère-Mondragon sau a supersonicului *Leduc* a reprezentat un adevărat tur de forţă.

Dar de ce să rămânem sceptici în ceea ce priveşte viitorul? De ce să zâmbim atunci când auzim vorbindu-se despre construirea, care poate că a şi început, a unui satelit artificial sau despre călătoriile interplanetare, de vreme ce toate acestea aparţin unui viitor nu prea îndepărtat. Generaţia actuală va beneficia de aceste „minuni" ale tehnicii umane.

Un antropocentrism stupid ne face să spunem că *un om* nu ar rezista la vitezele ameţitoare ale farfuriilor zburătoare şi nici la virajele luate în unghi drept, cu aceleaşi viteze înspăimântătoare.

Omul! Mereu omul! De ce oare se susţine cu atâta înverşunare că ceea ce nu poate face (sau suporta) omul, nu va putea face nici o altă fiinţă, *diferită*.

De altfel, piloţii farfuriilor zburătoare, indiferent care ar fi morfologia lor, sunt, mai mult ca sigur, protejaţi împotriva acceleraţiei vertiginoase din momentul decolării, din timpul zborului şi, mai ales, al virajelor.

Inexplicabila schimbare a culorii discurilor zburătoare în momentul acestor accelerări bruşte nu s-ar putea oare datora intrării în funcţiune a unui extraordinar dispozitiv anti-g*? Dispozitiv a cărui natură nu o cunoaştem.

Ştiinţă şi imaginaţie? Submarinul *Nautilius* al lui Jules Verne nu a fost şi el, la vremea lui, „pură imaginaţie"?

Înainte de a demonstra că ne aflăm deja într-o Eră Viitoare, să trecem în revistă fenomenele produse în ultimele două luni ale anului 1953.

În ziua de 19 noiembrie, la ora 14.30, în regiunea Vigan (Gard) numeroşi martori au auzit un zgomot asemenea vuietului vântului printre crengile copacilor.

---

* g: intensitatea greutăţii. Dispozitiv care înlătură efectele creşterii greutăţii, consecutive unei accelerări bruşte (scurte sau prelungite).

Crezând că era vorba de un avion cu reacţie, oamenii au ridicat capul. Nu mică le-a fost mirarea, observând către sud, la foarte mare distanţă, un glob de culoare albă, care cobora şi, la un moment dat, s-a oprit. După câteva secunde de imobilitate, „globul" s-a înălţat brusc, pe verticală, ca şi cum ar fi fost „aspirat" din cer, unde, de altfel, a şi dispărut. Acest fenomen, de scurtă durată, a fost însoţit de un zgomot ca de tunet îndepărtat, care a continuat, decrescendo, şi după dispariţia globului.

În ziua de 20 noiembrie, un purtător de cuvânt al Serviciilor Sud-Africane de Apărare a mărturisit că mulţi aviatori din Uniunea Sud-Africană au reperat în zbor o serie de „obiecte" asemănătoare unor farfurii zburătoare, lucru confirmat şi de către numeroşi observatori de la sol. Iată un fragment dintr-o scrisoare sosită din Pretoria şi adresată respectivului purtător de cuvânt:

„Suntem în posesia descrierilor exacte ale unui fenomen observat de către o serie de ofiţeri cu experienţă, antrenaţi în vederea depistării aparatelor teleghidate care se deplasează cu viteze foarte mari."

În urma acestor declaraţii, în mediile bine informate din Uniunea Sud-Africană, au început să circule tot felul de „zvonuri sau de informaţii scurse" (aceasta devine un obicei!).

Una dintre aceste informaţii se referea la un fenomen observat cu mult timp în urmă şi anume în ziua de 23 mai 1952. (Toate se află până la urmă! Deocamdată, guvernele marilor puteri lasă anume să se „scurgă" o serie de informaţii... dar nu prea multe).

În acea zi, autorităţile militare au semnalat survolarea (în şase rânduri) a Peninsulei Cap de către un „obiect" misterios, ce zbura cu o viteză de 2045 km/h la o înălţime variind între 1500 şi 4000 m.

Acest aparat, pe care doi ofiţeri l-au detectat prin radar, *nu a putut fi văzut pe cer!* Ceea ce înseamnă că radarul a înregistrat trecerea *unei mase invizibile*. Şi această observaţie nu este singura de acest fel. În mai multe rânduri, la Washington, avioane de vânătoare, pornite pe urmele unor

farfurii zburătoare a căror prezenţă fusese detectată prin radar, s-au întors aşa cum au plecat, *fără să vadă nimic.*

Dar radarul înregistrase decolarea avioanelor de vânătoare şi zborul lor ascensional către „obiectul" pe care îl urmăreau, precum şi „obiectul" propriu-zis, *care pe ecranul radarului era vizibil.* În clipa în care avioanele s-au apropiat de aparatul *pe care nu îl vedeau,* acesta a dispărut.

Numai radarul urmărise toate fazele acestei stranii vânători de fantome.

Asemenea aparate, construite de fiinţe extraterestre superevoluate şi capabile să străbată distanţele „astronomice" care separă două planete (sau două sisteme solare) vor şti şi cum să devină invizibile. Nu ştim ce anume fac pentru a reduce indicele de refracţie la zero... dar cert este că o fac.

Pe de altă parte, s-a produs şi fenomenul invers. Cu alte cuvinte, s-a constatat că dacă unele discuri invizibile pentru om erau detectate de radar, dimpotrivă, altele, perfect vizibile cu ochiul liber scăpau fasciculelor detectoare ale radarului.

Concluzia este deci că astronavele de formă lenticulară pot deveni nu numai invizibile, dar şi imposibil de descoperit cu ajutorul radarscopului.

Prin ce mijloace reuşesc aceste astronave să *absoarbă* (fără a le trimite înapoi) fasciculele de unde emise de radar? Iată încă ceva ce nu ştim.

Dacă avioanele noastre de vânătoare şi bombardierele – fără a merge până într-acolo încât să devină invizibile – ar fi prevăzute cu un asemenea dispòzitiv, inamicul nu ar mai avea nici o şansă împotriva acestor bolizi care s-ar năpusti asupra lui, fără să fie văzuţi.

Cât de modeste şi de demodate par avioanele noastre în comparaţie cu fantasticele astronave discoidale! Câte nu mai avem încă de învăţat! Să ne înclinăm în faţa lor, în loc să respingem ceea ce nu înţelegem.

*
* *

În după-amiaza zilei de 1 decembrie 1953, doi muncitori lucrau în grădina botanică a Universităţii din Strasbourg. Ridicând capul pentru a urmări, la foarte mare înălţime, două avioane cu reacţie, au văzut pe cer un disc strălucitor, mare cam cât Soarele. Acesta s-a înălţat brusc, pentru ca apoi să dispară în mare viteză. Cu 15 zile în urmă, un poliţist din Strasbourg observase pe cer un fenomen similar.

În aceeaşi noapte de 1 decembrie, un „obiect neidentificat" a fost observat pe cerul Angliei (Leicester). Martorii oculari au descris aparatul ca pe un „disc strălucitor", de culoare albastră, care se deplasa de la vest la est, la o altitudine de circa 8000-9000 m.

În ziua următoare, oraşul Birmingham a primit vizita unei farfurii zburătoare care a lăsat pe cer o dâră de flăcări. Acestea se dezintegrau rapid, transformându-se în mici bulgări de foc, care au căzut în direcţia oraşului Sutton Goldfield, aflat la 5 km de Birmingham. Poliţia şi pompierii au cercetat o zi întreagă regiunea respectivă, dar fără să găsească nimic.

După 48 de ore, o *cupolă* luminoasă a survolat, fără zgomot, capitala Danemarcei, la o altitudine de circa 7000 m, deplasându-se dinspre nord-est către sud-vest, cu o viteză de aproximativ 2000 km/h.

În ziua de 17 decembrie, la ora 6.10, domnul Luigi Bianco a observat, deasupra localităţii Redon (Marsilia), un uriaş disc incandescent, de culoare albă, care se deplasa cu o viteză uluitoare dinspre nord-vest către sud-est. Diametrul său aparent era de aproximativ 60 cm. Discul zbura în linie dreaptă, la 35/40° deasupra orizontului, lăsând în urma lui o dâră albăstruie.

În aceeaşi zi, căpitanul Christiansson, fost pilot de vânătoare în cadrul Forţelor Aeriene Britanice, zbura la bordul unui D.C. 3, între oraşele Malmoe şi Stockholm (Suedia). La un moment dat, deasupra localităţii Halsingborg, s-a pro-

dus un eveniment cât se poate de ciudat. (Era ora 14.30, ceea ce înseamnă că trecuseră 7 ore de la precedenta apariţie).

„Zburam la o altitudine de 2000 m, când, la un moment dat, am observat ceva ce, mai întâi, am crezut că era un avion cu reacţie. Numai că „obiectul", care se apropia în mare viteză de noi, a trecut *pe sub* avionul meu, la o altitudine de circa 1250 m. I-am spus imediat mecanicului meu, Olle Johansson să-l observe şi el, după care ne-am confruntat impresiile.

Nu văzusem niciodată ceva asemănător. Era un aparat perfect simetric, de formă sferică, aducând cu un robot. De un alb metalic, nu lăsa în urma lui nici o dâră aparentă (cu toate că vizibilitatea era excelentă). Zburam spre nord, cu soarele în dreapta, când „farfuria" ne-a tăiat calea în direcţia nord-est. Trebuie să mărturisesc că până atunci nu crezusem în existenţa farfuriilor zburătoare sau a altor aparate de acest gen. Acum însă sunt nerăbdător să aflu rezultatele anchetei deschise de armata aerului din Suedia."

În comunicatul difuzat ulterior de către armata aerului, se preciza că „nici un avion suedez nu se afla în acel moment în zona respectivă".

Anul 1953 se încheie cu o relatare deosebit de importantă. În noaptea de 28 spre 29 decembrie, la ora 3.45 dimineaţa, domnul Paul Paulin, inginer, a observat pe cerul Parisului o lumină foarte puternică. În primul moment, a crezut că era farul Turnului Eiffel. Dar şi-a dat imediat seama că se înşelase. Farul se rotea continuu, în timp ce „obiectul" stătea nemişcat între Turnul Eiffel şi Parcul Expoziţiilor. Domnul Paulin şi-a instalat repede aparatul de fotografiat, potrivindu-l pentru o expunere de două minute. Pe durata expunerii, „obiectul", de o fosforescenţă albăstruie, a făcut un salt, după care s-a oprit din nou. După alte câteva clipe, a demarat şi a dispărut în mare viteză.

Acest document (fotografic) este cel mai bun obţinut până atunci în Franţa. Timpul de expunere fiind de două minute, dacă ar fi fost vorba de un trucaj, conul luminos al

farului ar fi fost „fixat" pe negativ. Unghiul măturat de proiector ar fi trebuit să producă un evantai luminos, pornind din vârful Turnului Eiffel şi întinzându-se de la prima pată luminoasă (farfuria în prima poziţie) până la a doua (farfuria în poziţia a doua). Dar pe clişeu nu apare nimic din toate acestea. Documentul poate fi deci recunoscut ca autentic.

*
* *

În ziua de 4 ianuarie, s-a produs, pe un teren de aviaţie de la Marignane, un fenomen extraordinar, identic cu cel petrecut pe acelaşi teren, cu peste un an de zile în urmă.

Confratele şi prietenul meu Constant Vautravers, ziarist la cotidianul *Le Provençal*, s-a dus la faţa locului să-i ia un interviu martorului. Dar să vedem mai întâi care a fost „fenomenul" în speţă.

Către ora 21.00, pe o noapte geroasă şi fără lună, pompierul Chesneau era de gardă la *hangarul Boussiron*. În cadrilaterul format de aeroport, piste şi malul heleşteului Berre, hangarul Boussiron se află în unghiul cel mai îndepărtat, către vest. Uşile sale imense se află chiar în faţa pistei principale. Pompierul care stătea de pază la intrare, trebuia să fie „cu ochii-n patru", cu atât mai mult cu cât hangarul Boussiron adăpostea prototipul unui avion de transport: Hurel-Dubois. Pompierul stătea cu spatele sprijinit de un zid de beton, pentru a se feri de mistralul care sufla cu putere şi privea luminile multicolore ale pistei.

La un moment dat, a observat un aparat rotund şi luminos, venind dinspre sud, care cobora cu viteză moderată în direcţia pistei. Aparatul a atins curând solul şi a făcut câteva salturi, după care s-a oprit.

La ora aceea, nu era aşteptat însă la Marignane nici un avion. Intrigat şi din conştiinţă profesională, domnul Chesneau a anunţat imediat, prin telefon, turnul de control. Dar în timp ce telefona, aparatul a decolat. Apelurile către turnul de control rămânând fără răspuns, pompierul l-a anunţat pe

ofiţerul de serviciu. Acesta s-a urcat într-o maşină şi, cu farurile aprinse, a străbătut, în toate sensurile, nu numai pistele, dar şi împrejurimile terenului, negăsind nimic.

Noaptea a trecut. A doua zi, au început să fie formulate *ipotezele*. Forma aparent sferică a aparatului, ca şi luminozitatea albă a acestuia puteau face să fie luat drept un balon meteorologic. Dar un asemenea balon s-ar fi deplasat în direcţia vântului; *or, mistralul sufla dinspre nord-vest, în timp ce aparatul venea dinspre sud.* Jandarmeria aeroportului, alertată, a patrulat terenul de la un capăt la altul, dar fără să găsească nici o urmă. A doua zi de dimineaţă, un anchetator s-a deplasat la faţa locului şi... a descoperit, împrăştiate pe pistă, *circa o sută de resturi metalice*, printre care mai multe tije lungi de aproximativ cincisprezece centimetri, îndoite la unul din capete şi terminându-se la celălalt, printr-o bilă ceva mai mare.

Nimeni nu a putut preciza de ce anume fuseseră lăsate pe pistă toate acele bucăţi de metal, a căror natură rămâne încă o necunoscută.

Dorind să aflu mai multe în legătură cu cele petrecute pe terenul de la Marignane, am dat nici mai mult, nici mai puţin de unsprezece telefoane, lovindu-mă, de fiecare dată, de un zid de tăcere. O „voce" a îndrăznit chiar să susţină că nu exista nici un pompier cu numele de Chesneau... pentru ca a doua zi, ziaristul C.Vautravers să stea de vorbă cu pompierul Chesneau în persoană! A fost o întâlnire scurtă, care nu i-a permis lui Vautravers să obţină prea multe amănunte cu privire la cele petrecute cu o noapte în urmă; de aceea, cei doi au stabilit să se întâlnească în după-amiaza aceleiaşi zile. Numai că ziaristul nu l-a mai văzut niciodată pe domnul Chesneau.

Noi nu credem că acesta *nu a vrut* să vină la întâlnire, ci că *a trebuit să se supună unui ordin.*

De altfel, toate persoanele şi toate organismele cărora li s-a adresat domnul Vautravers manifestau o atitudine reticentă, jenată şi şovăitoare, părând hotărâte să păstreze o tăcere absolută cu privire la cele petrecute pe terenul de la

Marignane. Ca să nu mai vorbim de faptul că nimeni nu a putut să-i spună ce deveniseră acele tije şi fragmente metalice lăsate de farfuria zburătoare.

Iar serviciile aeroportului primiseră parcă un cuvânt de ordine: tăcere pe toată linia şi la nivelul întregului personal.

Pierre Cordelier, cronicarul radio, s-a informat la poliţia aeroportului şi a primit următorul răspuns: *fenomenul produs în noaptea de 4 spre 5 ianuarie s-a datorat unei rachete clasice! (sic).*

După explicaţia „oficială" a poliţiei, iată şi explicaţia unui ziar, care trage însă o concluzie de-a dreptul naivă:

Misterul a fost dezlegat. Un mistificator a îndreptat un proiector în direcţia unei piste de aterizare, după care l-a aprins brusc.

Cât despre resturile metalice, acestea se aflau acolo *din întâmplare!*

Câteva zile mai târziu, am aflat că s-ar fi luat măsuri de sancţionare a membrilor personalului aeroportului, care ar fi furnizat informaţii cu privire la incidentul de pe terenul de aviaţie. Aceasta însă nu m-a împiedicat să fac o serie de anchete discrete, în urma cărora am aflat următoarele: un număr mare de tehnicieni şi de specialişti au cercetat în amănunţime locul unde „stătuse" farfuria, au luat probe de pământ şi au găsit o serie de urme ale aparatului şi ale dejecţiilor acestuia.

În cursul anchetei mele, o persoană bine informată mi-a fixat o întâlnire pentru ziua de 12 ianuarie... ca să-mi dea una din faimoasele tije metalice lăsate de farfuria zburătoare pe terenul de aviaţie. „Ce pomană", mi-am spus eu. Ziariştii or să se înghesuie să facă măcar o fotografie a acestei probe mai mult decât grăitoare.

„Acest obiect mi-a fost încredinţat numai pentru ziua de astăzi", mi-a explicat interlocutorul meu. „Îl puteţi păstra până diseară, când vă rog să mi-l înapoiaţi, ca să-l pot şi eu da înapoi persoanei care mi l-a *împrumutat.*"

Am acceptat şi m-am dus imediat la studiourile cinematografice Ricard, unde tehnicienii prietenului meu, regi-

zorul Christian Plume, puteau filma şi fotografia acel „obiect din altă lume".

Şi iată-ne deci aplecaţi deasupra unei curioase tije metalice, îndoită la unul din capete şi terminată printr-o mică bilă de culoare galben-închis, la celălalt. Bila părea să fie din aramă, iar tija propriu-zisă semăna cu o sârmă groasă (cu un diametru de 2 mm) şi lungă de 15 cm.

Nu trebuia să fii cine ştie ce expert în metalografie pentru a recunoaşte natura terestră a obiectului. Era vorba de o banală bucată de fier, curbată la unul din capete şi având, la celălalt, o bilă din aramă, destul de grosolană, înnegrită şi oxidată.

Să însemne asta oare că aterizarea farfuriei zburătoare nu a existat decât în imaginaţia domnului Chesneau? Nicidecum. Pentru că tija pe care am filmat-o şi fotografiat-o (Figura 6) *nu era ca cele găsite „într-adevăr" în locul unde aterizase farfuria! Nu, era doar o simplă „copie". Tijele autentice erau foarte grele, pe când cea pe care am filmat-o noi era foarte uşoară, exact ca o sârmă.*

Să fi fost oare o glumă făcută de însăşi persoana care mi-o dăduse? Exclus. Era vorba, mai curând, de o manevră menită să discrediteze versiunea *aterizare*.

Mai mult decât atât, această tijă, absolut inofensivă, *trebuia* să fie „împrumutată", intenţionat, *cuiva care să o arate imediat unor ziarişti.* Iar dacă presa ar fi publicat fotografia acestei „probe concludente", autorităţile ar fi cerut sau pretins ca respectiva probă să fie restituită, pentru a fi analizată. Douăzeci şi patru de ore mai târziu, ar fi fost dat publicităţii următorul comunicat: „Tijele lăsate pe pământ de aşa-zisa farfurie zburătoare nu erau decât nişte bucăţi de sârmă, îndoite la unul din capete şi cu o bilă de aramă, ruginită, la celălalt." Această explicaţie (care s-ar fi vrut cât mai plauzibilă cu putinţă) ar fi calmat spiritele, ridiculizându-i pe adepţii versiunii „aterizarea unei astronave extraterestre".

Pe de altă parte, sunt convins că tijele şi fragmentele metalice *autentice* sunt la adăpost, în vreun laborator, sub microscoapele şi în spectrografele unor tehnicieni calificaţi.

De altfel, curând după aceea, presupunerea mea a fost confirmată de către un ofiţer de informaţii, de la care am obţinut o serie de „precizări" care m-au făcut să-mi pun următoarea întrebare:

Oare Ministerul Francez al Aerului, urmând exemplul *US Air Force*, nu are şi el o Comisie „Farfurie", care dă, din când în când, dispoziţii menite să învăluie în tăcere şi într-un soi de *black-out*[*] tot ceea ce este legat de „obiectele zburătoare neidentificate"?

Primii paşi către o mărturisire nu au fost oare deja făcuţi în *Forces Aériennes Françaises* (nr.84 din luna septembrie 1953) unde, în articolul referitor la propulsia cosmo-electromagnetică a farfuriilor zburătoare (articol semnat de către locotenentul Plantier), citim următoarele:

„... *Cititorii noştri sunt invitaţi să ne trimită orice relatare cu privire la apariţia unor aparate ciudate sau a unor fenomene atmosferice neobişnuite.*

În încheierea articolului său de un interes major[**], locotenentul Plantier scrie:

„... *Doresc din suflet ca o anchetă serioasă, de genul celei întreprinse în America, să atragă atenţia persoanelor calificate asupra acestei probleme. Orice explicaţie, chiar dacă presupune dezvăluirea unui eventual pericol ce ameninţă ţara noastră sau planeta noastră, este preferabilă inerţiei actuale. Zeflemiştii, scepticii şi indiferenţii nu au fost niciodată creatorii sau apărătorii operelor create de oameni*[***].

---

[*] amnezie, pierderea memoriei. (nota trad.)

[**] Într-adevăr, locotenentul Plantier a „pus degetul" pe soluţia evidentă a problemei legate de propulsia farfuriilor zburătoare, demonstrând că aparatele extraterestre se mişcă prin electromagnetism şi graţie inepuizabilei energii „omniprezente" a razelor cosmice, principiu pe care Jimmy Guieu l-a şi „anticipat" de altfel în romanul său „Dincolo de infinit". (nota editorului).

[***] Reprodus cu amabila permisiune a *Forţelor Aeriene Franceze.*

Dacă această comisie oficială de anchetă nu există încă, dorim ca ea să fie creată. Dar informaţiile culese nu vor fi oare cenzurate? Vor fi date publicităţii *absolut toate* rezultatele obţinute? Unii dintre „anchetatorii privaţi" nu vor fi oare sfătuiţi „să-şi ţină gura"? Radioul şi ziarele vor primi şi ele aceleaşi dispoziţii?

O asemenea politică ar fi o greşeală monumentală.

De ce? se vor întreba „scepticii şi indiferenţii".

Există oare, în Franţa, teama că oamenii ar putea intra în panică? Teama că, în faţa recrudescenţei apariţiilor acestor astronave lenticulare, populaţia s-ar putea speria la gândul unei eventuale *intervenţii directe* şi ar cere să se ia măsuri de securitate? Măsuri imposibil de luat în stadiul actual al tehnicii noastre.

Orice s-ar întâmpla şi orice măsuri ar lua ministerele interesate, fiţi liniştiţi, dragi cititori, farfuriile zburătoare nu sunt pilotate de „războinici" dornici să cucerească Pământul.

Dacă vedeţi într-o zi – sau într-o noapte – pe cer sau pe pământ, o astronavă discoidală, *nu vă speriaţi*. Spunéţi-vă că nu visaţi. Aceste aparate au venit şi vor mai veni. Iar dumneavoastră nu va trebui să faceţi altceva decât să anunţaţi aerodromul cel mai apropiat sau, pur şi simplu, poliţia. După cum o vor mărturisi, într-un viitor mai mult sau mai puţin îndepărtat, organismele oficiale, atât americane cât şi franceze, farfuriile zburătoare există; ele vin dintr-o altă lume şi nu reprezintă nici o ameninţare pentru populaţia globului*.

* * *

* „Trebuie să urmărim aceste fenomene încă neexplicate (care, după părerea mea, nu sunt aparate terestre) cu atenţia pe care o merită şi să sperăm că o colaborare interaliată, ca de exemplu în cadrul O.N.U., ne va permite, într-o bună zi, să dezlegăm misterul farfuriilor zburătoare..." (Generalul de Buretel din Chassey, intervievat de către Ch. Garreau în *La Bourgogne Républicaine* din 10 februarie 1954).

Astronava care, în seara zilei de 4 ianuarie 1954, a aterizat pe terenul de la Marignane, a revenit a doua zi, tot seara, la ora 22.45, numai că de data aceasta nu a făcut altceva decât să survoleze regiunea. A fost observată de domnul „M", industriaş din Marsilia, demn de toată încrederea, care mi-a declarat următoarele:

„Marţi seară, mă întorceam de la Arles, cu maşina, împreună cu soţia mea, cu unul dintre colaboratorii mei şi cu încă o persoană, când, către ora 22.45 (tocmai trecusem de Saint-Martin-de-Crau), am văzut deodată pe cer, în partea stângă a drumului, un glob mare, incandescent, de culoare roşie. L-am putut observa timp de două sau trei secunde, după care a dispărut, dându-ne impresia că s-a înălţat pe verticală, într-o direcţie perpendiculară pe a noastră. Şi, lucru ciudat, după ce a dispărut, „obiectul" a lăsat în urma lui, pe cer, un fel de rază luminoasă, asemănătoare unui far de automobil şi care a plutit, vreme de câteva secunde, apoi a dispărut şi ea."

În ziua de 7 ianuarie 1954, la ora 4.30 dimineaţa, numeroşi locuitori din Dieppe, Orchies şi Arras au observat un aparat discoidal, care părea să fi explodat, după ce descrisese o traiectorie *nerectilinie*. S-au spart câteva geamuri, uşile şi ferestrele s-au trântit cu putere, iar pereţii au vibrat ca la cutremur. La un moment dat, „globul de foc" s-a oprit, după care a dispărut. Nici un astronom din lume nu va putea „boteza" un asemenea obiect „meteorit".

În ziua de 9 ianuarie 1954, între orele 6.00 şi 8.00 dimineaţa, un „obiect zburător neidentificat" a survolat departamentele Haute-Marne, Doubs, Côte-d'Or şi Jura. A fost văzut de sute de persoane ale căror mărturii sunt perfect concordante.

Anchetatorul Charels Garreau, care operează în partea de est a Franţei, a adresat comisiei noastre de anchetă un raport de o remarcabilă precizie, cu privire la acest caz. Din acest raport, reiese că astronava discoidală, de o luminozitate roşiatică de-a dreptul orbitoare, răspândea reflexe sângerii pe albul imaculat al zăpezii ce acoperea câmpia, lăsând în

urma ei, pe cer, o dâră lungă, incandescentă. „Obiectul" a urmat o traiectorie derutantă, la altitudini diferite, în funcţie de regiunile pe care le survola. Diametrul său aparent era cam cât cel al unei portocale (diametrul real fiind evaluat la circa 100 m). Îşi schimba mereu viteza şi o dată cu ea şi culoarea. La Lunéville a fost roşu, la Nancy galben, la Chaumont, Montigny-le-Roy, Langres şi Gémeaux roşu cu reflexe verzui şi la Poligny roşu-gălbui cu o dâră albăstruie.

Pe baza numeroaselor mărturii culese, Charles Garreau a reconstituit itinerariul aproximativ al acestui aparat, precizând şi vitezele sale succesive, înregistrate de-a lungul acestui periplu atât de complex.

*
* *

În timp ce departamentele Jura, Haute-Marne, Doubs şi Côte-d'Or erau survolate, în ziua de 9 ianuarie, de o astronavă lenticulară, un aparat asemănător evolua deasupra localităţilor Beaujeu şi Mâcon.

Câteva ore mai târziu, o altă astronavă discoidală survola Copenhaga şi alte oraşe daneze. La un moment dat, a „explodat" şi a dispărut într-un nor care a plutit în jur de zece minute.

În acea zi de 9 ianuarie, continentul european a fost deci survolat, observat şi studiat – unele regiuni chiar destul de minuţios – de o întreagă formaţie de farfurii zburătoare.

În ziua de 26 ianuarie, un alt disc zburător a fost vizibil din mai multe departamente, tot din estul Franţei. Către ora 4.50 dimineaţa, pe cerul Dijonului a apărut un obiect luminos, alungit, de culoare portocalie, care lăsa în urma lui o dâră luminoasă. Se îndrepta spre nord-vest şi răspândea pe toată câmpia o lumină orbitoare. Zburând destul de aproape de sol (la mai puţin de 1400 m, altitudine ce coincidea în acea zi, la ora 4.45, cu cea a plafonului norilor), „obiectul" a proiectat brusc o lumină puternică, de culoare violet, care a dispărut destul de repede, lăsând însă loc unei luminozităţi

intense. La trecerea aparatului atât de aproape de sol, numeroşi martori au fost cuprinşi de panică. Alţii, ceva mai rezonabili, au fost doar foarte impresionaţi.

Doi dintre ei (care locuiesc în oraşe aflate la o distanţă de 100 km unul de celălalt), domnul Monnet, din Tilchatel, care, în timp ce mergea cu bicicleta, a fost orbit la trecerea astronavei şi domnul Louis Jacquot, din Lifolle-Grand (Vosges), care le-a povestit astfel jandarmilor peripeţiile prin care trecuse:

„Am avut impresia că cerul se despică în două. *În acelaşi timp, am simţit că îmi ard şi ochii şi urechile!*"

Alţi martori (comisia noastră de anchetă se află în posesia a zeci de mărturii marcate de frică, dacă nu chiar de groază, cu privire la acest eveniment) s-au aruncat la pământ; unul dintre ei nici nu a mai îndrăznit să privească discul acela mare şi orbitor, un al doilea a avut o senzaţie de căldură şi a auzit un şuierat, altul a fost orbit de strălucirea aparatului (lumina răspândită de acesta pătrunzând prin transperantele de la ferestrele casei sale, în fine, un altul a luat-o la fugă din faţa înspăimântătoarei astronave!

Aceste reacţii, provocate, dacă stăm să ne gândim mai bine, de o singură farfurie zburătoare, care nu efectua decât un simplu zbor de recunoaştere, dovedesc că populaţia are tendinţa de a ceda şi de a se lăsa dominată de panică. Şi acesta nu este, totuşi, decât un fapt banal, o farfurie zburătoare evoluând la mică înălţime, deasupra unei zone restrânse. Ce s-ar întâmpla atunci şi care ar fi reacţiile populaţiei dacă nu una, ci zece, douăzeci sau o sută de astronave discoidale ar zbura la mică înălţime sau chiar ar ateriza? Martorii ar intra într-o panică îngrozitoare, la fel ca şi cei care ar auzi vorbindu-se despre respectiva întâmplare.

Numai că această panică *nu şi-ar avea rostul.* Astronavele discoidale nu ar efectua, probabil, decât simple zboruri de recunoaştere... sau ar încerca să intre în contact cu noi. Dar pentru a evita ca emoţia produsă în ziua de 26 ianuarie să nu se transforme într-o panică generală (frica de o eventuală invazie a misterioşilor extratereştri), oamenii trebuie

educaţi, pentru a scăpa de această teamă latentă pe care unii o ascund sub masca ironiei.

*
* *

Iată-ne deci în primele zile ale anului 1954. Va fi el oare, la fel ca şi 1952, un „an al farfuriilor zburătoare"? Recrudescenţa apariţiilor, încă din luna noiembrie 1953, lăsa să se prevadă acest lucru. Dar numai luna ianuarie 1954 *ne permite să o afirmăm cu certitudine.*

Temându-se, probabil, că Pentagonul, A.T.I.C. şi alte organisme oficiale americane vor fi în continuare acuzate de „tăinuirea adevărului", marile cotidiene din întreaga lume se grăbesc să publice un extras din *Life* (organ ce îndeplineşte rolul de purtător de cuvânt al *US Air Force*) din 6 aprilie 1952:

„Aviaţia americană recunoaşte că, de cele mai multe ori, apariţia şi observarea farfuriilor zburătoare sau a globurilor de foc desfid orice explicaţie. *Avioanele militare au primit ordinul de a le intercepta."*

La scurt timp de la apariţia acestui „comunicat", Pentagonul, A.T.I.C. şi chiar preşedintele Truman au primit o avalanşă de scrisori şi de cablograme, care se rezumau toate la acelaşi lucru:

„Nu faceţi prostia de a ataca farfuriile zburătoare."

Sau:

„Avioanele noastre nu vor efectua – în direcţia acestor aparate – manevre care le-ar putea face să fie luate drept atacatori."

Un grup de *Rocketteers* (specialişti în rachete) a mers până acolo încât s-a adresat *US Air Force* cu următorul sfat:

„Pentru numele lui Dumnezeu! *Nu trageţi în farfurii!*"

Şi specialiştii în rachete nu trec drept nişte persoane excesiv de mistice, profesia lor plasându-i în avangarda progresului.

Armamentul acestor astronave este cu siguranţă proporţional cu formidabilele lor posibilităţi şi performanţe tehnice. În orice caz, sunt cu o sută de lungimi înaintea noastră. A trage asupra uneia dintre ele ar fi o nebunie, cu consecinţe, se pare, din cele mai grave. Rolul nostru este acela de a rămâne în expectativă (ceea ce guvernul american şi mai ales *US Air Force* par să fi înţeles foarte bine).

Statisticile recente arată că doi americani din trei cred nu numai că farfuriile zburătoare există, dar şi că Pentagonul ştie mult mai multe decât ei în privinţa ciudatelor aparate.

Să ne oprim puţin şi asupra faimoaselor *globuri de foc verzi* şi fenomenelor care le însoţesc.

Este vorba de o manifestare diferită de farfuriile zburătoare propriu-zise. De altfel, „Comisia Farfurie" sau *Project Grudge* a creat o subcomisie specială: *Project Twinkle* (Proiectul Scânteiere), menită să studieze în exclusivitate problema „globurilor de foc verzi".

Aceste globuri enigmatice şi-au făcut apariţia, pentru prima oară, în anul 1946, deasupra Suediei. La vremea aceea, statele-majore le-au luat drept arme secrete ruseşti. Apoi, globurile de foc verzi au dispărut definitiv din Marea Baltică, pentru a fi înlocuite de autenticele proiectile ruseşti teleghidate.

Dar *veritabilele* globuri de foc verzi au apărut, de fapt, în anul 1948, în vestul SUA, mai precis în statele Arizona şi New Mexico.

Project Twinkle, cu sediul la Vaughn (New Mexico), a folosit un fototeodolit triplu, capabil să facă fotografii din orice unghi. Printr-o ironie a soartei, în cursul a trei luni de observări consecutive, globurile de foc verzi nu şi-au mai făcut apariţia în regiunea respectivă. Descurajaţi, cercetătorii de la *Project Twinkle* şi-au mutat postul de observaţie, instalându-se la baza aeriană Holloman (Alamogordo, New Mexico).

Acolo, au văzut globurile misterioase, numai că viteza acestora era atât de mare, încât nu s-a putut face nici o fotografie reuşită.

Aceşti călători grăbiţi ai spaţiilor interplanetare apăreau sub forma unor monstruoase globuri incandescente, cu o luminozitate verde, orbitoare şi terminate printr-o „coadă" scurtă, de culoare roşu-portocaliu. Ele survolau vestul american cu viteza unui meteorit şi, uneori, dispăreau spontan, *ca şi cum un întrerupător le-ar fi tăiat brusc lumina.*

Strălucirea orbitoare a acestor globuri misterioase a provocat o mulţime de accidente. Numeroşi conducători auto, orbiţi de acest halucinant foc ceresc, au pierdut controlul volanului.

Fie că aceste globuri de foc explodează – la fel de silenţios cum se şi deplasează în spaţiu – fie că *se sting* de la sine, nimeni nu a descoperit vreodată fragmente dintr-un asemenea glob sau urme de combustie.

Aceste globuri nu pot fi meteoriţi pentru că:

1) Sunt mult prea strălucitoare (orbitoare chiar, în adevăratul sens al cuvântului);

2) Sunt foarte silenţioase (or, un meteorit de asemenea dimensiuni ar cădea cu un zgomot de-a dreptul infernal);

3) Sunt numai de culoare verde (meteoriţii nu conţin aramă, care, prin frecare în atmosferă, produce această culoare);

4) Globurile de foc urmează *cu rigurozitate* o traiectorie dreaptă, lucru imposibil pentru un meteorit, care, în cădere, descrie o linie curbă.

Doctorul La Paz, şeful catedrei de matematică şi astronomie a Universităţii din New Mexico, susţine că s-ar putea foarte bine să ne aflăm în prezenţa unui nou tip de meteorit. Sistemul solar, explică doctorul La Paz, deci şi Terra, ar fi intrat, de câţiva ani, într-o altă zonă a Universului, o zonă necunoscută nouă, care ne-ar putea rezerva o serie întreagă de surprize.

Acest lucru nu este imposibil. Noi însă înclinăm, mai curând, către altă ipoteză. Este interesant de remarcat că globurile de foc verzi şi-au făcut apariţia în vestul SUA, *după o serie de explozii nucleare.*

Un lucru este sigur: aceste globuri de foc verzi nu pot fi nici o halucinaţie colectivă, nici o mistificare, şi asta pentru simplul motiv că, de la apariţia lor, în anul 1948 – *şi numai de atunci* – analizele aerului, făcute în regiunile menţionate anterior, au evidenţiat prezenţa unei concentraţii crescute de particule de aramă. Înainte de 1948, nici o analiză nu a pus în evidenţă prezenţa, în aer, a unei asemenea cantităţi de aramă. Fără îndoială că intensa coloraţie verde a acestor globuri de foc atestă prezenţa, între alte componente, şi a unei mase de aramă în fuziune.

Oficial, globurile de foc verzi rămân un mister. Ele nu sunt nici vehicule materiale (ca farfuriile zburătoare) şi nici nu îşi au originea pe Pământ. Cele două fenomene, farfuriile zburătoare şi globurile de foc verzi, sunt legate între ele, o forţă inteligentă aflându-se la baza şi a unora şi a celorlalte.

Mai există şi alte fenomene ciudate, rămase, până în momentul de faţă, neelucidate.

De-a lungul anilor, s-au înregistrat în întreaga lume, o serie de explozii de-a dreptul inexplicabile. Una dintre ele, asemănătoare unui cutremur de pământ, a fost înregistrată chiar şi de seismograful din San Diego (California), în ziua de 5 ianuarie 1952.

În seara zilei de 29 ianuarie, la Burlington, o serie de imobile din Green Acres erau zgâlţâite de o explozie inexplicabilă.

Ca şi globurile de foc verzi, şi aceste misterioase explozii rămân în continuare un mister.

În afară de farfurii zburătoare, globuri de foc şi explozii fără vreo cauză aparentă, mai există şi aşa-numiţii *glasteroizi*.

Comisia de anchetă *Uranos* a „botezat" astfel extraordinarele blocuri de gheaţă care cad din cer. Nu grindină, ci bucăţi de gheaţă mult mai mari şi, tocmai de aceea, foarte grele.

În ziua de 26 martie 1953, la Cintray (Eure), un bloc de gheaţă de câteva kilograme căzând din cer, a fost cât pe-aci

să omoare o femeie. Aceasta, doamna Grimpart, a auzit un şuierat prelung, urmat aproape imediat de un vuiet îngrozitor: glasteroidul atinsese pământul la câţiva metri de locul în care se afla martora.

Cu puţin timp înainte, la Rueil-Malmaison, un alt glasteroid rupsese o creangă de copac şi zgâlţâise cu putere trunchiul acestuia.

O lună mai târziu, în apropiere de Toulouse, un bloc de gheaţă cântărind 1 kg a căzut într-o grădină de zarzavat.

Domnul R. Boclet, de profesie inginer, membru al Grupului de Studiu al Comisiei *Uranos*, a studiat îndeaproape ciudatul fenomen. Din raportul său, publicat în numărul din mai-iunie 1953 al revistei noastre, reiese că:

1) Nu poate fi vorba de boabe de grindină anormal de mari. Acestea ar fi prea puţin numeroase, prea „dispersate" şi prea grele. Norii formaţi pe măsura acestor „uriaşe" boabe de grindină ar fi trebuit să întunece complet cerul;

2) Nu poate fi vorba nici de gheaţa care se depune pe aripile avioanelor. Aceasta se desprinde uneori şi cade sub forma unei *ploi de gheaţă*. Dar cum să crezi *că un singur bloc de gheaţă* se desprinde, să zicem, de pe una din aripile unui avion şi cade pe pământ cu un şuierat neobişnuit de puternic? În acest caz însă, blocul de gheaţă în cădere ar trebui să fie „însoţit" de un „nor" de bucăţi mici de gheaţă;

3) Glasteroizii au adesea o culoare diferită de cea a gheţii. Ei pot fi albicioşi; maronii sau chiar de culoarea chihlimbarului;

Ce sunt aceste fenomene? Dejecţii ale astronavelor lenticulare? Dejecţii îngheţate? Sau fenomene naturale pe care, însă, noi nu le cunoaştem?

În jurul nostru, totul este mister, scria Eliphas Lévi. Iar noi am putea adăuga că *şi deasupra noastră, totul este mister...*

Aparatele care brăzdează atmosfera noastră au impresionat mult prea mult populaţia globului pentru ca un nou tip de „observator" să nu-şi facă apariţia: este vorba de „martorul"... care nu a văzut nimic, dar care vrea să facă să se vorbească despre el, motiv pentru care nu ezită să „născo-cească" tot soiul de farse.

În cele ce urmează, vă voi prezenta câteva cazuri tipice de mistificare (pe care însă anchetele noastre minuţioase le-au depistat aproape imediat).

În anul 1952, un desenator din Milano, Gianpietro „M", anunţa presei, vădit emoţionat, că reuşise să fotografieze, de pe pământ, o farfurie zburătoare, precum şi pe pilotul acesteia. În timp ce escalada, împreună cu soţia sa, masivul Bernina, „M" a observat o farfurie care a stat câteva secunde pe pământ. Un personaj cu aspect uman şi îmbrăcat ca un scafandru a ieşit din „farfurie" şi a făcut ocolul acesteia (ca pentru a vedea dacă totul este în ordine). Omul a intrat apoi în aparatul care a decolat fără zgomot şi a dispărut.

Fotografia a fost vândută unei reviste franţuzeşti, ai cărei redactori, privind-o cu atenţie, şi-au dat seama că era trucată. Farfuria zburătoare era din carton pictat, iar „marţianul", din plastilină! Printr-un trucaj fotografic, „M" a aşezat în jurul machetei şi al păpuşii câteva pietre... reprezentând munţii!

În ziua de 25 septembrie 1952, toată suflarea satului Wasquehal (situat între oraşele Lille şi Roubaix), uluită, a observat pe cer, în jurul orei 19.30, un fel de glob ce răspândea o lumină portocalie. „Obiectul" se înălţa, cobora, rămânea o clipă nemişcat şi tot aşa, până când a dispărut înspre est.

Şi bieţii săteni care se holbau, îngroziţi, la el, cu ochii măriţi... ca nişte farfurii!

În felul acesta, un simplu zmeu de hârtie, prevăzut cu o lanternă veneţiană, a reuşit să păcălească o întreagă populaţie.

Dar au fost şi cazuri când „victimele" nu erau doar nişte „bieţi săteni"...

Alertă la Washington. Pentagonul şi cartierul general al „Comisiei Farfurie" – A.T.I.C. – de la Wright Patterson, îşi dădeau, în acea zi de 7 iulie 1953, telefoane după telefoane.

Oare pilotul discului zburător fusese, într-adevăr, ucis? Creatura aceea mică şi ciudată, doborâtă la Atlanta (Georgia) era un „marţian"? (Aţi observat că sunt întotdeauna numiţi „marţieni"?)

Presa şi „pământenii" erau în fierbere. La Radio Monte-Carlo, am primit o avalanşă de scrisori şi de telefoane, prin care ascultătorii mă întrebau, vădit îngrijoraţi, ce părere am în legătură cu „uciderea marţianului".

Pentru că existenţa unui cadavru conferea o doză de seriozitate respectivei informaţii. Dar să vedem cum s-au petrecut lucrurile...

În ziua de 7 iulie 1953, către miezul nopţii, Edward Watters, coafor, 28 de ani şi doi dintre prietenii săi, Arnold Payne şi Thomas Wilson, se întorceau acasă cu maşina. Deodată, la lumina farurilor, au văzut trei creaturi ciudate, mici de statură, alergând îngrozite către... o farfurie zburătoare aflată la marginea drumului.

Ed Watters şi-a luat repede puşca, a ochit şi a tras. Una dintre creaturi a căzut pentru a nu se mai putea ridica niciodată, în timp ce celelalte două s-au urcat în farfuria care a decolat, dispărând imediat. Întors acasă, Ed Watters l-a băgat pe „marţian" – o mică creatură cu pielea roz şi cu maxilarul inferior ieşit în afară – într-un vas cu gheaţă, iar a doua zi de dimineaţă, l-a expus în vitrina salonului său de coafură.

Nefericitul vizitator dintr-o altă lume a avut un succes nebun... iar „patronul" său, coaforul, nu mai prididea cu clientela.

Numai că „marţianul" avea, din păcate, un alt „patron", în persoana unui vânzător de *animale exotice*.

„Vânzătorul de maimuţe" a recunoscut imediat în „marţianul" expus, pe unul dintre cei trei *Rhésus* – maimuţe fără păr şi cu coada tăiată – care fugiseră de la el cu o seară în urmă.

Cât despre coafor, acesta a fost arestat pentru „cruzime față de animale" și lăsat să mediteze asupra pluralității lumilor locuite...

Pentagonul și *Air Technical Intelligence* Centre au răsuflat ușurate. Nu era deci vorba de o invazie marțiană!

La începutul anului 1950, un ziarist american, Fletcher Pratt, anunța, din „surse confidențiale" că o farfurie zburătoare se prăbușise pe pământ și că ființe aducând întrucâtva cu oamenii, înalte de 90 cm, fuseseră descoperite, moarte, în interiorul aparatului avariat. Presa a publicat știrea, pe care apoi a dezmințit-o categoric.

Un restaurant din Beverly Hills (California), avid de publicitate, nu a ezitat să anunțe, în ziua de 10 martie 1950, că vizitatorii veniți din alte lumi beneficiau oricând de rezervări gratuite de mese și de tacâmuri.

În ziua de 22 martie 1950, la Bello Horizonte (Brazilia), a fost arestat un om care pretindea că vinde farfurii zburătoare!

În luna aprilie 1950, un ziar englezesc anunța că o farfurie aterizase în Belgia, la Bruges, în plin centru al orașului!

O serie de ziare au oferit 500 de dolari... pentru o fotografie bună a unei farfurii zburătoare.

La 29 decembrie 1949 – și, de data aceasta, „lovitura" nu fusese regizată – un post de radio din Richmond (Virginia) a transmis o piesă radiofonică de „science-fiction", relatând aterizarea imaginară a unei farfurii și intrarea în legătură a ciudaților săi ocupanți cu pământenii dintr-un oarecare stat american.

Ascultătorii care nu auziseră anunțul crainicului, făcut înaintea începerii piesei, au crezut că discul zburător chiar aterizase și că ocupanții acestuia se și împrăștiaseră printre noi.

Ca să nu mai vorbim despre emisiunea lui Orson Wells, referitoare la invadarea Terrei de către marțieni, care, deși o glumă, a reușit să stârnească panică printre ascultători. A

doua zi de dimineaţă, când şi-au dat seama că totul nu fusese decât o *ficţiune*, au râs de propria lor credulitate.

Dar în Argentina sau în Brazilia, în timpul unei emisiuni radiofonice asemănătoare, lucrurile nu s-au petrecut la fel. După ce s-au speriat îngrozitor la anunţarea iminenţei unei invazii extraterestre, după ce şi-au ros unghiile şi şi-au frământat neputincioşi mâinile, „dragii ascultători" au aflat că totul nu fusese decât... „o glumă".

Şi atunci, „dragii ascultători" sud-americani au luat cu asalt staţia emiţătoare, făcând praf tot ce întâlneau în cale. Dacă nu ar fi intervenit poliţia, ar fi linşat şi personalul!

A fost aproape „oune Révoloucion"...

În ziua de 5 decembrie 1953, B.B.C.-ul a semănat şi el panică în numeroase familii engleze. În timp ce milioane de auditori ascultau un program de music-hall, emisiunea a fost brusc întreruptă, un crainic cu o voce gravă anunţând că la East Acton, la vest de Londra, fusese semnalată prezenţa, pe cer, a unui obiect luminos – o farfurie zburătoare, fără îndoială.

Emisiunea de varietăţi a fost reluată, pentru ca, după câteva minute, să fie din nou întreruptă. Misteriosul obiect, care, spunea crainicul, se îndrepta spre nord-vest, survola acum Spager's End. O serie de ascultători au luat ştirea în serios (ştire care nu era, de fapt, decât o glumă).

Birourile B.B.C.-ului au fost asaltate de telefoanele londonezilor, care, speriaţi, cereau amănunte în legătură cu ştirea difuzată pe post.

Glumă radiofonică? Acest anunţ, ce întrerupsese în două rânduri o emisiune de varietăţi, nu urmărea oare să... *provoace reacţii din partea ascultătorilor şi a publicului în general?* Acest sondaj ad-hoc ar fi permis, cât de cât, cunoaşterea comportamentului englezului de rând în faţa unei alarme reale sau în faţa aterizării efective a uneia sau mai multor astronave discoidale.

Aceasta nu este decât o supoziţie, deşi deloc imposibilă.

Interesul publicului faţă de aceste obiecte misterioase va fi din ce în ce mai mare. Mai devreme sau mai târziu, or-

ganismele oficiale vor trebui să recunoască faptul că au greşit, că nu au spus întotdeauna adevărul şi că explicaţiile de genul „halucinaţii" sau „meteoriţi" nu sunt suficiente pentru a rezolva problema. Ele vor trebui să-şi mărturisească convingerea intimă cu privire la originea extraterestră a farfuriilor zburătoare.

*
* *

Câte nu s-au spus şi nu s-au scris în legătură cu farfuriile zburătoare! Câte prostii nu au fost debitate pe această temă! Un exemplu îl constituie şi articolul pe care îl reproducem în cele ce urmează, articol apărut în presă sub semnătura unui „ziarist" care nu cunoaşte nici cele mai elementare fenomene astronomice: *Eclipsa nu era prevăzută în calendar* (numai titlul şi este o inepţie). *Numeroşi „martori" au observat marţi seară* (5 august 1952), *între orele 20.30 şi 22.00, la Lyon, o eclipsă parţială de Lună. Nici o indicaţie astronomică nu prevăzuse fenomenul* (a doua inepţie). *Poate că o farfurie s-a oprit chiar în faţa astrului nopţii, ascunzându-l astfel vederii!*

Iată o afirmaţie care ne va face să zâmbim (cu toate că ar trebui să ne întristeze, pentru că ea nu denotă altceva decât o ignoranţă rar întâlnită... ca să nu spunem mai mult).

Numai că aceste „prostioare" nu contribuie cu nimic la explicarea fenomenelor respective, ci dimpotrivă.

Pentru mulţi oameni – chiar şi savanţi, probabil – faptul că trei indivizi au fost surprinşi trăgând de sfoara unui zmeu de hârtie transformat în farfurie zburătoare este suficient pentru a dezlega misterul.

Farfuriile zburătoare? Să fim serioşi! Nu sunt decât zmee de hârtie, pe care orice puşti din lumea asta ştie să le confecţioneze şi să le mânuiască. Iar „marţienii" (în definitiv, de ce să le spunem numai marţieni?) nu sunt decât maimuţe fără păr şi fără coadă.

Şi iau în derâdere aşa-zisa „credulitate" a anchetatorilor din cadrul A.T.I.C., Comisiei *Uranos* sau al altor organisme, particulare sau oficiale.

Unii, ceva mai nehotărâţi, vor recunoaşte că există prea multe observaţii concordante ca să negăm categoric existenţa farfuriilor zburătoare. Dar de ce să excludem posibilitatea originii lor terestre, ţinând, în schimb, cu tot dinadinsul, să ne închipuim că vin de pe Venus sau de pe Marte?

La acest lucru merita să ne gândim.

CAPITOLUL VII

„Lucrurile pe care oamenii le cunosc nu pot fi comparate, numeric vorbind, cu cele pe care nu le cunosc."

Chuang (Filozof chinez)

Aşa este, există farfurii şi ţigări zburătoare terestre. Dar există şi *celelalte!*

Ce sunt primele şi cum să le deosebim de celelalte? În cele ce urmează, vă voi prezenta o serie de comunicate şi de telegrame care ne vor ajuta în acest sens.

Auckland (Noua Zeelandă): în ziua de 27 noiembrie 1952, domnul J.P. Burke, pilot aviator cu o vechime de 8 ani, a observat deasupra periferiei oraşului Auckland, o farfurie zburătoare. Domnul Burke declară că a fost trezit *de un sunet metalic, destul de asemănător celui produs de un avion cu reacţie.* Ducându-se imediat la fereastră, a văzut, la o înălţime de aproximativ 1800 m, un obiect enorm, cam de mărimea unui Dakota, înconjurat de o lumină albastră. Martorul estimează viteza „farfuriei" cam la 400-450 km/h.

Auckland: în ziua de 6 decembrie 1952, un disc de culoare albastră sau verde îndreptându-se, *cu un şuierat*, spre sud, a fost semnalat deasupra oraselor Auckland, Masterton şi Wanganui (Noua Zeelandă).

În cursul ultimelor trei luni ale anului 1952, ţigări şi farfurii zburătoare, *făcând un zgomot ca de avion cu reacţie*, au fost observate şi deasupra Australiei, motiv pentru care, încă din primele zile ale lunii noiembrie, o serie de savanţi

neo-zeelandezi (astronomi, tehnicieni şi piloţi) au înfiinţat o societate pentru studiul farfuriilor zburătoare.

Cam în aceeaşi perioadă, cerul provinciei Ontario (Canada) era teatrul unor fenomene ciudate.

Wingham (Ontario): un nou fenomen a fost observat pe cer, deasupra părţii de vest a provinciei Ontario. Obiectul, care semăna cu „silenţiatorul unei rachete", din care ieşeau fulgere *crepitante*, lăsa în urma lui o dâră de aburi, după cum au putut observa martorii aflaţi la baza aeriană de la Centralia (aparţinând forţelor aeriene canadiene).

La data de 6 ianuarie 1953, forţele armate daneze au intrat în alertă, ca urmare a semnalării apariţiei, pe cerul Danemarcei, a unor „obiecte zburătoare neidentificate". Într-o instrucţiune citită la ora raportului, în toate garnizoanele, Statul Major General le cerea soldaţilor să urmărească atent orice apariţie ciudată pe cer şi, eventual, să-i anunţe neîntârziat pe ofiţerii lor.

Încă din anul 1950, autorităţile suedeze şi daneze erau îngrijorate din cauza unor „bolizi şi meteori" strălucitori, care, într-un *huruit infernal*, survolau cu iuţeala fulgerului teritoriile lor. Unul dintre aceşti „meteori" s-a prăbuşit pe o plajă din apropierea localităţii Sundswall (Suedia). Descoperit imediat, locul impactului a fost „curăţat" cu grijă, rămăşiţele meteorului fiind duse, discret, într-un loc cât se poate de sigur. Când ziariştii au sosit la faţa locului – nu s-au putut apropia de locul impactului – tehnicienii tocmai terminau de împachetat rămăşiţele „meteorului".

Danezii şi suedezii ştiau foarte bine că meteorii aceia „zgomotoşi" care survolau cu regularitate teritoriul ţărilor lor nu erau meteoriţi în sensul astronomic al cuvântului.

Caracteristicile farfuriilor şi ţigărilor zburătoare sunt, în mare, următoarele:

1) *Nu sunt silenţioase;*

2) Se deplasează cu viteză *moderată* (450 km/h, mai recent 1500-2000 km/h);

3) Zboară *mereu deasupra aceleiaşi regiuni;*

4) Nu apar decât *în* 1950 deasupra Suediei şi Danemarcei şi *în* 1952 în Australia, Noua Zeelandă şi Canada.

Nouă zecimi din observaţiile privind farfuriile zburătoare *silenţioase şi foarte rapide* (care ating o viteză medie minimă de 2000 km/h) au fost înregistrate în SUA, începând din luna iunie 1947, cu alte cuvinte cu 3 ani înaintea apariţiei lor deasupra Mării Baltice.

Obiectele zburătoare prezentând cele patru caracteristici de mai sus sunt, cu siguranţă, de origine terestră.

Să examinăm mai întâi meteoriţii „zgomotoşi" care, începând din anul 1950, au survolat în număr destul de mare, Marea Baltică. Primele observaţii datează din luna septembrie 1944; numai că în perioada aceea atât de tulbure, când cel de-al III-lea Reich era în declin, „bolizii" care brăzdau cerul Balticei nu erau decât simple V-uri.

Inginerul german Heinz Gartman afirmă că în anul 1938, Karl Wagner îi arătase lui Hitler planul unui avion de formă discoidală, prevăzut cu un reactor. De altfel, în anul 1942, un inginer italian, Giuseppe Belluzo, publica un proiect analog în *Giornale d'Italia*.

Dar realizări concrete s-au obţinut în Germania, cu puţin timp înaintea căderii celui de-al III-lea Reich. Celebrul V 7 (*Vergeltungswaffe sieben*) sau „arma de represalii nr.7" era pe punctul de a ieşi din laboratoarele subterane de la Breslau. Era vorba de un aparat discoidal care efectuase deja o serie de zboruri de încercare deasupra Mării Baltice. Numai că laboratoarele secrete au căzut în mâinile ruşilor, care au luat şi trei ingineri şi o parte din materiale. Unul dintre tehnicieni – „tatăl" lui V 7 – Dr. Miethe, a reuşit să fugă în Egipt şi de acolo, în SUA.

Aşa că ruşii şi americanii şi-au „împărţit" (!) secretul discului V 7 (aparat supersonic, echipat cu 12 turboreactoare B.M.W.O. 28, putând parcurge 40000 km – ? – la o altitudine de peste 20000 m.

În luna mai 1953, inginerul Georg Klein confirma, în ziarul hamburghez *Die Welt*, că Miethe pusese într-adevăr

la punct o farfurie zburătoare ce putea atinge viteze de până la 2000 km/h.

Fără îndoială că ruşii au şi ei aparate lenticulare şi eliptice. Nenumăraţii „meteoriţi" care survolează Marea Baltică, Suedia şi Danemarca vin aproape întotdeauna *dinspre est* sau se îndreaptă întotdeauna *spre est*. Aceste constatări au fost confirmate, oficial, de către colonelul Ingemar Nygrem, comandantul bazei aeriene de la Ljungbyhed (Suedia). De altfel, un specialist german în arme teleghidate a afirmat că ruşii ar fi pus la punct discuri zburătoare (efectuând numeroase zboruri de încercare în insula Navaja-Semlja. Acestea sunt aparatele care survolează teritoriile Suediei şi Danemarcei.

Faptul că nu survolează decât *o anumită regiune* acreditează ideea că aceste aparate sunt „ţinute în frâu" de un fascicul de unde radio (cu alte cuvinte, sunt „radioghidate").

Informaţiile culese de către agenţii *Intelligence Service* le-au permis englezilor să anunţe, în revista editată de către Forţele Aeriene Britanice că ruşii posedă şi o „ţigară zburătoare atomică".

Ruşii ar fi descoperit o nouă substanţă izolantă – numită *Losk* – nu mai grea decât aluminiul. Această substanţă antiradiaţii permite înlăturarea enormelor blindaje din plumb, de care au nevoie toate reactoarele nucleare.

Dar ruşii nu sunt singurii care deţin monopolul aparatelor ce revoluţionează ştiinţa. Englezii au şi ei farfuria lor zburătoare. Fabricată de uzinele *Avro Canada* de la Malton (lângă Toronto) această farfurie zburătoare, numită Omega, a fost imaginată de către un tânăr inginer englez, pe nume John Frost.

Aparatul canadian are forma unei lentile sau, mai curând, a unei potcoave, cu părţile laterale trunchiate şi prevăzute cu guri de aerisire. În axa (partea de mijloc) aparatului, se află cabina presurizată a pilotului. În jurul acestei cabine fixe, acoperite cu o carlingă din plexiglas, se învârteşte un rotor (cu câteva sute de turaţii pe minut).

Această farfurie zburătoare poate vira pe loc la 180° , atinge viteze de până la 2400 km/h şi se poate înălţa până la o altitudine de circa 25000-30000 m. Bineînţeles că pilotul trebuie să fie îmbrăcat într-un costum de scafandru stratosferic – prefigurare a *videoscafelor* pe care le vor folosi, cât de curând, astronauţii. Cabina pilotului este ejectabilă. Discul fabricat de uzinele *Avro Canada* decolează vertical, datorită turbinei sale cu gaz, precum şi unei serii de rachete auxiliare.

Mareşalul Montgomery însuşi a fost uimit văzând *Farfuria Omega*, a cărei formă aminteşte de unele ilustraţii din romanele ştiinţifico-fantastice.

Acest prototip efectuează zboruri experimentale deasupra Canadei, dar fără a se îndepărta de punctul său de origine: Malton, lângă Toronto... *în provincia Ontario!* Şi tocmai pe cerul acestei provincii a fost semnalată, în mai multe rânduri, prezenţa unor farfurii zburătoare.

Este posibil ca farfuria *Omega* să fi fost testată şi în Australia; dar un lucru este sigur: în luna septembrie 1952, englezii au experimentat un aparat fără pilot teleghidat... Într-adevăr, începând din luna septembrie 1952, baza secretă de la Woomera (Australia) a cunoscut o activitate febrilă. Această „zonă interzisă", lată de 200 km şi lungă de 2300 km, începe de la Woomera City şi se termină în partea de nord-vest a insulei Christmas.

În această bază secretă, au fost experimentate „mici" avioane supersonice, aparate cu reacţie, în formă de ţigară şi superrachete capabile să transporte o bombă atomică.

De altfel, în ziua de 26 noiembrie 1953, britanicii anunţau că studiază posibilitatea fabricării de rachete pilotate, lansate de la sol, zburând cu viteze de până la 2400 km/h şi putând să ajungă în 50 de secunde un bombardier inamic aflat la o altitudine de 17000 m. Toate aceste aparate, englezeşti şi australiene, au fost „testate" (şi vor mai fi şi altele) la baza secretă de la Woomera.

Bineînţeles că americanii nu s-au lăsat nici ei mai prejos în această cursă a „aparatelor speciale". Există deja trei ti-

puri *declarate* de ţigări zburătoare *made in USA*. Încă de la sfârşitul anului 1949, *Boeing Airplane Co* fabrica proiectile „botezate" GAPA (Ground to Air Pilotless Aircraft, adică de la sol la avioane zburând fără pilot).

Acele GAPA teleghidate, care nu au fost niciodată fabricate în serie, puteau atinge viteze de până la 2400 km/h. Terenurile lor de experimentare se aflau la Holloman Air Force Base (New Mexico) şi la Wendover (Utah). Unii martori au putut lua aceste prime aparate drept ţigări sau farfurii zburătoare. Cu toate acestea, purtătorul de cuvânt al Departamentului Apărării a făcut următoarea precizare:

„Faptul că primele GAPA au fost lansate chiar în sectorul în care au luat naştere primele informaţii în legătură cu farfuriile zburătoare *nu este decât o coincidenţă şi nu implică nici un raport cauză-efect.*"

Această afirmaţie este foarte clară: GAPA nu pot fi asimilate farfuriilor zburătoare!

În luna martie 1953, *US Navy* anunţa construirea în serie a lui REGULUS, ţigară zburătoare fabricată la uzinele Chance Vaught, din Dallas (Texas). Sunt uzinele care au creat şi X.F.5.U.I.

REGULUS se prezintă sub forma unei ţigări de foi, lungi de zece metri prevăzută cu aripi scurte, triunghiulare. Decolând şi aterizând cu uşurinţă, este prevăzut pentru transportul unei bombe atomice. Radioghidat, REGULUS poate decola de pe un submarin, de pe un portavion sau de la sol. Traiectoria şi viteza îi pot fi modificate în plin zbor, de pe un avion sau de la un post de comandă de la sol.

În timp ce în luna decembrie 1953, lumea se extazia în faţa performanţelor lui *Douglas Sky Rocket*, aparat cu aripi de formă triunghiulară, capabil să atingă viteze de până la 2665 km/h şi cu pilot la bord, un nou Douglas era prezentat publicului: *Pumnalul zburător* sau *Douglas X 3*.

Acest aparat, cu aripi foarte scurte (o anvergură de 7 m), are o lungime de 21 m. Două reactoare Westinghouse J 40 îi permit să atingă viteze de până la 3200 km/h şi altitudini de până la 60000 m.

3200 km/h este o performanţă mai mult decât onorabilă, iar plafonul de 60000 m este destul de rar întâlnit în cazul avioanelor.

În timpul zborurilor sale experimentale, acest aparat a fost cu siguranţă luat drept o „ţigară zburătoare", confuzie absolut scuzabilă dacă comparăm această viteză cu cea a avioanelor obişnuite.

Viteză uluitoare? Pentru bunicii noştri, da. Nouă însă, oamenilor Erei Atomice, nu trebuie să ni se pară din cale-afară de neobişnuită. Gândiţi-vă că, în mai puţin de 10 ani, avioanele cu reacţie vor atinge cu uşurinţă „bagatela" de 10000 km/h*. În cazul în care, către anii 1960-1963, ar izbucni un nou război, luptele aeriene ar pune probleme spinoase tehnicienilor aeronautici. Într-adevăr, la o asemenea viteză, atacarea unui aparat sau a unei coloane inamice cu mitraliera devine imposibilă... *şi asta pentru că avionul zboară mai repede decât gloanţele!*

În locul mitralierelor şi al tunurilor, deja „depăşite", vor trebui folosite alte arme, mai noi. Acestea vor fi, la început, rachete şi alte „mici" proiectile autonome, prevăzute cu un dispozitiv „cu fler", care le va conduce negreşit la ţintă. După aceea, laboratoarele de cercetări vor pune la punct o „rază a morţii" (realizabilă, deocamdată, numai în condiţii de laborator), care, pur şi simplu, va distruge adversarul!

Şi faţă de perspectivele înspăimântătoare pe care ni le oferă următorii douăzeci de ani (printre care şi satelitul artificial care va gravita la o altitudine de 1730 km şi va putea lansa asupra unui eventual agresor o încărcătură atomică), mai este oare cazul să ne extaziem în faţa unei viteze de 3200 km/h şi a unei altitudini de 60000 m?

În nici un caz. În ziua de 16 iulie 1945, prima bombă atomică exploda într-o zonă deşertică din New Mexico, pe terenul experimental de la Alamogordo.

De atunci, am intrat în *Viitor.*

---

* Mea culpa pentru această anticipare... prea anticipată!

Există un mare număr de inventatori şi de cercetători ale căror lucrări de aeronautică sau de astronautică sunt departe de a fi neglijabile. Dar, din păcate, există şi aşa-zişii „iluminaţi".

În luna septembrie 1953, un ascultător – pe care îl vom numi domnul Dupont – mi-a scris la Radio Monte-Carlo, rugându-mă să-i acord o întrevedere. Omul îşi revendica paternitatea tuturor farfuriilor zburătoare care, de ani de zile, brăzdează cerul Terrei!

Planurile originale ale domnului Dupont (planuri pe care a făcut imprudenţa de a le arăta mai multor persoane) ar fi fost „copiate" de către un „agent al unei puteri străine".

Am hotărât să-l chemăm pe domnul Dupont la Paris, la o reuniune a Comisiei *Uranos*. A fost o întrevedere de-a dreptul comică... care însă nu a adus nimic nou. Domnul Dupont a adus cu sine o serie de schiţe inepte şi pline de erori frapante. „Farfuria" domniei sale semăna cu o roată de trăsură (care, în treacăt fie spus, ar fi zburat mai bine decât ea).

Descrierile pe care le întâlnim în romanele ştiinţifico-fantastice sunt, firesc, mult mai aproape de adevăr decât cele imaginate de către unii cercetători amatori, pentru că discurile zburătoare joacă un rol deosebit de important în romanele ştiinţifico-fantastice. Francezi sau străini, autorii de romane de anticipaţie (sau chiar de spionaj) folosesc frecvent acest... mijloc de transport.

Neputând cita absolut toate romanele care au dezvoltat această temă, ne vom mulţumi să le semnalăm pe cele mai caracteristice.

La începutul secolului nostru, Jean de la Hire a scris un roman cu un titlu oarecum neobişnuit pentru vremea aceea: *Roata strălucitoare*. Acelaşi roman, reeditat în anul 1953 şi publicat de editura Jeager (Paris) a apărut, cu unele modificări, sub titlul *Farfuria zburătoare*. Se poate spune că Jean de la Hire, ale cărui romane ne-au încântat copilăria, „anticipase", într-adevăr, descriind *roata strălucitoare* trimisă de saturnieni pe Terra.

La începutul anului 1953, Léopold Massiera publica un roman intitulat *Enigma farfuriilor zburătoare*[*]. Romancierul își imagina că cealaltă emisferă a Lunii (invizibilă de pe Terra) servea ca releu sau ca bază de lansare a discurilor zburătoare.

Jean Bruce, în romanele sale de spionaj *Frica* și *Sub amenințarea cu moartea*[**], dezvoltă tema „aparatelor lenticulare cu rază mare de acțiune, fabricate în Rusia".

Vargo Statten, în *Flacăra cosmică* [***], la fel ca și mulți alți autori de romane științifico-fantastice, susține că farfuriile zburătoare vin dintr-o altă lume.

Primul număr al revistei *Fiction* [****] a publicat o nuvelă de Cyril Kornbluth, intitulată *Anotimpul șarpelui de mare*, în care autorul prezintă gândurile unui reporter dezamăgit, aflat în căutarea unui fapt senzațional. Există, firește, farfuriile zburătoare, își spune el, dar acesta este deja un fapt arhicunoscut. S-a spus totul despre aceste pseudodiscuri zburătoare. Aceasta însă, nu l-a împiedicat pe reporter să facă o anchetă în legătură cu fenomenele stranii ce îi fuseseră semnalate. Pentru el, aceste aparate nu sunt decât invenții. Dar, într-o zi, își dă seama că aceste „invenții" seamănă foarte bine cu povestea băiețelului care, ca să se amuze, striga întruna *Săriți, lupul, ajutor!* La început, vecinii au alergat să-i sară în ajutor, dar au fost întâmpinați cu râsete batjocoritoare. Când însă puștiul a fost într-adevăr atacat de lupi, strigătele sale – care nu mai păcăleau acum pe nimeni – i-au lăsat pe toți indiferenți, iar copilul a murit, victimă a propriei sale inconștiențe.

Și Cyril Kornbluth își încheie povestirea cu următoarele rânduri, a căror simplitate și logică rece îl lasă pe cititor îngândurat și... îngrijorat!

---

[*] Editura Ferenczi (Paris).
[**] Editura Jacquier (Lyon).
[***] Editura Fleuve Noir (Paris).
[****] Editura Opta (Paris).

„Dar lupii (a se citi „farfuriile zburătoare şi ocupanţii lor") vicleni ne făcuseră să dăm alarma de atâtea ori că „sătenii", plictisiţi, *nici nu s-au mai deranjat atunci când pericolul a devenit real.* Şi lupii care erau pe punctul de a-şi croi un drum de sânge şi de foc prin Munţii Ozarks (SUA), fără să întâmpine şi cea mai mică rezistenţă... *lupii erau marţienii sub jugul cărora vom duce, de acum încolo, o existenţă mizerabilă."*

Eh, vom spune noi, este doar o poveste ştiinţifico-fantastică*. Numai că aceasta este şi părerea maiorului Donald Keyhoe. Acest scriitor, care s-a dedicat cercetării aprofundate a unor rapoarte secrete aflate în posesia A.T.I.C. şi a Pentagonului, a ajuns la următoarea concluzie:

„Farfuriile zburătoare vin de pe planeta Marte. Ele folosesc faţa nevăzută a Lunii, unde şi-au amplasat o bază (de alunizare şi de decolare), un loc unde să facă o „escală" în drumul lor de pe Marte pe Terra."

După părerea maiorului Keyhoe, marţienii, care duc o viaţă destul de grea pe planeta lor aridă şi muribundă, sunt în căutarea unei lumi cu condiţii climatologice mai blânde. De aceea şi vin să exploreze Terra... înainte de a debarca**. Marţienii, este de părere maiorul Keyhoe, vor încerca să obţină acordul pământenilor pentru a se instala pe Terra. În cazul în care ne vom opune acestei imigrări masive... marţienii vor ocupa, pur şi simplu, Pământul.

Eu unul încă ezit să-i văd în „marţieni" pe piloţii discurilor zburătoare. *Nu neg acest lucru*, dar cred mai curând că astronavele vin dintr-un alt sistem solar. Totuşi, în ziua de 8 decembrie 1951, pe Marte, s-a produs un fenomen straniu,

---

* Iată acum părerea doctorului Olaf Stapledon, celebru scriitor şi filosof englez, în legătură cu tot ceea ce înseamnă *science fiction*: „O imaginaţie bine dirijată în acest domeniu va putea constitui un exerciţiu excelent pentru un spirit derutat de timpul prezent şi de *posibilităţile viitoare pe care le întrevede.*

** Astăzi ştim că Marte şi Luna sunt aştri morţi, nelocuiţi.

care ar putea acredita teza conform căreia pe această planetă s-ar afla ființe gânditoare.

În ziua de 8 decembrie 1951 deci, către ora 6 (ora Japoniei) astronomul Tsuneo Saheki, directorul secției de studii privind planeta Marte, din cadrul *Oriental Astronomical Association* din Osaka, efectua o observare a „planetei roșii". Deodată, în regiunea *Thitonius Lacus*, a apărut un punct foarte strălucitor. Domnului Saheki nu-i venea să-și creadă ochilor, dar întrucât fenomenul persista, astronomul s-a convins că, pe Marte, se petrecea ceva cu totul ieșit din comun. Punctul acela, de o strălucire puțin obișnuită, scânteia ca o stea fixă. Magnitudinea acelui punct a fost evaluată la 5 sau 6.

La ora 6.05, strălucirea punctului a început să slăbească în intensitate. La ora 6.10, punctul a început să se întunece, iar la ora 6.40 dispăruse complet.

„Punctul" acesta nu este un fenomen natural. Nu mai mult, de altfel, decât explozia de proporții uriașe înregistrată pe Marte (și fotografiată) la același observator din Osaka, la începutul anului 1951. Un nor imens, cenușiu s-a întins repede, acoperind o întindere de 1500 km. Ce anume provocase această explozie de proporții colosale, de 100 de ori mai puternică decât o bombă atomică? Nu putea fi vorba de o cauză naturală. Fenomenul vulcanic marțian (dacă există) trebuie să fie de proporții foarte reduse (aceasta însemnând ușoare fumegări sau dâre subțiri ca fumul de țigară).

Acum câțiva ani, în *Solis Lacus* (Lacul Soarelui) s-a produs un alt fenomen straniu. Este vorba de *deplasarea, într-o anumită direcție, a unor zone colorate*. Să fi fost oare vorba de mișcarea unor ființe vii în migrație către o zonă mai puțin aridă?

Marte continuă să ne uimească. Faimoasele sale *canale*, discreditate, reabilitate, apoi negate, pe rând, de diverși astronomi, sunt, poate, o mărturie a existenței unor ființe gânditoare: ființe inteligente care se luptă cu disperare să supraviețuiască pe planeta aceasta în agonie și se află în fața

următoarei alternative: să rămână pe Marte şi să moară... sau să emigreze pe Terra!

Această ipoteză (care rezumă ideile expuse în cartea lui Donald Keyhoe: *Saucers from Outer Space* (Farfurii din spaţiu) pare să fi ieşit dintr-o poveste fantastică.

Dar dacă ne gândim că, la numai câteva săptămâni de la publicarea acestei cărţi documentare, *US Air Force a luat, subit, hotărârea de a mărturisi că instala camere speciale de luat vederi în 75 de baze răspândite în întreaga lume*, zâmbetele riscă să dispară*.

Efectiv, în ziua de 1 decembrie 1953, ziarele din New York (şi, a doua zi, şi cele din alte ţări) anunţau oficial că armata aeriană americană a dotat 75 din bazele sale militare, *răspândite în întreaga lume*, cu aparate de fotografiat speciale**, cu intenţia de a elucida misterul farfuriilor zburătoare. Decizia a fost luată ca urmare a studierii amănunţite a rapoartelor cu privire la apariţia discurilor zburătoare, primite de la mai multe baze.

Aparatele respective constau dintr-o cameră binoculară de luat vederi. În timp ce unul din cele două obiective permite fotografierea unui „obiect zburător neidentificat", celălalt, prevăzut cu o prismă, descompune lumina înaintea proiectării acesteia pe peliculă. Analiza spectrografică a luminii fixate pe film va permite identificarea compoziţiei „obiectului" sau să se verifice dacă fenomenul nu este cumva o simplă refracţie a unui obiect „obişnuit" aflat pe sol.

Să acoperi *întreaga planetă* cu camere spectroscopice care să filmeze farfuriile zburătoare este o hotărâre care dă de gândit. Dacă *US Air Force* în general şi A.T.I.C. în particular nu ar lua în serios problema „obiectelor zburătoare neidentificate", dacă le-ar considera drept „simple halucina-

---

* S-ar putea ca, după cunoscutul său obicei, *US Air Force* să înceapă să-şi nege sau să-şi dezmintă propriile declaraţii. *Aceasta face parte din programul de educare.*

** Camere spectroscopice construite special în acest scop de Universitatea din California.

ţii" sau baloane-sondă, ar mai lua oare asemenea măsuri *preventive?*

Nu pentru a fotografia ţigările şi farfuriile *made in USA* sau pentru a filma aparatele ruseşti sau englezeşti au fost puse în practică asemenea metode, ci pentru a urmări cu minuţiozitate evoluţiile astronavelor extraterestre şi pentru a le afla, pe cât posibil, adevăratele intenţii... în scopul de a le preveni sau chiar contracara.

Chiar vă închipuiţi că ruşii şi-ar lansa farfuriile şi ţigările zburătoare deasupra SUA sau altor ţări? Cu toată încrederea pe care o au în aparatele lor „revoluţionare", ruşii nu le-ar trimite *niciodată* să survoleze teritoriile „capitaliste". Ce s-ar întâmpla dacă unul din aceste aparate, cu caracteristici secrete, s-ar defecta, ar avea o pană sau i-ar fi „bruiat" sistemul de teleghidare şi ar cădea pe pământ... în nişte mâini cărora nu le era, în nici un caz, destinat? Chiar dacă aceste aparate sunt prevăzute cu un dispozitiv de autodistrugere (care intră în funcţiune numai în caz de prăbuşire), rămăşiţele ar furniza şi ele informaţii preţioase celor care le-ar aduna.

Reciproca este şi ea valabilă: SUA şi Anglia (puteri ce dispun de imense baze militare secrete) nu îşi vor trimite prototipurile să survoleze „democraţiile populare", dar nici ţări prietene, ca Franţa sau Belgia.

Este deci absolut imposibil ca discurile zburătoare „pământene" să fie confundate cu astronavele venind dintr-o altă lume. După cum am văzut, discurile zburătoare pământene nu sunt prea rapide (500-3000 km/h), nu sunt silenţioase (din cauza reactoarelor) şi survolează *întotdeauna* regiuni bine delimitate, unde sunt supravegheate de posturi de observaţie sau teleghidate cu ajutorul releelor.

Astronavele, în schimb, survolează *orice ţară.* Au fost văzute survolând toate cele cinci continente (ba chiar şi Polul Sud). Sunt silenţioase (cu mici excepţii) şi ating viteze uluitoare: 3000, 8000, 14000 şi chiar 40000 km/h (depăşind deci cu mult performanţele celor mai moderne proto-

tipuri „pământene"). *Aşa că nu pot veni de undeva de pe Terra.*

Şi să nu uităm că este vorba numai de viteze înregistrate în atmosfera terestră. Pentru că în spaţiile interplanetare sau interstelare, farfuriile zburătoare trebuie să se deplaseze cu viteze mult mai mari (depăşind chiar – şi încă destul de mult – viteza luminii, care este de 300000 km/s).

La auzul acestor cifre, savanţii, astronomii şi astrofizicienii se vor scandaliza, declarându-le nici mai mult, nici mai puţin decât o *erezie ştiinţifică.* Din punctul de vedere al legilor cunoscute, au dreptate. Teoria relativităţii a lui Einstein spune că un corp aflat în mişcare şi care atinge viteza luminii se transformă în lumină. Masa lui se transformă în fotoni. Acest lucru, însă, este valabil numai ţinând cont de nivelul actual al cunoştinţelor noastre *şi pentru că, până acum, nimeni nu a putut dovedi contrariul**.

Doctorul Milton Humason, de la *Palomar Observatory*, a descoperit că nebuloasele cele mai distincte se îndepărtează cu viteze ce *depăşesc cu o cincime viteza luminii!* Or, dacă nebuloasele „fug" cu o viteză superioară celei a luminii, fără să dispară şi fără ca masa lor să devină infinită – aşa cum susţinea teoria relativităţii – înseamnă că teoria lui Einstein *nu mai este valabilă!* Viteza luminii nu este viteza limită. Factori încă necunoscuţi – poate necunoscuţi în sistemul nostru spaţio-temporal – determină atingerea acestor viteze de-a dreptul incredibile.

Poate că farfuriile zburătoare sunt dotate cu un dispozitiv care le protejează împotriva efectelor acestor viteze fantastice şi că se deplasează în spaţiu fără limită de viteză.

Ar fi greşit să afirmăm că discurile zburătoare nu se deplasează cu viteze superioare, putând astfel să ajungă, în cel mai scurt timp, de la un sistem solar la altul, deplasare care, cu o viteză „rezonabilă", ar dura ani de zile sau chiar generaţii. La adăpost de efectele negative ale vitezelor ex-

* În anul 1971, teoria tahionilor a demonstrat că vitezele superluminice sunt posibile.

cesive şi ale accelerărilor vertiginoase, piloţii astronavelor se simt în siguranţă în discurile lor zburătoare, aşa cum ne simţim noi în avioanele *Comet* sau *Constellation*.

Unele manevre ale farfuriilor zburătoare sunt, pentru noi, de-a dreptul de neînţeles (asta în cazul în care nu le atribuim însuşiri fantastice). Aceste aparate par uneori să explodeze şi să dispară (fără ca cineva să fi găsit vreodată rămăşiţe de-ale lor). În Maroc, în ziua de 21 septembrie 1952, o farfurie zburătoare a explodat deasupra mai multor oraşe şi a dispărut... pentru a reapărea, *în acelaşi moment*, deasupra altui oraş. Acest lucru nu se explică decât dacă admitem o plecare fulgerătoare, cu o viteză superioară celei a luminii. În acest caz, razele luminoase nu mai ajung la observator, iar aparatul pare să fi dispărut sau explodat.

Dar aceste viteze, indispensabile călătoriilor interstelare, nu pot fi obţinute decât prin utilizarea energiei electromagnetice şi a celei, inepuizabile, a razelor cosmice.

Se zvoneşte că uzinele Westinghouse sunt pe cale de a pune la punct un motor care să capteze energia cosmică. Acesta ar utiliza şi fotonii (cum?), dând astfel dreptate confratelui şi prietenului meu Jean-Gaston Vandel, care, în *Incroyable Futur** descrie o astronavă înzestrată cu un asemenea sistem propulsor.

Sigur că mi se va reproşa un exces de imaginaţie. Nici nu mă gândesc că nu va fi aşa. Numai că, în ultimii şaizeci de ani, faptele au dovedit că scriitorii imaginativi, fără nici o excepţie (mai ales autorii de romane ştiinţifico-fantastice) nu au fost decât nişte „anticipatori", nişte vizionari în ultimă instanţă. Aceşti „precursori" au inventat tot felul de aparate, de maşini şi de dispozitive, care, cu timpul, au devenit realitate.

În anul 1901, birourile de invenţii se gândeau să-şi închidă porţile, pentru că, după părerea lor, *totul fusese descoperit!* Ce era tehnica de acum 54 de ani în comparaţie cu cea

* Carte apărută în colecţia „Anticipaţie" a Editurii Fleuve Noir.

de azi?* Ce va fi ea peste 46 de ani – în anul 2000 – în comparaţie cu cea de azi?

Farfuriile zburătoare sunt dovada existenţei unor fiinţe infinit superioare nouă, de care trebuie să ţinem seama şi care „sunt cu ochii pe noi".

Statele majore americane ştiu foarte bine toate acestea... prea bine chiar, din moment ce îşi înmulţesc considerabil bazele de observaţie.

Guvernul american este neliniştit în privinţa întorsăturii pe care ar putea să o ia lucrurile, dacă el, guvernul, ar mărturisi fără ocolişuri că farfuriile zburătoare vin dintr-o altă lume. De aceea, vrând cu orice preţ – şi atâta vreme cât acest lucru va fi posibil – să evite divulgarea adevărului, Pentagonul şi A.T.I.C. prezintă problema discurilor zburătoare ca pe un lucru demn de interes, desigur, dar care nu trebuie, în nici un caz, să alarmeze opinia publică. Se fac, între altele, şi precizări de genul:

Fenomenele aeriene neidentificate nu sunt o armă secretă, un proiectil sau un avion „made in USA". De asemenea, noi (US Air Force) *nu am primit nici o dovadă materială care să ne permită să stabilim existenţa unor aparate venite de pe alte planete.*

Pentru a linişti opinia publică americană, acest raport pare să se bazeze mai ales pe lucrările şi concluziile profesorului de astrofizică Donald H. Menzel, autorul unei lucrări intitulate *Flying Saucers***.

Comisia *Uranos* s-a întrunit în intenţia de a analiza această lucrare (foarte bine redactată şi cu fotografii excelente).

Vom studia împreună această carte cu valoare documentară.

---

* Să nu uităm că prima ediţie a acestei lucrări a apărut în anul 1954.

** *Flying Saucers*, lucrare editată de Harvard University Press, la Cambridge, în anul 1953.

CAPITOLUL VIII

În lucrarea *Flying Saucers*, Profesorul Menzel susţine următoarea teză: *Farfuriile zburătoare există; oamenii le-au văzut, dar ele nu sunt ceea ce ei cred că au văzut.*

Pentru Profesorul Menzel, aceste farfurii nu sunt decât baloane-sondă, precum şi alte obiecte sau fenomene naturale.

Farfuriile zburătoare sunt reale, la fel de reale ca şi un curcubeu... şi la fel de inofensive! Şi autorul explică natura celor nouă discuri care se deplasau cu o viteză de 2000 km/h, semnalate de Kenneth Arnold, cel care în luna iunie 1947 a declanşat afacerea „obiectelor zburătoare neidentificate".

Cele nouă discuri argintii care zburaseră, într-o formaţie impecabilă, deasupra muntelui Rainier nu fuseseră decât... cristale de gheaţă, fulgi de zăpadă sau nori care reflectau razele soarelui! Se poate să fi fost şi ceaţă sau brumă, care, uneori, reflectă şi ea razele soarelui. Agitaţia atmosferică mai contribuie şi ea la această iluzie... dacă nu cumva cele nouă discuri nu au fost decât un fenomen de parhelie sau soare fals*.

Există piloţi care afirmă că au văzut, în zborurile lor, ţigări zburătoare? Fie, dar era vorba sau de un nor de formă alungită sau de un miraj.

Ciudat miraj (sau nor) cel care s-a încrucişat cu avionul de tip D.C. 3, condus de piloţii Chiles şi Whitted şi care a zguduit cu putere avionul, după care a dispărut, lăsând în

---

* Parhelie: ca urmare a unui fenomen de reflexie a razelor soarelui în ăcele şi cristalele de gheaţă în suspensie în atmosferă, se formează uneori, într-o parte şi în cealaltă a soarelui, o pată luminoasă colorată. Acest fenomen nu este prea frecvent şi, în orice caz, insuficient de des întâlnit pentru a explica natura farfuriilor zburătoare (nota autorului).

urma lui o înspăimântătoare flacără de culoare portocalie, lungă de 15 m.

Globurile de foc, farfuriile în miniatură şi „discurile de lumină" (dintre care unul a fost urmărit de către pilotul Gorman deasupra localităţii Fargo, Dakota, timp de 20 de minute) nu sunt decât... reflectări ale soarelui pe aripile avioanelor... sau cristale de gheaţă reflectând lumina.

„Obiectul care a cauzat moartea lui Mantell nu poate fi identificat" au recunoscut *US Air Force.* Dar doctorul Menzel ridică din umeri şi afirmă: Mantell urmărea, pur şi simplu, un „soare fals", o refracţie a astrului zilei în straturile atmosferei. Pentru alţi astronomi, el urmărea planeta Venus. Nu ne-ar surprinde să aflăm că, de fapt, urmărea Ursa Mare.

Mantell a fost deci victima unui miraj...

În ziua de 24 iunie 1947 (aceeaşi în care Kenneth Arnold a văzut cele nouă discuri deasupra Muntelui Rainier), Fred M. Johnson, aflat în Munţii Cascade (Oregon) a rămas stupefiat, observând pe cer şase discuri având, fiecare, un diametru de 10 m şi zburând, fără zgomot, într-o formaţie destul de „dezordonată". F.M. Johnson făcea la vremea aceea prospecţiuni pentru o companie din Portland. În momentul în care discurile au trecut foarte aproape de locul unde se afla el, *acul busolei sale a înnebunit, sărind pur şi simplu în jurul cadranului!*

Aceasta dovedeşte că cele şase discuri erau metalice şi că utilizau sau produceau un fenomen legat de câmpurile magnetice.

Acul busolei s-a mişcat? întreabă, retoric, doctorul Menzel. Explicaţia este una singură şi cât se poate de simplă: domnul Johnson, uluit de „mirajul" discurilor luminoase, a început să tremure de emoţie şi acest tremur convulsiv s-a transmis acului busolei care... a luat-o razna. Săracul Johnson! Ce frică trebuie să-i fi fost!

În sprijinul deducţiilor sale, profesorul Menzel mărturiseşte că nu înţelege cum au putut nişte aparate discoidale să utilizeze forţa câmpurilor magnetice pentru a acţiona un dispozitiv de propulsie.

Nu avem nici o speranţă, scrie el, *că am putea stăpâni energia unui câmp magnetic pentru a o substitui energiei cărbunelui, electricităţii, benzinei sau uraniului**.

Acum câteva secole, strămoşii noştri nu îşi închipuiau că vor ajunge de la Paris la Marsilia în 55 de minute, chiar dacă li s-ar fi spus că acest lucru avea să fie posibil graţie unui mastodont de metal – avionul *Comet* – huruind pe cer şi zburând cu o viteză de 900 km/h. Şi cu atât mai puţin ar fi înţeles cum poate o fiinţă umană să reziste într-un „balaur" zburând cu o viteză de 3200 km/h, la o altitudine de 60000 m.

Să ne amintim că, pe la 1900, bunicii noştri se înfăşurau într-o uriaşă haină de blană înainte de a se urca la volanul „automobilelor" lor, care se deplasau cu uluitoarea viteză de 30 sau 40 km/h. La asemenea viteze „nebune", fără o solidă protecţie vestimentară (blană de urs, caschetă, mănuşi groase şi ochelari cu ramă metalică) le-ar fi îngheţat sângele în vene.

La fel se întâmplă şi cu posibilităţile (a se citi performanţele) noastre actuale. Noi vedem lucrurile printr-o optică „pământească", deformantă şi deformată. Schopenhauer scria (şi pe bună dreptate) că *fiecare ia limitele propriului său câmp de acţiune drept limite ale Universului.*

Se ştie deja că astronavele lenticulare numite farfurii zburătoare nu folosesc aceiaşi carburanţi ca şi noi.

Toţi anchetatorii din comisiile particulare (*sau aproape toţi*) şi, probabil, şi agenţii A.T.I.C. sunt convinşi că, pentru a se deplasa în spaţiu şi în atmosfera noastră, aceste aparate

---

* Ultima teorie a lui Einstein (1953) lasă să se întrevadă o legătură între gravitaţie şi electromagnetism. Această „legătură" este pentru noi o Necunoscută, dar poate că tocmai această Necunoscută stă la baza sistemului propulsor al farfuriilor zburătoare, permiţându-le să străbată spaţii intersiderale incomensurabile, cu o viteză superioară celei a luminii. Este evident – deşi nu înţelegem cum, şi nici nu o putem dovedi – farfuriile zburătoare sunt puse un mişcare de un propulsor care funcţionează prin electromagnetism (nota autorului).

folosesc razele cosmice, energia magnetică şi câmpurile de forţă electromagnetice. Cum? Noi nu ştim, dar poate că, odată şi odată, omenirea o va afla.

Aparatele care ne observă sunt construite din supermetale sau aliaje necunoscute nouă. Apărătorii dogmelor ştiinţifice sacrosancte nu vor întârzia să riposteze, susţinând că Universul se compune din 92 de corpuri simple, care nu au cum să fie combinate pentru a forma un supermetal rezistent la o frecare de genul celei pe care o presupune străbaterea atmosferei şi că nici un organism omenesc nu ar putea rezista vitezelor uluitoare pe care le ating farfuriile zburătoare.

Dar tot ceea ce astăzi ni se pare de neconceput va deveni ceva absolut banal pentru generaţiile viitoare.

Să nu uităm că acum aproape cincisprezece ani, vitezele supersonice, pentru un avion pilotat, erau considerate ca ceva cu totul imposibil. Şi totuşi, astăzi, există avioane pilotate, care zboară cu o viteză de două ori mai mare decât cea a sunetului. Există prototipuri care zboară deja cu 4000 km/h, dar un prudent *black out* interzice constructorilor să dezvăluie caracteristicile acestor aparate (motivul nefiind deloc greu de ghicit).

Astăzi (literatura ştiinţifico-fantastică fiind incapabilă de a fi creat o psihoză la scară planetară) sute de mii sau chiar milioane de oameni admit, mai mult sau mai puţin deschis, că farfuriile zburătoare vin, *fără nici o îndoială*, dintr-o altă lume.

Această opinie, şocantă pentru spiritele ce se pretind raţionale, este împărtăşită şi de „ştabii" din cadrul Pentagonului, US Air Force sau A.T.I.C. Totuşi, aceste personalităţi, din motive de securitate (teama de a nu crea panică sau chiar tulburări) nu îşi mărturisesc niciodată convingerile intime. Această teamă, această nesiguranţă cu privire la eventuala reacţie a populaţiei la anunţarea *oficială* care ar confirma că farfuriile zburătoare vin dintr-o altă lume, nu este o frică imaginară. Ea există cu adevărat.

Altfel, cum se explică desființarea *International Flying Saucer Bureau*[*] și a *Civilian Saucers Investigation*, care au fost „condamnate" și dizolvate la sfârșitul anului 1953 din *ordinul unei „autorități superioare"?* Aceste organizații particulare editau și difuzau cu regularitate câte un organ propriu. În aceste reviste, se afirma cu convingere că farfuriile zburătoare vin de pe o altă planetă; că sunt pilotate de ființe inteligente, mult superioare oamenilor și că, într-o zi, aceste ființe vor ateriza pentru a intra în contact cu noi. *Space Review*, revista organizației *International Flying Saucer Bureau*, prezenta chiar și unele reguli de comportament, pașnice și umanitare, pe care noi, pământenii, ar trebui să le respectăm în ziua aterizării farfuriilor.

Deci nu teama de a crea panică la scară mare – superioară celei declanșate de faimoasa emisiune a lui Orson Welles – este cea care a determinat acea „autoritate superioară" să interzică aceste grupuri, totuși inofensive?

Această ipoteză rezonabilă, *a posteriori*, nu explică totuși, în întregime, faptele. Întrebate de către *Flying Saucers International* de ce fusese luată o asemenea hotărâre, *US Air Force*, prin locotenentul R.C.White (din cadrul *Departamentului Apărării*, Washington) a dat acest răspuns, destul de neașteptat:

„*Air Force* nu s-a opus niciodată grupurilor sau organizațiilor (particulare) de cercetări asupra „farfuriilor". Dimpotrivă, informațiile concrete a căror autenticitate este evidentă și care ne pot fi de folos sunt întotdeauna binevenite[**]."

Dacă, într-adevăr, *US Air Force* nu sunt amestecate în interzicerea I.F.S.B., atunci sunt permise absolut toate supo-

---

[*] După dizolvarea sa, *International Flying Saucer Bureau* nu a încetat să existe. Consiliul de administrație, precum și ceilalți membri ai organizației au fuzionat cu *Flying Saucer Club* din Marea Britanie. Unirea face puterea: din fericire, comisiile private sunt unite!

[**] A se vedea *Saucers* (organ al *Flying Saucers International*), nr.1/1954.

ziţiile cu privire la naţionalitatea... sau mai curând la originea „autorităţii superioare" care a luat această hotărâre.

Dacă, dimpotrivă, interdicţia emană de la autorităţile superioare americane, înseamnă că acestea au comis o gravă eroare tactică. Şi asta pentru că membrii comisiilor dizolvate nu au întârziat să-i alerteze pe colegii lor din alte organizaţii similare.

Flying Saucer News, organul oficial al *Flying Saucer Club* din Marea Britanie, în numărul său din toamna anului 1953, reproducea pasaje dintr-o scrisoare a domnului Bender, preşedintele „răposatului" *International Flying Saucer Bureau*. Această scrisoare este un adevărat strigăt de alarmă:

— Îi sfătuim pe cei care studiază (şi anchetează) problema farfuriilor zburătoare să fie foarte prudenţi!

Domnul Bender menţionează, pe ocolite şi cu multă discreţie, intervenţia unei „autorităţi superioare", fără însă a putea preciza şi ordinele formale ale acesteia, dictate organizaţiei pe care o prezida. Şi mai adaugă:

— Misterul farfuriilor zburătoare nu va mai rămâne, multă vreme, un mister.

Aceasta — *între alte informaţii năucitoare şi ultraconfidenţiale pe care, deocamdată, nu le pot publica* — lasă să se înţeleagă că guvernul american are nişte certitudini cu privire la natura extraterestră a discurilor zburătoare*. Iar ministerele noastre interesate împărtăşesc, probabil, această „certitudine".

Pe de altă parte, *US Air Force* trebuie să regrete deja că, la data de 27 aprilie 1949, a făcut public acel comunicat în care se spunea:

---

* Unele informaţii care ne-au parvenit recent deschid o serie întreagă de noi ipoteze cu privire la originea discurilor zburătoare. Un lucru, însă, este sigur: aceste aparate sunt extraterestre. Numai că, potrivit aceloraşi „informaţii", s-ar putea ca ele să vină nu de pe o altă planetă... ci dintr-o altă Dimensiune! Dintr-o a *n*-a Dimensiune, inaccesibilă omului şi de neconceput pentru spiritul uman!

– A fost luată în considerație, deși destul de „vag", și posibila existență a unor ciudate animale extraterestre; și asta pentru că multe din aceste „obiecte" (farfuriile zburătoare) seamănă mai mult cu niște animale decât cu altceva. *Cu toate acestea, există puține rapoarte demne de încredere în legătură cu animalele extraterestre**.

Venind din partea *US Air Force*, acest comunicat nu poate fi luat drept o glumă. El dovedește, fără putință de tăgadă, că *Air Force* știu mult mai multe despre natura farfuriilor zburătoare și a piloților acestora decât reiese din rapoartele și comunicatele lor. Acestea au fost adesea (și încă mai sunt) contradictorii; dar aceste „piruete" trebuie să fie interpretate ca făcând parte dintr-un plan, ce urmărește „pregătirea" populației pentru un eveniment grandios, cel mai fantastic eveniment pe care l-am trăit noi, pământenii: *sosirea, pe planeta noastră, a unor ființe inteligente, venind dintr-o altă lume!*

La data de 27 decembrie 1949, în comunicatul de presă 629-49, *US Air Force* negau existența discurilor zburătoare. Trei zile mai târziu, aceleași *US Air Force* dădeau publicității un *fragment* dintr-un raport secret al Comisiei Americane de Anchetă, în care se putea citi:

Va fi întotdeauna imposibil să afirmăm cu certitudine că ceea ce a fost observat nu era un aparat interplanetar, un proiectil inamic sau orice alt obiect.

După negarea din 27 decembrie, acest raport întrezărea acum posibilitatea existenței unei civilizații marțiene sau venusiene, care, alertată de exploziile noastre atomice, ar trimite deasupra Terrei aparate de recunoaștere care să stu-

* *Studiu preliminar asupra farfuriilor zburătoare:* raportul US Air Force M-26-49. În acest stupefiant raport oficial, Air Force declara printre altele: navigația spațială în afara sistemului solar (deci practicată de alte ființe decât pământenii) este o cvasicertitudine. Unii experți americani cred chiar că aceste astronave vin dintr-unul din cele 22 de sisteme solare mai apropiate de al nostru.

dieze performanţele noastre tehnice şi, eventual, să afle care ne sunt intenţiile.

Iată ce scria, în numărul său din 6 aprilie 1953, revista *Life* (care, în treacăt fie spus, îşi culege întotdeauna informaţiile în mediile cele mai documentate):

Aviaţia americană este acum gata să admită că numeroasele observări de farfurii zburătoare sau de globuri de foc verzi desfid orice explicaţie. Avioanele militare au primit ordinul de a intercepta aceste „obiecte neidentificate".

În luna decembrie 1953, Comisia Farfurie (*Project Bluebook*) a „făcut stânga-mprejur", declarând că *majoritatea* observaţiilor puteau primi o explicaţie „naturală" şi făcea publice o parte din rezultatele anchetelor (altele rămânând însă *top secret*).

Dar iată, după părerea lui Peter Wyden, ziarist la *Saint-Louis Dispatch*, unele dintre veritabilele „dedesubturi" ale *Proiectului Bluebook*.

a) Căpitanul Ruppelt, directorul acestei comisii, a parcurs deja 160000 km (străbătând ţări şi chiar continente) pentru a face anchete cu privire la aceste fenomene inexplicabile. El are în permanenţă asupra sa un detector Geiger-Muller, care îi permite să descopere – în timpul sau după apariţii – eventualele urme de radioactivitate.

b) Iată acum, în rezumat, opinia secretă a anchetatorilor din cadrul *Project Bluebook*: Vizitatorii din spaţiu nu sunt încă printre noi..., *dar ne putem aştepta să fie cât de curând!*

Cu toate că această idee este ţinută secretă, au existat destule scurgeri de date, în urma cărora s-au răspândit o serie de informaţii strict confidenţiale. Foarte îngrijoraţi, cei interesaţi nu au ezitat să interzică unele comisii private de anchetă, prea... clarvăzătoare.

Aceste organizaţii au fost desfiinţate după ce au scris, în paginile revistelor lor, că farfuriile zburătoare vin dintr-o altă lume şi că ocupanţii lor nu vor întârzia să aterizeze printre noi.

În raportul comisiei *Project Bluebook*, observatorii sunt împărţiţi în următoarele categorii:

În SUA, 57,08% din observaţii au fost făcute de către persoane insuficient pregătite sau documentate în legătură cu fenomenele cereşti sau atmosferice (cu toate acestea, mărturiile concordă, iar cele mai multe dintre ele nu au nimic comun cu „fenomenele naturale"); 11.02% de către piloţii militari în timpul zborului.

Observaţiile piloţilor civili nu trebuie nici ele neglijate.

La 1 ianuarie 1952, *Air Technical Intelligence Center* stabilise următoarele rezultate:

Explicaţii raţionale: 62,1%

Informaţii incomplete: 23,6%

Cazuri *total inexplicate*: 14,3%.

Aceste 14,3% sunt şi vor rămâne neexplicate atâta timp cât nu se va lua în consideraţie originea extraterestră a discurilor zburătoare.

Dacă într-adevăr aceste aparate nu ar fi luate în serios de A.T.I.C., de ce SUA ar cheltui zeci (sau sute) de mii de dolari cu anchete, pentru întreţinerea unor posturi de observaţie permanente, ţinând la dispoziţie escadrile de vânătoare gata să decoleze 24 de ore din 24 şi având baze de observaţie *împrăştiate în lumea întreagă*?

De ce s-ar mai fi adunat „oficial" aproape 5000 de observaţii, numai în SUA?

De ce ar mai fi interogaţi timp de ore întregi martorii oculari?

De ce aceştia ar mai trebui să completeze un chestionar de 8 pagini şi care conţine 48 de întrebări?

De ce, după spusele unora dintre ei, li se atrage atenţia să nu discute sau să divulge ceea ce au văzut?

Pentru că guvernul american este convins de originea extraterestră a acestor misterioase obiecte.

Fostul Preşedinte Truman, Louis Johnson (fost secretar la Ministerul Apărării), Gordon Deans (fost Preşedinte al Comisiei de Energie Atomică), într-un comunicat dat la sfârşitul anului 1952, afirmă că aceste *fenomene aeriene in-*

explicate nu erau nici o armă secretă, nici o rachetă, nici un nou tip de avion experimentat în SUA.

În iulie 1952, au fost transmise presei două comunicate oficiale. Unul dintre ele care venea de la căpitanul Ruppelt, preciza printre altele:

„Nici unul din fenomenele deseori semnalate în jurul centrelor atomice nu s-a datorat unor explozii atomice sau unor cercetări asupra razelor cosmice (baloane-sondă) sau unor proiectile teleghidate... Avem ferma convingere că persoanele care semnalează asemenea cazuri văd într-adevăr ceva pe cer."

(Ca să dovedim că aceste comunicate ascund numeroase fapte care ar putea fi considerate alarmante, subliniem că în acea epocă – ultimele rapoarte făcute publice sunt din 1953 – şi recunosc că – *avioane au încercat, în mai multe reprize, să intercepteze farfurii zburătoare.*) Cel de al doilea comunicat afirmă contrariul.

„În cursul ultimelor săptămâni (iulie 1952), avioane de vânătoare cu reacţie au fost trimise în recunoaştere, dar *nici unul dintre ele nu s-a găsit vreodată în contact cu o farfurie zburătoare.*"

(La 12 iulie 1952, căpitanul Richard Case, la bordul unui *Convair*, a observat un obiect lunguieţ aproape de Indianapolis. A doua zi, un DC4 a întâlnit şase discuri de culoare roşiatică, luminiscente, în apropiere de Norfolk-Virginia.)

Căpitanul Ruppel declară:

„Radarul a înregistrat de mai multe ori „corpuri" zburătoare având o viteză de aproximativ 1500-2000 mile/h. (2400-3200 km/h), dar acestea nu au fost semnalate de oameni."

Ceea ce de asemenea nu este exact: în mod frecvent, obiectele detectate de radar erau văzute simultan de piloţi în aer şi de martori pe pământ.

La 29 iulie 1952, în urma unor numeroase apariţii de farfurii zburătoare (şi de detectarea lor prin radar la Washing-

ton) U.S. Air Force s-a grăbit să liniştească publicul prin intermediul unui purtător de cuvânt:

„Aş vrea să îi asigur pe cei care se îndoiesc că noi nu le ascundem nimic (sic)! Dacă armata, sau marina, sau Comisia pentru Energie Atomică ar efectua experienţe care ar fi în vreun raport oarecare cu fenomenele semnalate, noi am şti datorită coordonării care există în legătură cu siguranţa Statelor Unite.

Nu cunoaştem cauzele fenomenelor semnalate, dar suntem convinşi că nu constituie deloc o ameninţare pentru ţara noastră. *Desigur nu putem să pretindem într-o manieră categorică în legătură cu aceste obiecte că nu ar fi vorba despre vizitatori veniţi de pe alte planete* sau dintr-o ţară străină, dar noi credem mai curând că este vorba de fenomene fizice pe care, în stadiul actual de dezvoltare a ştiinţei, suntem incapabili să le explicăm."

Dacă Air Force ezită, tatonează înainte să recunoască de fapt că *poate* farfuriile zburătoare vin dintr-o altă lume, nu acelaşi lucru se poate spune despre numeroşi savanţi, atât americani cât şi europeni.

Doctorul Riedel (fost director al centrului experimental german de rachete de la Peenemünde) actualmente în SUA, este convins de originea extraterestră a farfuriilor zburătoare.

„Frecarea aerului de suprafaţa unui obiect – spune el – la asemenea viteze şi înălţimi, ar face să se topească orice fel de material metalic sau nemetalic *care se găseşte pe pământ.* Studierea a 400 de observări referitoare la discuri zburătoare îmi permite să afirm că este imposibil ca fiinţe umane să poată suporta manevrele extraordinare pe care le execută aceste aparate. Este deci îndoielnic că ar fi de origine terestră: ipoteza după care ar fi aparate de luptă sovietice, pilotate sau teleghidate, nu mi se pare demnă de reţinut. Rămâne deci o singură ipoteză: farfuriile zburătoare vin dintr-o altă lume.

Şi în cazul acesta ar putea fi vorba de obiecte expediate de marţieni care ar utiliza Luna ca staţie-releu".

(Am văzut că această opinie era larg răspândită. Dar alte fapte tulburătoare vor veni să întărească această idee.)

Felix W. A. Knoll, inginer şi consilier-tehnic la uzinele aviatice *Northrop* împărtăşeşte aceleaşi idei ca şi Walther Riedel. De altfel, amândoi aparţin de *Civilian Saucers Investigation*, desfiinţată din ordinul autorităţilor. Această comisie de anchetă privată fusese creată de inginerul Ed. Sullivan, colaborator la uzinele aeronautice care au construit avionul *Sabre*.

Cât despre Dl. Maurice Biot, specialist în aeronautică în SUA, acesta îşi exprimă astfel opinia:

„Explicaţia cea mai probabilă este că aceste obiecte sunt artificiale şi dirijate. *Sunt de părere că au o origine extraterestră.*"

Este ciudat că *numai* comisiile de anchetă private cum sunt: *International Flying Saucers Bureau, Civilian Saucers Investigation* (acum desfiinţate), *Flying Saucers International, Flying Saucers Club de Grande Bretagne* şi *Commission Internationale d'Enquête Ouranos*, declară şi susţin cu fermitate că farfuriile zburătoare vin dintr-o altă lume.

Organizaţiile oficiale – deşi împărtăşesc cu siguranţă această opinie – nu îndrăznesc să-o confirme şi să răspândească această explicaţie.

Cu siguranţă se inspiră din vechiul proverb chinez: *Adevărul otrăveşte fântânile*.

În Franţa, un eminent tehnician aeronautic care a conceput în 1914 primul elicopter susţinut de o singură elice, Dl. Charles de Rougé, este convins că farfuriile zburătoare nu sunt de origine pământeană.

„În stadiul de barbarie în care ne găsim din cauza lipsei de progres ştiinţific general – scrie el cu curaj în *Le Parisien Libéré* din 18 ianuarie 1951 – venirea pe Pământ a farfuriilor zburătoare ar fi un miracol nesperat pentru o lume destinată prin propriile ei greşeli la distrugere."

Commission Internationale d'Enquête Ouranos împărtăşeşte întru totul această speranţă.

Pierre Clostermann, după ce a luat cunoştinţă de „Dosarul Farfuriilor" deschis de Air Force, trage concluzia că discurile zburătoare sunt originare de pe o altă planetă. Aceasta nu este o concluzie pripită şi fantezistă.

Pierre Clostermann, acest om remarcabil şi pilot experimentat, nu face afirmaţii fără să se gândească. S-a documentat cu ajutorul martorilor oculari, iar rapoartele secrete la care a avut acces l-au convins.

În faţa volumului uriaş de mărturii demne de încredere, a opiniilor savanţilor, tehnicienilor sau aviatorilor experimentaţi, în sfârşit în faţa zdrobitoarei evidenţe a faptelor, s-a pronunţat şi Biserica.

Biserica, prudenta Biserică, preocupată mai mult de sexul îngerilor, Biserica, cea care secole întregi s-a luptat să combată ştiinţa şi pe reprezentanţii ei – *E pur si mouve!** admite oficial existenţa (extraterestră) a farfuriilor zburătoare.

În *The Catholic Standard* (Washington) din 8 august 1952, Reverendul Francis Y. Connel (Decan al Şcolii de Teologie) îşi mărturiseşte credinţa în existenţa, pe alte planete, a unor fiinţe asemănătoare cu noi.

„*Biserica* – spune el – *admite posibilitatea unei vieţi extraterestre. Este posibil ca alte fiinţe să fi primit de la Dumnezeu, ca şi primii noştri părinţi, un anumit destin şi însuşiri supranaturale.*

Nu este rolul teologilor să fixeze o limită puterii Dumnezeieşti... Nici Revelaţia, nici Tradiţia, nici definiţiile solemne ale papilor nu exclud posibilitatea ca o viaţă asemănătoare cu a noastră să se găsească pe o altă planetă."

---

* *E pur si mouve:* Şi totuşi se învârteşte. Exclamaţia pe care Galilei a murmurat-o după ce a fost constrâns de Biserică să nege mişcarea de rotaţie a Pământului, idee considerată la vremea aceea ca o monstruoasă erezie.

Şi sunt imaginate diferite tipuri de umanităţi care ar putea trăi în cosmos... şi în farfuriile zburătoare: fiinţe care au păcătuit dar şi-au răscumpărat păcatele, creaturi fără păcate şi dăruite cu toate calităţile etc.

În decembrie 1952, Roma exprimă o părere analogă.

R.P. Domenico Grosso concepe o posibilă existenţă a fiinţelor extraterestre. Dacă există, *nu aparţin familiei lui Adam din care s-a născut umanitatea noastră. Ei nu au comis păcatul originar şi nu au fost iertaţi prin sacrificiul lui Christos.*

Toate aceste declaraţii, chiar dacă nu lămuresc cu nimic problema, lasă totuşi să se vadă că Biserica admite existenţa extraterestră a farfuriilor zburătoare.

În schimb, dacă întrebăm astronomii, primim un cu totul altfel de răspuns.

Aceşti oameni de ştiinţă, în mod frecvent, nu ezită să nege astronavele lenticulare (deşi negaţia nu este ştiinţifică).

Am arătat că nu există – cel puţin în mod „oficial"* – dovada care să confirme realitatea discurilor zburătoare.

Dar nu există nici dovezi care să afirme fără putinţă de tăgadă contrariul. Atunci de ce să negăm „fenomenul"?

Congresul Internaţional de Astronomie care a avut loc la Roma la începutul lui septembrie 1952 a permis unui mare număr de astronomi cunoscuţi pe plan mondial să se întâlnească şi să schimbe păreri asupra unor probleme importante sau lucrări ştiinţifice interesante.

Problema farfuriilor zburătoare a fost doar schiţată şi tratată greşit de către congresişti.

Profesorul Giuseppe Armellini, directorul Observatorului din Roma, consideră absurdă emoţia pe care o trezeşte ideea farfuriilor zburătoare.

Acest profesor pretinde că a avut ocazia să observe prin lunetă faimoasele discuri.

---

* „Oficios" totuşi, suntem convinşi că aceste dovezi există în interiorul organismelor interesate; în America sigur, şi poate chiar în Franţa. (nota autorului)

„Sunt pur şi simplu fulgere globulare!"

Şi continuă:

„Aproape toţi „marii astronomi ai lumii" (câtă modestie!) sunt de acord că cei mai mulţi oameni iau drept farfurii zburătoare fie fulgere, fie meteoriţi. Excludem ipoteza maşinilor de război provenind de pe planeta noastră sau de pe altă planetă."

Fulgere? Meteoriţi? Trebuie deci să admitem că aceste două fenomene pot: să se deplaseze în toate sensurile, să se joace de-a ascunselea cu avioanele cu reacţie, să stea imobilizate timp de ore întregi deasupra unui oraş, aşa cum au stat timp de 12h 30′ deasupra unei regiuni urmând rotaţia Pământului, să apară mai ales în zonele aerodromurilor sau centrelor de cercetări nucleare.

Dacă se admite că fulgerele şi meteoriţii sunt capabili de asemenea performanţe, atunci da, farfuriile zburătoare nu sunt altceva!

Răspunzând unui ziarist care asista la Congresul Internaţional de Astronomie, D-na Camille Flammarion, văduva celebrului astronom (acel poet al cerului care a scris atâtea cărţi pasionante), zise:

— Nu, astronomii nu cred în farfurii zburătoare. Pentru un motiv foarte simplu: *nu am văzut niciodată vreuna!*

Prea simplist!

Noi recunoaştem la *Comisia Internaţională de Anchetă Ouranos* că „bolizii" şi „meteoriţii" observaţi de astronomi *nu sunt toţi bolizi şi meteoriţi.* Aşa după cum nici toate farfuriile zburătoare observate de diverşi oameni sunt adevărate farfurii zburătoare. Cele două fenomene pot crea uneori confuzii atât la observatorul nespecializat, cât şi la astronom.

În anchetele noastre, ţinem întotdeauna seama de astfel de confuzii inevitabile, dar acestea nu reprezintă decât un procent mic în lista observaţiilor care provin de la martori specializaţi.

În timpul congresului de Astronomie de la Roma, s-a derulat următorul dialog, care pare de neconceput:

– Vor merge oamenii în viitor pe alte planete? a întrebat un ziarist.

Doamna C. Flammarion a dat următorul răspuns surprinzător:

– Bineînțeles că nu!* Nu există nici oxigen, nici atmosferă, nu s-ar putea debarca. Și apoi, la distanțe vă gândiți? Luna este mai aproape, într-adevăr: dar pe o asemenea piatră nici o viață nu este posibilă.

„Ceea ce este posibil și chiar destul de curând, va fi trimiterea rachetelor teleghidate, care să transporte aparate de înregistrat."

Până aici se poate crede că d-na C. Flammarion este prea pesimisă și că nu este la curent cu problemele de astronautică *practică* de care vom vorbi. Dar ceea ce, într-adevăr este de necrezut, e când adaugă:

– Pentru Marte, 50 de ani dus-întors: este realizabil la scară umană.

Cincizeci de ani un drum dus-întors! În timp ce la cei mai mari experți americani sau germani aleși dintre *cei mai pesimiști* nu întâlnim o cifră care să depășească 5 ani dus-întors pentru un drum Pământ-Marte.

Dacă rachetele care pleacă de pe Pământ cu destinația Marte (sau alte planete) nu trebuie să conțină decât aparate de înregistrat... la ce ar mai servi Academia Spațiului, de la Randolph Field?

Această „academie" americană este cu totul specială. Acolo nu se studiază în mod special aștrii, atmosfera și fenomenele cerești. Nu! Această „academie" este o bază, un *centru de antrenament pentru piloții rachetelor interplanetare.*

În prezent în SUA dintre o mie de candidați supuși la tot felul de probe de rezistență și care dau dovadă de calități cu

* „Le Figaro" din 9 septembrie 1952.

totul speciale, *vor fi selecționați cinci oameni care vor fi primii piloți ai unei rachete interplanetare.*

Oamenii-cobai, – toți voluntari – de la Randolph Field, (Texas), sunt supuși la probe epuizante, adevărate torturi, ca de exemplu o centrifugă uriașă care joacă rolul rachetei, creind, prin rotație, o formidabilă accelerare și mărire a gravitației.

Diverse modele de *Vidoscaphes* – sau scafandri ai spațiului – sunt de asemenea încercați de cei care îi vor utiliza în vid, pe Lună sau pe Marte.

În poveștile de la Carlsbad (New Mexico), medicii de la Air Force studiază la rândul lor efectele absenței gravitației asupra organismului uman. Persoana care se antrenează este închisă într-o cabină (reproducerea cabinei unei astronave) care este plasată în adâncurile unei peșteri transformată în laborator secret. Bineînțeles, aceste cabine sunt ținute sub control.

La 9 decembrie 1953 se ținea la Geneva o întrunire a savanților specialiști în astronautică. Doctorul Kaplan, profesor de fizică la Universitatea din Los Angeles anunța cu această ocazie noutatea stupefiantă riguros autentică:

La data de 1 ianuarie 1962, o rachetă nucleară va porni spre Lună!

Doctorul Kaplan, care a întocmit planurile acestei astronave, preciza că *era deja în construcție* la o bază secretă din SUA, și consta dintr-o rachetă înaltă de 80 m cu diametrul de bază de 20 m, cu o greutate de 6400 tone.

Pornirea va fi asigurată de un carburant lichid (hidrazin, kerosen, benzină?), cu o greutate de 5500 tone, dintre care 4800 tone vor fi consumate în primele 81 de secunde (durata necesară pentru a atinge viteza de independență, adică 11,2 km pe secundă). Restul de carburant rămas, (700 tone) va servi la regularizarea zborului și la aselenizare.

Cursa propriu-zisă va fi asigurată de un reactor nuclear.

Cabina (care pentru acest prim voiaj va fi locuită de maimuțe Rhésus) este așezată în fața rachetei. Un ecran special

o va proteja de pericolul radiaţiilor eliberate de „pila atomică". O cameră de televiziune va transmite pe pământ pe toată durata zborului (durata 49 ore şi 38 minute la dus), imagini despre comportamentul maimuţelor astronaute. O alimentare automatizată va permite acestor viitori „eroi ai spaţiului" să trăiască normal, să mănânce normal şi să reziste.

Realizarea acestei astronave este finanţată de un grup din Wall Street: costă 4 miliarde de dolari, dintre care 1400 miliarde franci. Amintim că prima bombă atomică a costat o bagatelă de 2 miliarde dolari.

În paralel, ingineri specialişti studiază construirea unei baze de lansare pentru această astronavă în insula Johnson (oceanul Pacific).

Doctorul Kaplan consideră drumul Pământ-Lună ca o simplă etapă. Satelitul Pământului va deveni un releu de unde vor pleca astronavele cu destinaţia Venus sau Marte. Traiectoria Pământ-Venus va fi parcursă în 146 de zile, cea de la Pământ la Marte în 237 de zile.

Aceste călătorii spre cele două „vecine" ale noastre vor avea loc la câţiva ani după primele zboruri ale oamenilor spre Lună. Putem să prevedem fără teama de a greşi că omul va ajunge pe Lună către 1970-1975 cel mai târziu, iar pe Venus şi pe Marte către 1980-1985*.

Aceste pregătiri fantastice, aceste antrenamente ale viitorilor „Christofori Columbi" ai spaţiului ar avea loc dacă n-ar trebui să dea rezultate decât *după* o perioadă de 50 de ani?

Îşi poate cineva închipui că aceşti oameni, pregătiţi pentru primele călătorii interplanetare, vor rămâne la bordul astronavei lor vreme de 50 de ani... şi se vor întoarce din explorările lor centenari (sau aproape)?

---

* Să nu uităm că această lucrare a fost scrisă în anul 1953. Autorul a dat deci dovadă de o remarcabilă precizie în „profeţiile" sale, din moment ce primul satelit artificial (Sputnik I) a fost lansat în anul 1957, iar omul a debarcat pe Lună în 1969! (nota editorului).

Dacă aceste călătorii intersiderale nu ar fi posibile într-un viitor apropiat, la ce ar servi atunci, *astăzi*, antrenarea piloţilor?

Dacă oamenii supuşi, în prezent, acestor antrenamente „intensive" nu ar trebui realmente să pună în practică cele învăţate, ne întrebăm dacă SUA ar mai aloca miliarde de dolari pregătirii lor şi construirii primei astronave?

Această lungă digresiune ne-a îndepărtat de anchetele făcute printre astronomi.

Contrar colegilor săi, Clyde Tombaugh (cel care a descoperit planeta Pluto) crede în existenţa farfuriilor zburătoare..., pentru că a văzut chiar el una (un aparat misterios, nu lenticular, ci de formă eliptică).

Într-o noapte de vară a anului 1948, la Las Cruces (New Mexico), Clyde Tombaugh, soţia şi soacra sa au observat, pe cer, un obiect de formă ovală, care se deplasa cu viteză foarte mare. „Obiectul" era înconjurat de o lumină verde-albăstruie, în timp ce partea din spate se pierdea, înecată într-o lumină deosebit de puternică.

În partea din faţă şi pe părţile laterale, se distingea foarte clar o jumătate de duzină de hublouri. Viteza astronavei era mult prea mare pentru a fi comparabilă cu aceea a unui avion şi mult prea mică pentru a putea vorbi de un meteorit.

O asemenea mărturie este greu de respins. Dacă colegii europeni consideră că Clyde Tombaugh a avut halucinaţii sau identifică „viziunea" acestuia cu un meteorit, înseamnă că ei nu dau doi bani pe cunoştinţele de astronomie ale confratelui lor.

În numărul său din 5 mai 1952, revista *Life* semnalează cazul unui cunoscut astronom, care însă a dorit să-şi păstreze anonimatul, şi care, împreună cu soţia şi cu fiica sa, a văzut pe cer, în ziua de 10 iulie 1947, un aparat strălucitor, de formă ovală. „Obiectul" a stat o vreme nemişcat printre nori, după care, în mai puţin de trei minute, a dispărut în direcţia sud-nord.

După calculele astronomului, aparatul avea o lungime de aproximativ 75 m şi o lăţime de 30 m. Zbura la o altitudine de peste 4000 m şi se deplasa, fără zgomot, cu o viteză de circa 1000-1500 km/h.

Acest astronom şi familia sa nu au visat (după cum nu a visat nici Clyde Tombaugh). Ei au văzut un aparat ale cărui caracteristici nu corespund nici unui aparat cunoscut, utilizat pe planeta noastră.

Cât despre opinia profesorului Albert Einstein:

„Aceşti oameni au văzut ceva; nu ştiu despre ce este vorba şi nici nu sunt curios să aflu", ne miră la culme.

Oare Einstein, acest geniu un pic original, chiar nu este „curios să afle" sau ştie deja mult mai multe în legătură cu problema farfuriilor zburătoare? Faptul că, în timpul celui de-al doilea război mondial, a colaborat la *Proiectul Manhattan** ne permite să facem unele presupuneri. Poate că a aflat „secretul zeilor", iar ziariştilor le dă, mai în glumă, mai în serios, un răspuns menit să-i deruteze.

În încheiere, vă voi prezenta punctul de vedere al unui „mare astronom" rus, profesorul Boris Kukarkin, directorul Institutului Astronomic Stenberg, din Moscova:

„Ceea ce nu înţeleg eu – a declarat profesorul Kukarkin – este că farfuriile zburătoare sunt semnalate peste tot în lume, *cu excepţia Uniunii Sovietice*, care este o ţară cu o suprafaţă foarte mare."

Şi ştiţi ce sunt farfuriile zburătoare pentru acest savant moscovit? *Niet!*

Este un caz de pură psihoză belicoasă, întreţinută de cei care au interes să provoace un război...

Da! Da! Aşa deci. Anchetatorii din cadrul *Air Technical Intelligence*, din SUA şi cei din *Comisia Internaţională de Anchetă Uranos*, din Franţa şi din alte ţări, instigă populaţia la un nou război!

Frumoasă mentalitate!

---

* Denumirea codificată a lucrărilor de punere la punct a bombei atomice. (nota autorului)

Dacă ruşii nu cred în farfuriile zburătoare, atunci de ce a numit *Biroul Politic*, la începutul anului 1950, o comisie ştiinţifică*, care să găsească urmele farfuriei zburătoare observate de un rus în anul 1903 (după cum reiese din documentele vremii)? Vor să afle dacă atunci, la începutul secolului, această psihoză belicoasă nu se răspândise cumva şi în Rusia ţaristă?

Şi totuşi, 1903 nu înseamnă decât 51 de ani, adică foarte puţin în comparaţie cu *secolele trecute*, martore ale unor fenomene cel puţin stranii.

CAPITOLUL IX

„Uneori trebuie să credem şi ceea ce pare de necrezut."

Jean-Louis Curtis

Ne vom întoarce acum în timp şi vom căuta, mai întâi în presă şi în cărţi, apoi în povestiri şi tradiţii, urmele misterioaselor aparate în formă de disc sau de fus.

Deci, să începem cu prima apariţie *anterioară* celei observate de Kenneth Arnold, care, la data de 24 iunie 1947, a lansat – involuntar – *afacerea farfuriilor zburătoare.*

În ziua de 17 mai 1947, pilotul american Byron Savage a observat pe cer un disc enorm, zburând cu o viteză inimaginabilă. Două zile mai târziu, acelaşi disc era semnalat într-o altă regiune din SUA.

În anul 1945, în cursul luptei de la Okinawa, trupele americane din Pacific, care se aflau foarte aproape de Nansi-Shoto, au fost alertate, în mai multe rânduri, de nişte fenomene destul de ciudate; ecranele radarelor semnalau apropierea unor aparate necunoscute. Se dădea imediat alarma generală către toate clădirile, distrugătoarele şi portavioanele, dar nu se întâmpla nimic deosebit!

Ce erau deci aceste misterioase „fantome de la Nansi-Shoto" (cum le-au numit soldaţii americani) vizibile pe radarscop, dar nu şi cu ochiul liber? S-a încercat explicarea acestor fenomene prin interferenţele produse de un număr prea mare de radare operând în aceeaşi regiune. Numai că această explicaţie „nu stă în picioare" dacă ne gândim că „fantome" asemănătoare au fost „văzute" şi la Washington,

în 1952, şi în Africa de Sud, în luna noiembrie 1953. În fiecare din aceste cazuri, numărul radarelor în funcţiune era prea mic pentru a da naştere „interferenţelor" de care vorbeam.

După cum am mai spus, Air Force a trebuit să recunoască faptul că, uneori, farfuriile zburătoare, deşi detectate de staţiile radar, nu pot fi văzute cu ochiul liber. „Fantomele de la Nansi-Shoto" aparţin acestei categorii.

La jumătatea lunii octombrie 1944, domnul Nordsten din Mittainvilliers (Eure et Loire) a observat, împreună cu alte persoane, un aparat enorm, foarte strălucitor, în formă de obuz şi care zbura, fără zgomot, la o altitudine de circa 12000-15000 m. „Obiectul" părea că se roteşte în jurul axei sale cu o viteză fantastică. Şi, lucru ciudat, cobora perpendicular pe sol (ceea ce înseamnă *cu vârful în jos*). Diametrul părţii superioare era de circa 30-40 m, iar înălţimea de cel puţin 120 m.

„Obiectul" se deplasa, la început, cu o viteză de aproximativ 200 km/h. Deasupra părţii superioare – de formă cilindrică – mai puţin distinctă decât conul inferior de formă ogivală, se afla un fel de nor negru.

Aparatul urma o traiectorie orizontală – deşi el se afla în poziţie verticală – deplasându-se de la nord-vest spre sud-est. Apropiindu-se de Chartres, a făcut un mic ocol către sud, după care, brusc, a sărit în sus cu o viteză fantastică şi, *fără să-şi schimbe poziţia*, a dispărut pe verticală.

În acest moment, a apărut un al doilea aparat, de formă identică, zburând însă mai sus decât primul. Acest al doilea aparat a urmat aproape aceeaşi traiectorie şi a dispărut în aceeaşi direcţie ca şi primul.

Singura mărturie descriind un aparat eliptic sau cilindro-conic ce se deplasa, nu vertical ca acesta, ci foarte înclinat, mi-a fost comunicată de către cronicarul radio Pierre Cordelier.

Marţi, 21 iulie 1953, în jurul orei 20.00, Pierre Cordelier lua masa de seară în compania a 6 sau 7 persoane, într-o vilă din Corniche (Marsilia). Deodată, atenţia i-a fost atrasă

de un obiect cilindric, strălucitor, lung cam cât un stilou. Obiectul, foarte înclinat, se deplasa, destul de încet, de la est la vest, la circa 30° deasupra orizontului. Şi şi-a păstrat aceeaşi poziţie înclinată până când, zece minute mai târziu, a dispărut spre vest.

În timpul celui de-al doilea război mondial (1939-1945) şi cu precădere în ultimele luni ale conflagraţiei, aviatorii aliaţi, aflaţi în diverse misiuni deasupra Germaniei, au întâlnit, în mai multe rânduri, „lumini" ciudate – discuri sau sfere – care le urmăreau aparatele, se roteau o vreme în jurul lor, pentru ca apoi să dispară fulgerător, „râzând" parcă de mitralierele şi de obuzele apărării antiaeriene.

Englezii şi americanii se întrebau dacă nu cumva era vorba de o nouă armă secretă nazistă.

La rândul lor (acest lucru s-a aflat abia după război) aviatorii germani s-au întâlnit şi ei cu *Foo-Fighters* (luptătorii nebuni) cum i-au botezat piloţii americani.

Înainte de a pleca în misiune în Pacific, aviatorii aliaţi primeau dispoziţii ciudate în legătură cu eventuale „întâlniri"... *cu aparate ciudate, prea rapide pentru a putea fi ajunse din urmă.* Piloţii erau „sfătuiţi" ca, în ciuda unor aspecte... fantastice şi misterioase, să nu uite nici o clipă că *aparatele acelea erau reale!* Piloţii care, în timpul celui de-al doilea război mondial, au întâlnit într-adevăr asemenea „obiecte" le-au descris ca fiind rotunde şi foarte strălucitoare.

Statele majore ştiau deci încă de pe atunci că *Foo-Fighters* nu erau o halucinaţie, din moment ce aviatorii primeau dispoziţii în legătură cu ele.

Dar astăzi, lucrurile s-au schimbat: farfuriile zburătoare şi „discurile de lumină" (sau *Foo-Fighters*) sunt fie „tabu", fie nu prezintă nici un interes!

De altfel, profesorul Menzel se şi grăbeşte să dea unele explicaţii: *Foo-Fighters* nu sunt decât o reflectare a lunii sau a soarelui pe aripile avioanelor. Cele mai multe din aceste avioane, aliate sau inamice, trebuiau să fie atinse de obuze, care, în mod firesc, le-ar fi zgâriat fuselajul. Razele

soarelui, ale lunii sau pur şi simplu luminile avionului, reflectându-se pe aceste zgârieturi sau pe porţiunile de pe care se luase vopseaua, ar fi „produs" faimoasele *Foo-Fighters!*

Numai că avionul de vânătoare al lui Gorman, care, timp de 20 de minute a urmărit un mic disc luminos, *nu fusese nici lovit, nici zgâriat!*

Noi, membrii *Comisiei Internaţionale de Anchetă Uranos* credem – şi maiorul Donald Keyhoe a fost primul, în ŞUA, care a formulat această ipoteză – că „discurile" şi „globurile luminoase" sunt *proiecţii* de care se folosesc farfuriile zburătoare (care ating altitudini foarte mari) şi care au rolul de „televiziune în direct" (*live*). Aceste *proiecţii* – despre care noi nu ştim nimic – reprezintă un fel de dispozitiv imaterial de televiziune, permiţând astronavelor aflate la înălţimi foarte mari (şi invizibile cu ochiul liber) să observe în linişte o scenă sau un eveniment petrecut în apropierea Terrei.

Împrejurările în care s-au produs aceste fenomene îndreptăţesc formularea acestei ipoteze. Dacă ne gândim că *Foo-Fighters* au fost observate mai ales în cursul bătăliilor aeriene, este de la sine înţeles că astronava care emitea acea *proiecţie* prefera să folosească acest mijloc, stând liniştită la înălţime, decât să coboare, riscând să se pomenească cu un obuz sau cu o rafală de mitralieră!

Aceste *tele-proiecţii* pot trece prin materie, după cum ne-o dovedeşte incidentul următor.

Spre sfârşitul războiului, un bombardier al Air Force a întâlnit un *Foo-Fighter*. Misteriosul „glob de lumină" a traversat în linişte carlinga, a plutit încet prin cabina de pilotaj – prin faţa piloţilor încremeniţi – a „vizitat" tot interiorul bombardierului, după care a dispărut în direcţia cozii avionului.

Fulger globular! vor striga astronomii. Asta ar însemna să admitem că fulgerele globulare „preferă" zonele de conflict. De ce, pe timp de pace, avioanele nu mai întâlnesc decât astronave lenticulare şi *nici o tele-proiecţie*?

Poate pentru că acum riscurile de a fi întâmpinate (astronavele) cu o ploaie de obuze sau de proiectile sunt, practic, inexistente. Chiar dacă farfuriile zburătoare sunt construite dintr-un supermetal, dacă vreuna dintre ele s-ar pomeni faţă în faţă cu un bombardier sau cu un avion de vânătoare lovit şi cuprins de flăcări, părerea mea este că blindajul ei nu ar putea să o împiedice să cadă, la rândul ei, pe pământ.

În cursul reuniunilor comisiei noastre, am ridicat, în mai multe rânduri, problema acelor *Foo-Fighters* şi singura ipoteză logică ni se pare a fi aceea a *tele-proiecţiilor*.

De altfel, toate marile laboratoare din lume caută să pună la punct un sistem de televiziune directă, care nu necesită folosirea unei camere de luat vederi, aşezată, în mod obligatoriu, în imediata apropiere a obiectului sau a scenei ce urmează a fi televizată. Acest procedeu revoluţionar, combinaţie între o staţie radar şi un televizor, va fi pus la punct într-o zi. Apăsând pe un buton şi învârtind o rotiţă selectoare, vom obţine imaginea unui cutremur de pământ din Noua Zeelandă, imagini ale bazei permanente amplasate de pământeni pe Lună sau alte scene de actualitate. Şi aceasta, bineînţeles, fără să mai fie nevoie de mulţimea de relee de transmisie.

Dar să lăsăm viitorul şi să ne întoarcem la trecut.

În anul 1931, un pilot englez a semnalat prezenţa, pe cer, a unui „obiect" ciudat. La vremea respectivă însă, nimeni nu a dat nici cea mai mică atenţie acestui fenomen izolat.

În luna august 1929, un ofiţer aflat la bordul unui *Coldwater* şi zburând la o distanţă de 700 km de coastele Virginiei, a observat pe cer un aparat asemănător unui dirijabil, care se îndrepta spre insulele Bermude cu o viteză de peste 150 km/h.

La data de 9 februarie 1913, o adevărată procesiune de aparate luminoase survolează oraşul Toronto (Canada). Mii de martori le-au văzut străbătând cerul, în grupuri de câte 3 sau mai multe, zburând în formaţie de „V", dinspre Saskatchewan (Canada) în direcţia insulelor Bermude. În urma

unora dintre ele, martorii au văzut o coadă sau o dâră luminoasă, iar în faţa şi în spatele lor, o serie de „lumini". Aparatele erau mult prea lente pentru a fi meteoriţi.

În ziua de 18 mai 1909, în jurul orei 23.00, domnul Lithbridge, din Cardiff (Ţara Galilor) se plimba pe drumul din apropierea Caerphilly Mountain. La un moment dat, a văzut pe un câmp de la marginea drumului, un aparat uriaş, în formă de ţigară de foi sau de torpilă.

În faţa acestui aparat fantastic (mai ales pentru anul 1909!), stăteau doi „bărbaţi" îmbrăcaţi gros, cu paltoane de blană (poate nişte combinezoane de zbor mai groase, pe care martorul le-a luat drept haine de blană?).

În clipa în care cei doi l-au văzut pe martor, au schimbat repede între ei câteva cuvinte, într-o limbă necunoscută şi, vădit tulburaţi, s-au repezit spre astronava eliptică. Aparatul a decolat aproape imediat, lăsându-l pe domnul Lithbridge încremenit de uimire.

Ziariştii de la *Cardiff Evening Express* s-au dus la faţa locului şi au descoperit urme pe iarbă, „resturi şi bucăţele mici de hârtie".

La vremea aceea, faptul a rămas neexplicat şi nu a trebuit să se facă nici o analiză a misterioaselor „resturi" găsite pe urmele lăsate de aparat şi pe iarba răscolită.

La data de 25 martie 1909, la ora 5.10 dimineaţa, doi poliţişti (aflaţi în două puncte diferite ale localităţii Peterborough) au văzut pe cer un aparat foarte luminos, care semăna cu o ţigară mare şi care survola oraşul, făcând un zgomot ca de motor.

În ziua de 30 iunie 1908, în Siberia, a căzut un aşa-zis „meteor uriaş". La vremea respectivă, acest „meteor", care a făcut imense ravagii în taigaua siberiană, a fost considerat ca una dintre cele mai mari catastrofe *naturale* pe care le-a cunoscut planeta noastră. Dar într-o zi a anului 1953, această explicaţie, admisă în unanimitate, a fost reconsiderată de către un savant rus: profesorul Liapunov.

Domnul X. Velathcourt, în *Semaine du Monde,* din 5 iunie 1953, a consacrat un studiu inedit extraordinarului eveniment:

„În zorii zilei de 30 iunie 1908, pe cerul localităţii Podkamennaia (Tunguska, Siberia centrală) şi-a făcut apariţia un bolid de dimensiuni colosale. „Obiectul" era cilindric şi avea ceea ce se putea numi „partea din faţă" mai rotunjită decât cea din spate, care se termina ca un fus. În urma lui, se vedeau flăcări, un fum incandescent şi scântei care străluceau în aerul dimineţii.

Venea dinspre sud-est şi se îndrepta către nord-vest... Cobora destul de repede, iar la un moment dat, a dispărut la orizont, încetând să mai survoleze regiunile locuite. Sub el se întindea acum taigaua siberiană, acoperită de mlaştini şi de arbori pitici, locuită doar de câteva turme de reni. Deodată, o explozie formidabilă a zguduit aerul şi pământul Sfintei Rusii: „bolidul" întâlnise Terra. Şocul, deosebit de puternic, *a fost înregistrat de toate staţiile seismografice de pe pământ.* Tunetul deflagraţiei, sau mai bine zis tunetele, au fost auzite la peste 1000 km de locul prăbuşirii. La distanţa de 600 km, animalele şi oamenii au fost trântiţi la pământ, iar apele şi-au ieşit din albii, înecând turmele de vite.

O coloană de flăcări şi de metale topite s-a ridicat până la înălţimea de 20000 m. Căldura ei a fost resimţită pe o distanţă de 85 km.

Savanţii au calculat că ceea ce, la vremea respectivă, se credea a fi un aerolit uriaş trebuia să cântărească, după unii 50000 de tone, iar după alţii, 500000 de tone. Impactul cu Pământul se produsese *cu o viteză de mai multe zeci de mii de km/h!"*

Deschidem aici o paranteză, pentru a arăta că această viteză *este mult inferioară* vitezei unui meteorit adevărat, care este de 144000 km/h.

Domnul Velathcourt comentând cercetările profesorului Liapunov a continuat:

„Timp de câteva nopţi, cerul a strălucit într-un mod foarte ciudat... Nori *luminaţi din interior** pluteau la o înălţime de 80000 m deasupra Terrei... Nopţile deveniseră atât de luminoase, încât se putea citi şi fotografia chiar şi ţărmul Oceanului Atlantic... Începând din luna iulie, vreme de o lună şi jumătate, s-a produs o întunecare generală a atmosferei, în toată emisfera vestică, întunecare atribuită de către savanţi prafului foarte fin provenit din „pulverizarea" totală a „meteorului"."

(Dar o serie de calcule bazate pe diverse constatări au dus la concluzia că „bolidul" care a lovit taigaua rusă la Podkamennaia nu era un „meteorit pietros", ci un „aerolit" *de natură necunoscută.* O nouă vegetaţie şi mlaştinile ascund acum, aproape în întregime, ultimele urme ale catastrofei.)

Acolo unde se înălţa cândva o taiga deasă, aproape de nepătruns, expediţia profesorului Koulik a găsit, în anul 1927, mii de trunchiuri de copaci calcinate. Întreaga regiune purta urme de *calcinare şi nu de incendiu.* Pe locul unde se presupune că a căzut „meteoritul", solul este acoperit de copaci căzuţi, formând un evantai în jurul unei mlaştini cu un diametru de 10 km.

Asemenea „evantaie" (în care toate rădăcinile copacilor sunt îndreptate spre un centru care nu este altul decât punctul în care se presupune că s-a prăbuşit „bolidul") *nu au fost observate niciodată după căderea unui meteorit...*

De-a lungul întregii traiectorii de zbor a „aerolitului", pădurea era şi ea „presărată" cu copaci dezrădăcinaţi (şi asta pe o distanţă de câteva zeci de kilometri). Şi, lucru curios, toţi copacii culcaţi la pământ erau îndreptaţi către sud-est, adică *în direcţia opusă celei a „meteoritului".*

Din loc în loc, se vedea şi câte un copac (gol şi calcinat) rămas totuşi – prin ce minune? – în picioare. În afară de

* Această descriere ne duce imediat cu gândul la norii radioactivi ieşiţi din „ciupercile" atomice, în urma exploziilor nucleare (nota autorului).

asta, au rămas intacte şi importante suprafeţe din pădure. S-ar fi zis că suflul deflagraţiei nu afectase *decât anumite porţiuni din pădure.* Or, un asemenea „comportament" al suflului unei explozii este absolut anormal.

Alte fapte inexplicabile: 1) toată regiunea pădurii culcate la pământ se întinde de la sud-est către nord-vest, adică în direcţia de zbor a meteoritului înainte de cădere. Or, locul căderii acestuia, care, în mod normal, ar fi trebuit să se găsească *în centrul* acestei regiuni, se află, după cum o arată „evantaiul", *chiar la marginea dinspre nord-vest a acesteia.*

2) regiunea este „presărată" cu o serie de cratere produse de căderea bucăţilor (mai mari sau mai mici) de „meteorit"... S-au cercetat cu atenţie câteva din aceste cratere, în speranţa de a găsi ceva urme care să aducă puţină lumină în această afacere, dar *nu s-a găsit nimic.*

Din uriaşul „meteorit" care a lovit Terra nu a mai rămas *nimic.* Meteoriţii pietroşi nu sunt niciodată de foarte mari dimensiuni, iar „aşchiile" lor se dispersează (la fel ca şi cele ale meteoriţilor metalici).

Acest monstruos „corp" ceresc s-a volatilizat... sau s-a *dezintegrat.*

Domnul Velathcourt relatează şi stupefianta versiune a profesorului Liapunov:

„Să încercăm acum, să renunţăm la ideea meteoritului şi să presupunem că a fost vorba de o navă cosmică*. Pe Pământul pe care au ajuns călătorii interplanetari se află o mulţime de terenuri propice aterizării unei asemenea rachete. Dar pentru a ateriza în siguranţă, ei trebuiau mai întâi să reducă viteza aparatului, care, altfel, ar fi luat foc din

* Vom spune, conform expresiei consacrate: o farfurie sau o ţigară zburătoare. Pentru că, în anul 1908, nu putea fi vorba decât de o astronavă extraterestră uriaşă. Facem precizarea că, dacă această astronavă ar fi căzut cu 5 ore şi 47 de minute mai devreme, ea s-ar fi prăbuşit peste oraşul Sankt-Petersburg! Capitala Rusiei ar fi fost pur şi simplu spulberată!

cauza frecării în atmosferă. Iată de ce au început să descrie elipse în jurul Pământului, folosind, pentru a încetini, rezistenţa atmosferei.

Probabil că aveau motoare defecte..., motoare cu reacţie, funcţionând, după toate aparenţele, *pe principiul dezagregării materiei*... Poate că au fost constrânşi, dintr-un motiv sau altul, *să rişte o aterizare forţată*. Ca urmare a vitezei foarte mari şi a frecării de straturile de aer, carcasa navei s-a încins. Au încercat să frâneze, folosind reactoarele, *însă acestea, fiind defecte, funcţionau cu întreruperi. Iată de ce s-au auzit, din când în când, bubuituri ca nişte salve de tun.*

Trebuiau să aterizeze imediat, dar în faţa lor se aflau dealuri şi râuri peste care trebuiau să treacă. Au reuşit, în sfârşit să pună în funcţiune motoarele, *ceea ce a provocat căderea copacilor deasupra cărora zburau.* Aceştia, din cauza gazului ieşit cu o presiune neobişnuită prin gurile de vânt, au fost arşi, dezrădăcinaţi şi culcaţi la pământ, *în sens contrar direcţiei de deplasare a navei.*

Cât despre „evantaiul" de copaci doborâţi la pământ, acesta se explică prin faptul că exact înaintea prăbuşirii navei, resturile de combustibil au explodat, pulverizând aparatul şi secerând toţi copacii din jur. Această explozie explică şi strania luminozitate care s-a menţinut, vreme de câteva zile, pe cerul Europei şi al Asiei."

După profesorul Liapunov, această navă ar fi fost construită dintr-un aliaj de metale nemagnetice (aluminiu sau magneziu). Aceasta ar explica rezultatele negative ale cercetării terenului cu ajutorul detectoarelor electromagnetice.

Ce s-ar mai putea adăuga la acest „expozeu" atât de clar? Teoria profesorului Liapunov este singura în măsură să explice anomaliile a ceea ce astronomii considerau că nu este altceva decât un meteorit uriaş.

Mai sunt şi alte fapte care dovedesc că aparate cosmice asemănătoare au vizitat, nu o dată, Pământul.

La data de 24 februarie 1904, locotenentul Frank Schofield, din marina americană, a observat un fenomen straniu. La ora 6.10 au apărut pe cer trei „meteori", zburând „în şir in-

dian". Primul era de formă ovală, iar diametrul său părea să fie *de 6 ori mai mare decât diametrul aparent al soarelui.* Celelalte două, mai mici, erau lenticulare. S-au apropiat de suprafaţa mării, *după care s-au îndepărtat, înălţându-se în mare viteză!*

În ziua de 9 aprilie 1897, un aparat enorm, luminos, în formă de ţigară de foi, a survolat mai multe oraşe americane, din statele Indiana, Illinois, Missouri, Iowa şi Wisconsin. Unul dintre martori, un bijutier din Chicago, a distins, cu ajutorul unui binoclu, patru „lumini" ce zburau toate deodată (probabil patru hublouri). Viteza „obiectului" era prea mare pentru ca acesta să poată fi confundat cu un balon şi prea mică pentru un meteorit. Numărul mare de mărturii, venind din locuri total diferite, exclude ipoteza „halucinaţie". Ziarul *Le Figaro* preciza că nici o sursă de energie nu putea propulsa un „dirijabil" cu o viteză de 100 km/h! (Să nu uităm că aceasta se întâmpla în luna aprilie 1897!)

În ziua de 12 august 1883, la ora 8 dimineaţa, Jose A. y Bonilla, directorul observatorului din Zacatecas (Mexic), a văzut la un moment dat „un corp mic, luminos, care pătrundea în câmpul vizual al lunetei sale". Obiectul, circular, a traversat discul solar.

Domnul Bonilla scria în *Astronomie Populaire* din 1885:

„Nu-mi revenisem din surpriză, că fenomenul s-a produs din nou şi încă cu o asemenea frecvenţă, că, în intervalul a două ore, am putut să număr 283 de corpuri, care, toate, au traversat discul soarelui.

După o scurtă pauză, datorată norilor, care, vreme de câteva minute, au acoperit soarele, mi-am reluat observaţia.

Timp de 40 de minute am numărat alte 48 de corpuri, dintre care unele erau perfect rotunde, iar altele ovale."

Astronomul J.A. y Bonilla a putut *fotografia* unul din aceste „obiecte", profilat pe discul solar.

Deşi, văzute cu ochiul liber, corpurile păreau rotunde sau sferice, fotografiile arătau clar că aproape toate aveau o formă neregulată.

În ziua de 13 august, fenomenul s-a repetat; de data aceasta, în intervalul a 45 de minute, domnul Bonilla a numărat 116 corpuri care, ca şi cu o zi în urmă, au traversat discul solar.

Colegii domnului Bonilla au recunoscut că „... fenomenul era foarte greu de explicat". Apoi, după o matură chibzuinţă, au ajuns la concluzia că nu putea fi vorba decât de... păsări, insecte sau praf (*sic*) atmosferic!

În schimb, relatarea domnului Bonilla demonstrează clar că era vorba de corpuri solide care se deplasau cu viteze foarte mari. Ele trebuie să fi fost enorme..., după cum enormă a fost şi astronava observată în ziua de 1 august 1871, deasupra Marsiliei, de către domnul Coggia, directorul observatorului din oraş.

Acest „meteor", de o *maiestuoasă încetineală*, a apărut la ora 22.43, a descris în spaţiu o *infinitate de arabescuri uluitoare, încetinind, accelerând, rămânând nemişcat vreme de un minut şi apoi pornind în direcţia opusă*. „Obiectul" s-a înălţat deasupra orizontului, a coborât vertical, lăsând în urma lui o dâră formată dintr-un fel de picături incandescente şi a dispărut treptat, la ora 23.03 nemaiputând fi văzut.

Îşi poate închipui cineva că un meteorit poate descrie pe cer, *vreme de peste 20 de minute*, asemenea circumvoluţii fanteziste?

Precizăm că în anul 1871 nu se punea nici problema avioanelor, nici a baloanelor-sondă şi, cu atât mai puţin, a armelor secrete.

Unsprezece ani mai târziu, la data de 27 noiembrie 1882, astronomul englez Walter Maunder a observat cel mai straniu fenomen din întreaga sa carieră:

„Un disc mare, luminos, de culoare verde a apărut dintr-o dată pe cer, la est-nord-est de Greenwich. Discul, care se deplasa cu o viteză foarte mare, urma o traiectorie uniformă. În momentul în care a trecut prin dreptul Lunii, am văzut că avea o formă eliptică, semănând cu o ţigară de foi sau cu o torpilă."

Când, în anul 1916, Walter Maunder va vorbi din nou despre observaţia sa, va descrie „obiectul" ca pe un „Zeppelin".

Sute de mărturii au confirmat spusele lui Maunder.

După părerea acestuia, obiectul, lung de circa 80 km şi vizibil timp de aproape două minute, evolua la o înălţime de aproximativ 212 km, deplasându-se cu o viteză de 16 km/s.

Logic vorbind şi în ciuda credulităţii pe care ne-o atribuie (uneori cu prea multă uşurinţă) astronomii, nu putem accepta aceste caracteristici ca fiind ale unei astronave.

„Cu toate acestea, dacă obiectul ar fi fost într-adevăr atât de mare şi s-ar fi deplasat cu o asemenea viteză, ar fi trebuit să se producă un fenomen total diferit de cel observat în realitate. Mai precis, obiectul ar fi trebuit să semene cu o masă incandescentă şi să lase în urma lui o dâră ce ar fi persistat ore întregi", spune profesorul Menzel.

Sunt perfect de acord cu profesorul Menzel. Trebuie, deci, să admitem că obiectul era mai mic, că nu zbura la o înălţime atât de mare şi că nu era un meteorit, ci o bază spaţială (la fel ca şi ţigara uriaşă, observată, în ziua de 17 august 1953, timp de 12 ore şi jumătate, deasupra estului Franţei).

La data de 22 martie 1870, comandantul şi echipajul vasului englez, cu trei catarge, *Lady of the Lake*, ce naviga în apele Oceanului Atlantic, în apropierea Ecuatorului, au observat un fel de „nor" *rigid*, de culoare gri, *lenticular*, transparent, dar cu contururi foarte precise. La un moment dat, „norul", care se deplasa *perpendicular pe direcţia vântului*, s-a întors brusc în unghi drept, îndepărtându-se în mare viteză.

Comandantul vasului a făcut o schiţă a „norului". Examinând acest document din trecut, anchetatorii din cadrul A.T.I.C. au constatat că e bun.

În ziua de 13 iunie 1819, la Angoulême (Charente), la ora 6.00 dimineaţa, scrie *Le Journal de la Charente* din 19 iunie 1819, *a fost văzut în atmosferă un meteorit. Era foarte strălucitor, avea forma unei „rachete", o lungime de aproximativ 1.200 de stânjeni şi era înclinat către pământ.*

Dacă un stânjen măsoară 1,95 m, atunci 1200 de stânjeni reprezintă în jur de 2340 m. Un meteorit de asemenea dimensiuni nu ar fi putut fi zărit decât dacă s-ar fi aflat în atmosferă, deci mult prea aproape de sol pentru a nu fi „atras" de forţa gravitaţională. Iar dacă ar fi căzut, ar fi provocat un cutremur de proporţii uriaşe.

Numai că acest aparat „în formă de rachetă" era de fapt o bază spaţială de observaţie sau o *astronavă-mamă* (despre care vom mai vorbi şi cu altă ocazie).

În anul 1762, la Bâle (Elveţia), astronomul de Rostan a putut contempla o uriaşă „ţigară zburătoare aurolată de un inel luminos", care a trecut încet prin faţa soarelui.

Confratele şi prietenul meu irlandez Desmond Leslie, autorul unei lucrări uimitoare* a cercetat un manuscris, redactat în limba latină, descoperit la abaţia din Ampleforth, în luna ianuarie 1953. Acest manuscris datând din anul 1290, vorbeşte despre un *disc din argint*, care, zburând foarte încet pe cer, a semănat teama printre cei care l-au văzut.

Dar iată şi o relatare mai veche.

În anul de graţie 1027, în luna *Redjeb* (august), *pe deasupra oraşului Cairo şi a deltei Nilului au trecut o mulţime de stele.* Acestea, spun documentele vremii, zburau *cu zgomot şi răspândeau o lumină foarte puternică.*

Unii cercetători de dincolo de Ocean s-au dus şi mai mult în trecut, ajungând până la... epoca biblică!

Cine nu a auzit de „semnele de pe cer", sau de viziunile lui Ezechil şi Zaharia?

Studiind atent aceste „viziuni", vă veţi da seama că epoca biblică nu este nicidecum prea îndepărtată pentru a putea fi „martora" apariţiei de farfurii zburătoare. Dimpotrivă, sub acest aspect, epoca biblică este chiar *recentă*, raportat la primele observări de *vehicule aeriene.*

Zaharia a trăit cu 400 de ani înainte de Christos. „Viziunea" lui, descrisă în Biblie, poate avea drept cauză fie o

---

* *Flying Saucers Have Landed*, carte scrisă în colaborare cu George Adamski, martor ocular al unor întâmplări uluitoare.

nevroză halucinatorie, fie o autosugestie, fie un fenomen ceresc (?) natural.

– Am ridicat din nou ochii şi am văzut un *sul* care zbura. Şi îngerul m-a întrebat: ce vezi? I-am răspuns că văd *un sul care zboară:* are *o lungime de 20 de coţi şi o lăţime de 10**.

La egipteni măsura în jur de 0,64 m. Dacă sulul avea o lungime de 20 de coţi şi o lăţime de 10, înseamnă că măsura 13 m x 6,4 m.

Viziunea lui Ezechil (care a trăit cu 600 de ani înainte de Christos) este încă şi mai tulburătoare şi mai... sibilinică.

„La un moment dat**, a venit dinspre Septentrion un vânt puternic, *un nor gros şi o flacără care răspândea în toate părţile o lumină foarte puternică şi în mijlocul căreia se afla o bucată de metal lustruit.* În mijloc, mai erau şi patru animale, *care semănau cu oamenii şi care străluceau la fel ca metalul lustruit.*

Mă uitam la animale; deodată, lângă ele, pe pământ, a apărut *o roată.* După aspect şi structură, *roţile* păreau să fie din crizolit*** şi toate patru aveau aceeaşi formă; fiecare dintre ele părea să se afle în mijlocul alteia. *Erau foarte mari, iar pe margine aveau o mulţime de ochi...* Când animalele se ridicau de la pământ, *se ridicau şi roţile.*

Auzeam zgomotul aripilor lor când mergeau (animalele); semăna cu vuietul mării pe timp de furtună sau cu un tropot de copite..."

Un „spirit" care a ieşit din roţile acelea ciudate i s-a adresat lui Ezechil şi numindu-l *Fiul omului*, i-a dat câteva sfaturi înţelepte înainte de a-l trimite la triburile rebele ale lui Israel.

„Spiritul m-a ridicat şi am pătruns într-una din roţile acelea. Am auzit în spatele meu un vuiet... zgomotul aripilor

---

* Zaharia: 5 (2 şi 3).

** Ezechil: 1 (4, 5, 6, 8, 15, 16, 17, 18-25).
Ezechil: 2 (1).
Ezechil: 3 (12-15).

*** Crizolit (silcat de magnezie) piatră preţioasă de culoare verde.

„animalelor" lovindu-se unele de altele şi *zgomotul roţilor*. Spiritul m-a luat şi m-a dus... Am ajuns la Thel Abib, la exilaţi... şi am rămas în mijlocul lor şapte zile", a continuat Ezechil.

Mai departe, Ezechil spune:

„Am auzit că roţile se numeau *vârtejuri*. Şi heruvimii s-au ridicat. *Erau „animalele pe care le văzusem lângă fluviul Kebar.* Când „heruvimii" mergeau, roţile mergeau şi ele alături de ei; când „heruvimii" îşi desfăceau aripile pentru a se ridica de la pământ, roţile se ridicau împreună cu ei; când ei se opreau, se opreau şi roţile, pentru că *spiritul* animalelor era în ele."

Spiritul care îi vorbise lui Ezechil s-a retras din pragul casei şi s-a aşezat *pe heruvimi*. Aceştia şi-au desfăcut aripile şi *s-au ridicat de la pământ, însoţiţi de roţi*...

Fiecare heruvim avea patru feţe şi patru aripi; sub fiecare aripă aveau *o formă de mână omenească.*

Aparent, cele de mai sus nu sunt decât o înşiruire de elucubraţii.

Dar dacă vom face o analiză comparativă, vom vedea că această „viziune" are un sens.

Ezechil şi contemporanii săi nu cunoşteau termenii noştri tehnici. Asistând la aterizarea unui avion şi la ieşirea echipajului acestuia, un pigmeu, necunoscând termenii tehnici, i-ar înlocui cu cuvinte pe cât de simple, pe atât de plastice, de sugestive. Astfel, pentru el, avionul ar fi „o pasăre mare" (pentru „civilizaţii" din Evul Mediu, o astronavă era un „balaur" zburător, după cum, în ziua de astăzi, pentru unii sceptici, ea este un „meteorit").

La fel s-a întâmplat şi cu Ezechil. „Norul gros", *lumina puternică* în mijlocul căreia strălucea o bucată de *metal lustruit* reprezintă o modalitate plină de imaginaţie, dar naivă, de a descrie un aparat de zbor, metalic, de formă discoidală (*roţi* numite şi *vârtejuri*, ce păreau făcute din crizolit; asta înseamnă că erau făcute dintr-un metal verde, strălucitor... cum sunt şi foarte multe din farfuriile zburătoare actuale!).

Nu putem să nu fim surprinşi de asemănarea dintre aceste *aparate* şi discurile „noastre" zburătoare moderne.

Animalele semănau cu oamenii, pentru că era vorba, după toate probabilităţile, de fiinţe morfologic identice cu noi, dar îmbrăcate într-un *vidoscaf* (costum de scafandru spaţial) cu reflexe metalice.

Ceva mai încolo, Ezechil va boteza aceste fiinţe „heruvimi".

Cele patru „roţi", foarte mari, aveau pe margine o mulţime de „ochi". Observatorii au remarcat adesea hublouri luminate pe marginea farfuriilor zburătoare. Dar Ezechil, care nu cunoştea termenul de „hublou", a folosit cuvântul „ochi".

Acele „animale" care semănau cu oamenii puteau să se ridice de la pământ o dată cu roţile.

La ora actuală, în cadrul US Army, există un corp de elită specializat în zborul cu... *elicopterul dorsal*! Este vorba de un aparat (ca un fel de ghiozdan de spate) prevăzut cu curele care se încrucişează pe piept, trecând apoi pe umeri, pe sub braţe şi între picioare. Un rotor acţionează o elice fixată deasupra capului *omului-zburător*.

„Heruvimii" moderni, dotaţi cu asemenea „elicoptere cu bretele" pot zbura cu o viteză de 80 km/h, pe o distanţă de aproximativ 150 km.

Ezechil, care nu avea un asemenea elicopter, a fost ridicat de „heruvimi" şi urcat într-una din „roţi".

În sfârşit, cele patru „roţi" se roteau în jurul propriei axe... la fel ca şi discurile zburătoare care *revin* astăzi să-i observe pe pământeni (singura deosebire fiind, se pare, aceea că aparatele moderne sunt mult mai *silenţioase*).

Ezechil nu a avut deci o „viziune". El a văzut patru astronave lenticulare şi pe ocupanţii acestora.

Cuvintele lui Isus Christos capătă, în acest context, o semnificaţie clară: *Sunt mai multe locuinţe* (planete locuite) *în Casa* (Universul) *Tatălui meu*[*].

Sau: *Am şi alte oi* (fiinţe gânditoare) *care nu sunt din această stână* (Pământul)[**].

---

[*] Ioan: 14 (2).

[**] Ioan: 10 (16).

Cuvintele lui Daniel* sunt şi ele semnificative:

Omul (Gabriel, cel care a devenit înger) s-a apropiat de mine şi mi-a spus: Daniel, am venit la tine să te învăţ... să te luminez...

Expresia foarte veche *Deux ex machina* (în traducere literală: un zeu coborând dintr-o maşină) poate să îşi aibă originea, foarte îndepărtată, în „coborârea acestor fii ai zeilor care vin din cer" în roţi-vârtejuri... sau în maşini zburătoare.

Să mai notăm că „spiritul", fiinţa ieşită dintr-una din roţi, adresându-se lui Ezechil, l-a numit *Fiul omului*, fiind deci de la sine înţeles că el, Spiritul, era un fiu al lui Dumnezeu.

*
* *

Vizitarea Pământului de către fiinţe venite dintr-o altă lume nu datează deci de ieri. Religiile, legendele şi tradiţiile popoarelor păstrează – chiar dacă alegorice sau deformate – urme ale acestor vizite (datând din cele mai vechi timpuri).

Legendele indienilor Navajo (New Mexico, Arizona, Utah şi Colorado) abundă în „fenomene" legate de farfuriile zburătoare şi de alte aparate „zburătoare", care coboară din cer pe pământ.

Iată una din legendele pe care le povestesc vrăjitoarele Paiutes ucenicelor lor:

„Acum câteva milenii, fiinţe cu pielea aurie, cu păr lung, negru, numiţi *Hav-Musuvs*, au sosit în locul care astăzi se numeşte Valea Morţii (California). Pe atunci, era o regiune fertilă şi înverzită. Aceste fiinţe au venit la bordul unor vapoare mari şi rapide, au ancorat în Golful California şi şi-au construit oraşele în peşteri uriaşe.

---

* *Daniel: 9 (21-26).*

În cursul a mii de ani, clima s-a schimbat, iar regiunea s-a transformat într-un deşert, marea retrăgându-se în urma unui cataclism (?). *Hav-Musuvs*-ii nu au mai folosit marile lor vapoare rapide, construind în schimb „turnuri zburătoare" (aeronave!).

Aceste aparate sunt descrise ca având aripi şi o culoare argintie. Ele făceau zgomot şi zburau ca vulturii.

De-a lungul secolelor, „oamenii" cu piele aurie au construit aparate din ce în ce mai mari şi care zburau făcând din ce în ce mai puţin zgomot. Aceste fiinţe ciudate aveau arme care îi îngrozeau pe localnici: *un mic tub care te ameţea, paralizându-te pentru câteva ore şi dându-ţi impresia că te înţeapă o ploaie de ace de cactus.*

Cum ar fi putut indienii primitivi să descrie efectele *electrocutării temporare*, dacă nu ar fi simţit-o pe propria lor piele?

Hav-Musuvs-ii erau îmbrăcaţi într-un fel de togi din stofe albe, frumoase, iar în picioare purtau sandale.

Un şef de trib Paiutes, *înaintea sosirii spaniolilor în Lumea Nouă*, s-a aventurat într-o zi către locuinţele subterane ale *Hav-Musuvs*-ilor. La intrarea în peşterile acestora, a fost oprit. Apoi, *Hav-Musuvs*-ii l-au luat cu ei şi, fără să-i facă nici un rău, l-au învăţat o mulţime de lucruri utile. Când şeful Paiutes s-a întors, viu şi nevătămat, printre ai săi, le-a spus acestora că a văzut „acolo" *oameni cu pielea aurie* şi *lumini care ard zi şi noapte.*

La vremea respectivă, nici o „lampă cu ulei" nu putea să ardă zi şi noapte... *ca lumina electrică.*"

După sosirea conchistadorilor spanioli, *Hav-Musuvs*-ii au încetat să mai zboare la bordul ciudatelor lor aparate şi, de atunci, *nu i-a mai văzut nimeni.* Dar amintirea lor s-a păstrat până în ziua de astăzi în vechile legende ale indienilor Paiutes şi Navajo.

Curios este faptul că strămoşii indienilor de astăzi numeau cândva Valea Morţii, acest teritoriu pustiu şi sterp, *Tomesha*, adică Valea Minunată.

Pe de altă parte, indienii Pueblos (New Mexico) aşteaptă de multă vreme „Era cerului şi a răspândirii luminii", anunţată în tradiţiile lor. Ei ştiu că va începe o nouă epocă: *Al Patrulea Ciclu*, în care se vor naşte „Oamenii Luminilor", *care nu vor mai trebui să muncească.*

De altfel, în New Mexico, sunt concentrate fantasticele uzine atomice, bazele de lansare a proiectilelor teleghidate, centrele de experimentare a „armelor şi aparatelor secrete", precum şi peşterile de la Carlsbad, unde sunt studiate efectele imponderabilităţii asupra organismului viitorilor piloţi ai rachetelor interplanetare.

În această zonă se fac experienţele care vor deschide porţile celui de-al Patrulea Ciclu anunţat de indieni: Era Astronauticii şi a Energiei Atomice.

Toate acestea nu sunt o succesiune de coincidenţe întâmplătoare. Tradiţiile şi legendele nu sunt basme de adormit copiii. Ele sunt *fapte* pe care, cu siguranţă, nu le-au inventat (nici nu ar fi putut să o facă) primitivii şi care se sprijină pe un fond de adevăr; numai că, din păcate, acest adevăr s-a amestecat cu fantasticul plăsmuit de numeroasele legende populare, ceea ce îngreunează considerabil separarea mitului de adevăr.

CAPITOLUL X

„Şi iată că din nou torentele din cer se abat asupra Pământului, nelăsând să supravieţuiască decât inculţii şi ignoranţii. Astfel, veţi redeveni tineri, fără să ştiţi nimic din ceea ce s-a întâmplat în vremurile străvechi..."

Platon

Tradiţiile hindusă şi vedică – aceasta din urmă fiind, cu siguranţă, una dintre cele mai vechi din lume – abundă în evenimente ciudate, care nu ar fi putut fi „născocite" aşa cum au fost poveştile pentru copii.

Tradiţiile vedice – ca şi alte tradiţii hinduse – au fost studiate, printre alţii, şi de Helena Petrovna Blavatsky în lucrarea *Doctrina secretă*[*].

După H.P.Blavatsky, oamenii există pe pământ de milioane de ani. Aceasta contrazice fundamental teoriile antropopaleontologice acceptate de ştiinţă. După cum remarcă domnul Charles Gould în lucrarea sa *Mythical Monsters:*

„Multe dintre animalele aşa-zis mitice, care, de-a lungul secolelor şi la toate popoarele, au servit ca subiect basmelor şi fabulelor, intră acum, în mod legitim, în istoria naturală simplă şi pozitivă, putând fi considerate nu ca rod al unei imaginaţii debordante, ci ca fiinţe care au existat, cândva, în realitate şi de la care nu au ajuns până la noi, din păcate, decât descrieri imperfecte şi inexacte, frecvent modificate de-a lungul vremii.

---

[*] Editura Adyard, Paris.

Omul a putut să trăiască în era secundară, epocă în care dinozaurii, tyrannozaurii („balaurii" terestri), ihtiozaurii („balaurii" marini), pterodactilii („balaurii" zburători), precum şi alte animale uriaşe bântuiau pădurile şi mlaştinile pestilenţiale. Dar pentru a se lupta cu uriaşii din lumea animală, omul a trebuit să fie el însuşi un uriaş. Într-adevăr, se ştie acum că strămoşii noştri erau înalţi de 4,50-5,00 m şi cântăreau în jur de 500 kg (de exemplu, *Gigantopithecus*, care a trăit acum 500000 de ani)."

În *Geneză*, se vorbeşte despre aceşti uriaşi, care însă nu se ştie exact de ce au dispărut (poate o dată cu continente întregi, ca Atlantida).

Poate că mai există şi astăzi (deşi destul de degeneraţi, după cât se pare) specimene de uriaşi preistorici, ca de exemplu *Yeti* sau *abominabilul om al zăpezilor*, înalt de 2,50-3,00 m, păros, de culoare brun-roşcat şi cu aspect bestial. Ce imensă prăpastie separă această brută de oamenii superevoluaţi care au creat strălucitoarele civilizaţii ale continentelor scufundate! Ce a mai rămas din toate acestea? Doar legende şi tradiţii obscure, ce trebuie interpretate.

Faptul că nu s-au descoperit oseminte sau vestigii ale fiinţelor şi civilizaţiilor dispărute nu trebuie să ne mire peste măsură. Continentele pe care locuiau aceşti oameni au fost acoperite şi înghiţite de ape, în timp ce din valurile potopurilor succesive, apăreau la suprafaţă continente noi.

Uriaşi sau nu, brute sau indivizi superevoluaţi, aceştia erau *fiii omului*.

„Fiii lui Dumnezeu", pe care Helena P.Blavatsky îi numeşte, după tradiţia vedică, „Balaurii Înţelepciunii", erau fiinţe ce veneau dintr-o altă lume. Aceşti „Instructori" aveau misiunea de a-i educa şi civiliza pe pământeni. Dar aceşti „fii ai lui Dumnezeu, veniţi din Cer" nu erau decât „oameni", fiinţe probabil identice cu piloţii farfuriilor zburătoare de astăzi.

„Balaurii Înţelepciunii" (sau „Instructorii") posedau, cu siguranţă, vehicule aeriene discoidale: *Vimâna*. De altfel, *Doctrina secretă* face dese referiri la *Mahabharata*, docu-

ment oriental în care este expusă *Vimâna Vidyâ* sau *arta de a zbura în vehicule aeriene.*

După H.P.Blavatsky, Terra a cunoscut, de-a lungul a câteva milioane de ani, cinci civilizaţii foarte evoluate, „înghiţite", una după alta, de potopuri (inundaţii) succesive.

Bazându-se pe tradiţiile arhaice ale altor „doctrine secrete", pe care, însă, nu le cunosc decât câţiva înţelepţi orientali, autoarea susţine că după fiecare potop, „Regii Divini" (Instructorii sau Balaurii Înţelepciunii) ar fi coborât din nou pe Pământ, pentru a ghida şi instrui noua rasă ce urma să succeadă celei înghiţite de furia apelor.

Vă surprinde, probabil, asemănarea legendelor şi tradiţiilor *tuturor popoarelor de pe Pământ.* Toate fac o distincţie între „Fiii oamenilor", născuţi şi crescuţi pe Pământ, şi „Fiii Zeilor", veniţi din cer pe Pământ, la bordul „bărcilor zburătoare", al „roţilor", al „vârtejurilor" sau al altor vehicule aeriene.

Potopul reprezintă şi el un element comun tradiţiilor tuturor popoarelor.

Oamenii-păsări (Insula Paştelui), Zeul-Şarpe cu aripi (America Centrală), semizeii din mitologie, „Spiritele Stelelor" şi chiar şi „îngerii" sunt forme simbolice de fiinţe extraterestre, din care ignoranţa populară a făcut „reprezentări divine sau semidivine"; bineînţeles că, în realitate, aceste fiinţe nu aveau în ele însele nimic divin. Erau oameni ca şi noi (identici chiar, din punct de vedere morfologic), dar cu o inteligenţă superioară, produs al unei civilizaţii superevoluate.

Aceşti „oameni ai spaţiului" au trăit printre pământeni, i-au educat, ajutându-i şi călăuzindu-i spre un viitor cât mai bun.

Plăsmuiri? Nu, pentru că avem dovezi incontestabile ale faptului că acele fiinţe au venit, într-adevăr, pe Pământ. Şi nu numai că au venit pe planeta noastră, dar au adus şi o serie de fructe şi de seminţe, necunoscute până atunci pe Terra. Cea mai bună dovadă în acest sens, *grâul* din care este

făcută pâinea noastră. Într-adevăr, grâul nu a fost descoperit niciodată în stare sălbatică.

Nu se ştie care este „patria grâului" (de altfel, ca şi a altor cereale, cultivate încă din vechime).

Cercetările botaniştilor în legătură cu originea grâului au fost zadarnice... pentru că această graminee nu s-a născut pe Pământ, *ci a fost adusă!*

În altă ordine de idei, este mai mult ca sigur că între pământeni şi instructorii sau instructoarele lor extraterestre s-au produs *încrucişări rasiale*.

Profesorul Lencement, fost director al Secţiei de Astronomie din cadrul *Palatului Descoperirii* (Paris) a formulat o teorie, împărtăşită şi de o serie de cercetători americani.

În cadrul unei conferinţe ţinute la Sorbona*, profesorul R. Lencement a expus următoarea ipoteză:

„Dacă admitem că şi pe alte planete pot exista fiinţe inteligente, este cât se poate de firesc să ne punem următoarea întrebare: *Aceste fiinţe nu au venit deja?* Nu se găsesc cumva, pe fundul oceanelor sau în regiuni neexplorate încă, resturi ale unor astronave căzute acum 15 zile sau acum 15000 de ani?"

Plecând de la această ipoteză, R.Lencement adaugă:

„Acum 300000 de ani sau poate chiar un milion de ani, o expediţie venită de pe Marte a ajuns pe un Pământ cu o populaţie aflată la sfârşitul erei terţiare. Surprinşi de condiţiile fizice pe care nu le prevăzuseră, marţienii au suportat cu greu o scădere brutală a facultăţilor lor şi nu au mai putut pleca de pe Pământ (din cauza atracţiei gravitaţionale, a atmosferei mai dense, a bolilor microbiene, a astronavelor lor avariate etc.). Cu toate acestea, au supravieţuit (după o „aclimatizare" lentă şi o degenerare rapidă).

SUNTEM NOI DESCENDENŢII ACESTOR STRĂMOŞI ÎNDEPĂRTAŢI?

---

* Astronautica şi viitorul călătoriilor interplanetare (23 aprilie 1936.

Da de unde! vor striga din nou savanţii, astronomii, biologii şi antropopaleontologii, E-L-U-C-U-B-R-A-Ţ-I-I !!!

Ce facem atunci cu ELUCUBRAŢIILE lui Jules Verne care au devenit tot atâtea realităţi?

Elucubraţie a fost considerată, acum câteva sute de ani, şi ideea că Pământul este rotund şi că el se roteşte în jurul axei sale.

De ce trebuie să tratăm drept *elucubraţie* tot ceea ce nu înţelegem sau ceea ce se opune prejudecăţilor şi ideilor noastre preconcepute?

La vremea când profesorul Lencement şi-a ţinut conferinţa (1936) nu se punea încă problema farfuriilor zburătoare. Ipoteza formulată de el, chiar dacă ceva mai îndrăzneaţă, nu poate fi respinsă. Iar ştiinţa, în loc să nege toate aceste fenomene şi ipoteze, ar trebui să analizeze foarte bine faptele înainte de a se pronunţa.

CAPITOLUL XI

În SUA circulă o serie de zvonuri ciudate, cu privire la aterizarea (forţată sau nu) a mai multor farfurii zburătoare. Pentagonul şi A.T.I.C., în ciuda negărilor sau a afirmaţiilor lor ambigue, ştiu, fără îndoială, mult mai multe în legătură cu aceste „cancanuri" decât ne închipuim noi. În ziua în care aceste organizaţii se vor hotărî să divulge *in extenso* conţinutul Dosarului Secret, Terra va fi zguduită din temelii.

După spusele domnului Mc Kennick, *martor ocular*, o rachetă experimentală lansată de la baza aeriană de la Hamilton (California) ar fi lovit, în mod cu totul întâmplător, o farfurie zburătoare. Discul s-a prăbuşit pe pământ... şi o „fiinţă" protejată de un combinezon confecţionat dintr-un metal strălucitor (ca aluminiul) s-a ridicat cu greu dintre sfărâmăturile discului zburător. Informaţia se opreşte aici. Nimeni nu a ştiut vreodată ce s-a întâmplat cu „omul de aluminiu" căzut (?) în SUA în luna iunie a anului 1950.

Un alt zvon afirma că trei farfurii zburătoare ar fi fost forţate să aterizeze „undeva în Montana". Dintre fiinţele înalte de 90 cm care le pilotau, una ar fi scăpat cu viaţă, *ar trăi încă*... şi ar fi înconjurată de multă atenţie din partea autorităţilor americane.

Alte farfurii zburătoare ar fi aterizat în Valea Morţii (California), în Sierra Madre (Mexic), în apropiere de Muddy River (Utah), în Wisconsin şi de fiecare dată, martorii au afirmat că au văzut fiinţe mai mici decât pământenii, ieşind şi intrând apoi din nou în aparatele lor.

Dar SUA nu deţin „monopolul" aterizărilor farfuriilor zburătoare. Le-am avut şi noi pe „ale noastre", în Franţa, acum câţiva ani.

Eu am anchetat personal un martor ocular, care mi-a mărturisit că a văzut pe pământ două farfurii zburătoare.

Omul care a trăit această aventură stranie – Mythical Monsters domnul Claude Blondeau – locuieşte la Guyancourt (la 20 km de Paris) şi este proprietarul *Barului Escadrilei*, situat chiar la marginea terenului de aviaţie.

Iată în cele ce urmează declaraţia domnului Blondeau:

„În seara zilei de 23 sau 24 iulie 1950, către ora 23.00, am ieşit să fac câţiva paşi înainte de a mă duce la culcare. Admiram cerul înstelat de deasupra terenului de aviaţie de la Guyancourt, unde locuiesc, izolat, la peste un kilometru de prima casă, când, deodată am auzit un fel de vuiet. La început, am crezut că era vorba de trenul care trecea la o distanţă de 4 km de locul mă aflam eu. După câteva secunde, m-am întors şi am văzut, la o distanţă de circa 100 m de mine, în întuneric, două forme cenuşii... două aparate perfect rotunde, semănând cu două farfurii uriaşe. Aveau, fiecare, un diametru de circa 5 m şi o înălţime, în partea de mijloc, de 1,60-1,70 m. Pe margini, de jur împrejur, aveau numai un fel de hublouri dreptunghiulare.

Pe faţa inferioară a fiecăreia dintre cele două „farfurii", s-a deschis câte o uşă foarte groasă (în jur de 40 cm), de formă ovală şi am văzut coborând doi oameni. Aceşti piloţi erau înalţi de aproximativ 1,70 m şi aveau părul negru. Purtau combinezoane de zbor, de culoare gri sau albastru închis.

Cei doi s-au repezit către unul din cele două aparate şi au pus la loc sau au deplasat, după cum am putut să-mi dau seama, un fel de lamelă fixată pe o bucată de ceva ce părea să fie cauciuc. Piloţii au efectuat această operaţie – sau reparaţie – cu mâinile goale, fără nici un instrument sau unealtă.

În ciuda emoţiei care mă cuprinsese, m-am apropiat şi mai mult de ei. Observându-mă, cei doi m-au privit puţin surprinşi, dar au rămas calmi, comportându-se cât se poate de firesc. Atunci i-am întrebat: *Aveţi o pană?* Iar unul dintre ei mi-a răspuns: *Da, dar nu pentru mult timp.* Vorbea o franceză corectă, pronunţând însă parcă prea rar fiecare cuvânt.

Un minut mai târziu, „reparaţia" era terminată. Cei doi s-au îndreptat spre uşa aparatului, pe care au deschis-o. Din interior a ţâşnit o lumină foarte puternică. Am profitat de ocazie şi am aruncat o privire prin tambuchiul deschis*.

Ceea ce m-a frapat cel mai mult a fost iluminaţia din interiorul aparatului, care nu proiecta nici o umbră şi nu îmi puteam da seama de unde venea. În mijlocul cabinei circulare, se afla un fel de fotoliu (asemănător cu scaunul dentistului) tapisat cu piele de culoare roşie. În faţa lui, era fixat un fel de aparat de radio cu 7-8 butoane, deasupra căruia se afla un volan metalic enorm, de formă ovală, cu două mânere la cele două capete. Pe acest volan se aflau o mulţime de butoane. Fotoliul părea că serveşte şi ca loc de dormit.

Le-am mai pus câteva întrebări celor doi, mai ales în legătură cu mulţimea de butoane de pe tablourile de comandă. Răspunsul a fost scurt: – *Energia!*

Cei doi nu erau prea vorbăreţi şi, câteva secunde mai târziu, se urcau fiecare în discul lui, încuind uşile pe dinăuntru.

Aveam impresia că metalul din care erau făcute aparatele (asemănător cu aluminiul) era foarte uşor şi că „discurile" se aflau la 10 cm deasupra solului, fără să-l atingă.

Cele două farfurii şi-au luat zborul, pe verticală şi au dispărut ca două stele căzătoare.

După această decolare fulgerătoare, am auzit un vuiet (ca şi cum ar fi suflat vântul) dar nu am simţit nimic**.

Din momentul în care am văzut aparatele şi până în clipa în care au decolat, au trecut cam două minute. Când mi-am revenit din surpriză, farfuriile zburătoare dispăru-

---

* Tambuchi: deschizătură cu capac, în partea de jos a unui avion (nota trad.).

** Acest „vuiet" a fost auzit şi de alţi martori; la Twin Falls şi la Belan-sur-Aurce de exemplu, suflul a fost atât de puternic, încât a avut efectul unui uragan, îndoind crengile copacilor.

seră. Pe cine să anunţ? Aeroporturile? Jandarmeria? Nimeni nu m-ar fi crezut."

A doua zi, domnul Blondeau s-a întors la locul unde fusese martorul acelei scene ciudate, dar nu a găsit nici o urmă. Iarba nu era culcată, ceea ce însemna că aparatele nu atinseseră solul.

Fac precizarea că domnul Blondeau a fost pilot (civil şi militar), înregistrând un total de peste 1500 de ore de zbor (brevet civil nr.4.170).

Păcat că martorul nu a avut prezenţa de spirit să le ceară celor doi piloţi un obiect sau „ceva" ce le aparţinea, chiar dacă nu ar fi fost decât o bucată de hârtie sau de metal, pe care să o fi putut păstra ca pe o dovadă palpabilă a acelei aterizări. Asta, firește, în cazul în care cei doi ar fi acceptat această cerere! Ca să nu mai vorbim de faptul că o eventuală analiză ar fi putut determina natura... terestră sau nu, a obiectului.

Mult mai interesantă mi se pare mărturia lui George Adamsky*.

George Adamsky, american de origine poloneză, este proprietarul unui restaurant situat la poalele muntelui Palomar (California). Filozof şi astronom amator, el s-a interesat de problema farfuriilor zburătoare, „chiar din momentul intrării lor în scenă". Deseori, când vreun asemenea aparat era semnalat prin împrejurimi, el, împreună cu câţiva prieteni, se ducea acolo cu maşina, în speranţa de a vedea şi alte discuri zburătoare.

---

* Astăzi este încă destul de greu să-ţi faci o părere definitivă în legătură cu cazul Adamsky. Oare acest om a brodat pe marginea celor văzute cu adevărat? Unii apreciază fotografiile făcute de Adamsky ca fiind autentice şi, în acest caz, dovada ar exista. George Adamsky a descris cu mult înainte unele evenimente şi descoperiri care, ulterior, s-au adeverit: „curenţii magnetici din spaţiu" (descoperiţi după 1960), „fenomenele luminoase în genul *licuricilor*" (observate 10 ani mai târziu de către cosmonauţii americani), „centurile de radiaţii din jurul Terrei" („centurile lui Van Allen" au fost descoperite în anul 1959); magnetoscopul (creat în anul 1959).

Desmond Leslie, un tânar scriitor irlandez, şi George Adamsky, ca urmare a aventurii sale, au scris împreună o carte uluitoare: *Flying Saucers Have Landed* *. Foarte competent în materie de istorie antică, Desmond Leslie era în măsură să facă o serie de comentarii cu privire la farfuriile zburătoare din trecut. A doua parte a cărţii este consacrată senzaţionalelor mărturii ale lui George Adamsky.

Iată, relatată pe scurt, extraordinara aventură a domnului Adamsky şi a prietenilor săi.

În California circula zvonul că în cursul anului 1952 fuseseră zărite, foarte aproape de sol, mai multe farfurii zburătoare. Unele se comportau chiar ca şi cum ar fi avut intenţia de a ateriza. Se cunoşteau până şi locurile pe care misterioasele aparate le-ar fi survolat la foarte mică înălţime. Toate se aflau în zone deşertice din California.

George Adamsky, împreună cu câţiva prieteni de-ai săi (domnul şi doamna Bailey, antropologul G.H.Williamson, doamna Alice K.Wells şi doamna Lucy Mc Ginnis, secretara lui Adamsky) au hotărât să cerceteze unul din acele locuri.

La data de 20 noiembrie 1952, cei şase prieteni au plecat cu maşina la Desert Center (California), unde au ajuns în jurul orei 11. Cerul era senin, iar munţii, nu prea îndepărtaţi, „se încingeau" sub soarele deşertului.

La un moment dat, cei şase au văzut apărând brusc pe cer (venit parcă de nicăieri) un aparat metalic uriaş, de culoare argintie, în formă de ţigară. Fără aripi, zbura încet către micul grup. Ajuns deasupra lor, a încetinit, părând chiar că stă nemişcat. Fuselajul său metalic strălucea puternic în razele soarelui. Aparatul era enorm.

George Adamsky şi-a sfătuit prietenii să-şi strângă lucrurile. Şi au plecat cu maşina către munţi. Astronava uriaşă s-a întors şi... s-a luat după ei. Când maşina s-a oprit la poalele unui deal, s-a oprit şi ea.

---

* *Farfuriile zburătoare au aterizat.* (Editura *J'ai lu*, Paris).

Adamsky a dispus să se monteze imediat telescopul şi, luându-şi aparatul de fotografiat, a pornit singur spre vârful dealului.

Deodată, ţigara uriaşă s-a îndepărtat. Apăruseră avioane ale *US Air Force*, dar astronava s-a distanţat de ele cu uşurinţă.

La puţin timp de la dispariţia astronavei şi a avioanelor, Adamsky a văzut pe cer o lumină ciudată: era o farfurie zburătoare *mică*, în comparaţie cu colosul dinainte. Aparatul discoidal a coborât în spatele dealului şi a rămas nemişcat.

Adamsky (prietenii săi rămăseseră la poalele dealului) a făcut repede câteva fotografii, apoi a început să alerge în direcţia discului zburător.

Deodată, în faţa lui a apărut... un „bărbat". Cei doi înaintau unul către celălalt. Străinul purta un fel de combinezon de zbor, de culoarea ciocolatei. În jurul gâtului, avea un guler înalt. Costumul, strâns în talie cu un cordon lat, semăna cu un costum de schi. Materialul era moale şi foarte strălucitor. Nu se vedeau nici nasturi, nici cusături. Omul avea părul blond şi foarte lung. Părea tânăr şi degaja o impresie de forţă. Deşi avea părul lung, fizionomia lui era a unui bărbat viril. Avea o figură simpatică, emanând bunătate.

Fiinţa aceea ciudată nu putea fi decât ocupantul discului zburător.

Emoţionat la culme, Adamsky a început să-i pună tot felul de întrebări şi a rămas uimit când şi-a dat seama că înţelegea, în mintea lui, răspunsurile pe care i le dădea „interlocutorul" său. Acesta comunica cu Adamsky *prin telepatie* (care şi el, la rândul lui, este înzestrat cu un profund simţ telepatic).

Adamsky l-a întrebat, în gând: De unde veniţi? Omul a zâmbit, apoi i-a dat de înţeles că venea de pe Venus.

Şi astfel a aflat Adamsky o serie de lucruri de-a dreptul uluitoare.

Venusianul i-a explicat că pe semenii săi îi interesau în mod deosebit experienţele noastre nucleare (pe care le detectaseră de pe Venus). Se temeau ca folosirea exagerată a forţelor nucleare şi a bombelor atomice să nu afecteze într-o

zi însăşi viaţa pământenilor (dar şi a locuitorilor celorlalte planete din sistemul nostru solar).

Venusienii combat efectele nocive ale exploziilor noastre atomice, lansând în atmosferă acele misterioase „globuri de foc verzi" (fenomene până atunci neexplicate).

După cum am arătat în capitolele anterioare, „globurile de foc verzi" apar numai în vestul Americii (Nevada, Texas, Arizona şi, mai ales, New Mexico, regiuni în care au loc *toate experienţele nucleare*).

Venusienii, care în nici un caz nu ne vor răul, vor ateriza într-o zi, „oficial", cu intenţia de a intra în contact cu guvernele noastre. Poate că ziua aceea nici nu este prea departe.

Astronava venusiană semăna cu un „clopot" scund şi umflat sau cu un abajur. În partea sa superioară, cilindrică, se vedeau o serie de hublouri, iar sub aparat, se afla un tren de aterizare, alcătuit din trei sfere metalice (cu toate acestea, nava nu atingea pământul). În vârful aparatului strălucea un fel de far.

Venusianul nu s-a lăsat fotografiat şi a explicat şi motivul. Trăsăturile şi chipurile lor, chiar dacă diferă de la unul la altul, au totuşi nişte dominante distincte, proprii rasei venusiene, care îi deosebesc de pământeni. Dacă fotografia acestui astronaut ar fi difuzată (în cărţi, ziare sau la televiziune), atunci *ceilalţi venusieni, care au venit mai de mult pe Pământ şi trăiesc printre noi, incognito, riscă să fie recunoscuţi*[*].

---

[*] Asemenea fiinţe, înainte de a veni pe Pământ, ar fi putut să înveţe una sau mai multe limbi de-ale noastre, pământene, cu ajutorul unor aparate despre care noi nu putem decât cu greu să ne facem o idee. Ne putem imagina un sistem de televiziune capabil să capteze şi să fotografieze imagini din viaţa terestră sau imagini şi articole din ziare şi reviste. Aceasta, la care se adaugă o îndelungată studiere a limbilor noastre, i-ar ajuta să şi le însuşească. De ce să nu ne închipuim că aceste fiinţe superevoluate au pus la punct un aparat capabil să capteze gândurile sau pur şi simplu o diagramă a undelor noastre cerebrale, care pot fi interpretate şi traduse în imagini ideografice (nota autorului).

Adamsky s-a îndreptat spre farfuria zburătoare şi, neţinând seama de sfatul interlocutorului său, a întins mâna să atingă marginea aparatului. Înainte ca venusianul să poată interveni, braţul curiosului imprudent a fost atras de metalul aparatului, lipindu-se de acesta. A trebuit ca Adamsky să facă un efort supraomenesc pentru a-şi elibera braţul... care i-a rămas paralizat timp de 3 zile.

Venusianul lăsa pe pământ urme adânci, care, ulterior, au fost mulate în ghips. Pe mulaj au apărut nişte semne şi nişte simboluri stranii, studiate în prezent de către un grup de exegeţi.

Extraterestrul a mai precizat că uriaşele astronave în formă de ţigară sunt aparate interplanetare care transportă farfuriile zburătoare până aproape de Pământ. Deci, discurile zburătoare sunt aparate de recunoaştere, iar ţigările zburătoare, un fel de „portfarfurii" sau astronave-mamă (*Mother Ship* pentru americani). Acestea pot atinge lungimi de peste 800-1000 m. Ele navighează singure în spaţiu şi transportă convoaie întregi de „discuri de recunoaştere". Sunt foarte rare cazurile în care astronavele-mame se apropie de pământ suficient de mult pentru a putea fi văzute împreună cu discurile de recunoaştere pe care le transportă.

Dacă aparate lenticulare au fost fotografiate destul de des, în schimb ţigările zburătoare nu au fost prinse pe peliculă decât o singură dată, de către George Adamsky (document publicat în cartea *Flying Saucers Have Landed*).

Adamsky, precum şi ceilalţi cinci martori (care au urmărit prin telescop întâlnirea „pământeanului cu venusianul"), au dat o declaraţie sub prestare de jurământ, în legătură cu cele observate, în faţa domnului C.D. Mac Cauley, notar public din Navajo (Arizona).

Declaraţiile lor i-au impresionat enorm pe americani.

Documentele fotografice, foarte clare, erau de-a dreptul tulburătoare. Numărul martorilor, declaraţia lor, dată sub prestare de jurământ, descrierile concordante, asemănătoare multor alte observaţii făcute de zeci de martori, toate au

fost de natură să „zdruncine" convingerile scepticilor şi să trezească, dintr-o dată, neîncrederea şi bănuielile americanului „de rând".

Curând, un fapt crucial a venit să confirme spusele celor şase martori.

În ziua de 6 octombrie 1953, la ora 7.15 dimineaţa, *o astronavă identică cu cea descrisă şi fotografiată de George Adamsky* a survolat localitatea Norwich (Anglia). A fost observată prin telescop de către diverşi membri ai *Astronomical Society* şi anume de către domnii F.W.Potter, F. Dewing şi Small, care sunt şi membri ai *Norwich Astronomical Society.*

Aparatul semăna cu un abajur sau cu un clopot lat şi gros. Pe margine avea o serie de hublouri luminate, care proiectau în jur raze luminoase. Domnul Potter precizează că aparatul nu reflecta lumina soarelui, ci emitea o lumină proprie, de culoare galbenă. Astronava a dispărut în direcţia nord-est cu o viteză fantastică. Toată observarea nu a durat mai mult de o jumătate de minut.

În faţa revelaţiilor conţinute în cartea lui Desmond Leslie şi George Adamsky – revelaţii pe care nu le-am putut prezenta decât în rezumat – am luat imediat legătura cu *Air Technical Intelligence Center*, la baza aeriană de la Wright Patterson (Dayton, Ohio).

Locotenentul R.C.White, un fel de purtător de cuvânt al *Department of Defense* în relaţiile cu presa, m-a lămurit cu amabilitate... explicându-mi ceea ce deja ştiam: că farfuriile zburătoare nu sunt decât interpretări eronate ale unor fapte sau fenomene naturale ca: baloane-sondă, meteoriţi, avioane cu reacţie zburând la foarte mare înălţime, nori, reflectarea razelor solare pe cristalele de gheaţă din aer, etc..., etc.

Pe de altă parte, aceste fenomene aeriene neexplicate nu sunt nici arme secrete, nici aparate teleghidate şi nici avioane experimentale americane.

De altfel, a adăugat locotenentul White, nu avem nici o dovadă *fizică* pe baza căreia să putem afirma cu certitudine că astronavele care vin de pe alte planete sunt o realitate.

Eu însă sunt convins că, mai devreme sau mai târziu, lumea tot va afla adevărul în legătură cu aceste fenomene misterioase, adevăr care, deocamdată *este ascuns publicului.*

Există totuşi şi îndoieli, generate de o serie întreagă de întâmplări nefericite, care aruncă o umbră de nelinişte asupra aparatelor discoidale care „bântuie" cerul nostru.

Este mai întâi cazul lui Sonny Desvergers, cercetaşul american care a fost ars de un „glob de foc" lansat dintr.un disc zburător ce stătea nemişcat deasupra unei păduri. Este apoi „accidentul" care a provocat moartea căpitanului Thomas Mantell, al cărui avion a fost pur şi simplu pulverizat în plin zbor sau cazul celor trei avioane de vânătoare ce operau deasupra unei baze din vestul SUA şi care au fost „doborâte" de o farfurie zburătoare.

Îndoiala persistă şi dă naştere unei ipoteze îngrijorătoare: nu cumva planeta noastră este „vizitată" *de două tipuri distincte de fiinţe extraterestre?*

Există oare, pe de-o parte, farfurii zburătoare pilotate de fiinţe paşnice şi morfologic identice cu noi (a se vedea „cazul Adamsky" şi „cazul Blondeau") şi, pe de altă parte, fiinţe monstruoase, înspăimântătoare, agresive şi mânate de cele mai... rele intenţii în ceea ce ne priveşte?

„Monştrii" aceştia au răpit cumva pământeni pentru a le studia organismul? Unii ziarişti aŭ făcut o legătură între numărul tot mai mare de farfurii zburătoare care ne „vizitează" în ultima vreme şi creşterea numărului de dispariţii inexplicabile. Să fie oare între cele două fenomene o relaţie de la cauză la efect?

Dacă acceptăm mărturiile diverselor persoane care au trăit asemenea aventuri halucinante, atunci avem tot dreptul să ne punem şi această întrebare. La urma urmelor, ce suntem noi pentru extratereştri, decât nişte cobai sau o specie

„monstruoasă" (în ochii lor) care mişună pe suprafaţa unei mici planete? Noi cum ne purtăm cu cobaii noştri? Avem vreo reţinere sau vreo ezitare atunci când îi sacrificăm? Nu, absolut nici una.

Oare Terra va fi, într-o zi, cucerită de aceşti monştri care o vor transforma într-o lume de cobai sau va primi doar vizita unor fiinţe asemănătoare nouă, care vor veni să ne aducă înţelepciunea şi cunoştinţele lor impresionante? Aceasta este întrebarea.

SFÂRŞIT

CUPRINS

Pag.
PREFAŢĂ.....7
CAPITOLUL I.....11
CAPITOLUL II.....40
CAPITOLUL III.....67
CAPITOLUL IV.....76
CAPITOLUL V.....94
CAPITOLUL VI.....117
CAPITOLUL VII.....150
CAPITOLUL VIII.....166
CAPITOLUL IX.....187
CAPITOLUL X.....207
CAPITOLUL XI.....212

EDITURA Z
COLECȚIA ALIENS

Jimmy Guieu propune ipoteza vizitatorilor veniți dintr-o altă lume, ipoteză de lucru emisă pe baza unui număr de fapte concrete. Se pare că, într-un viitor nu prea îndepărtat alte fapte vor veni să confirme, aducând, în același timp și precizări asupra cărora omenirea va trebui să reflecteze cât se poate de serios.

Jimmy Guieu este membru al Société Astronomique de France, al Flying Saucer Club din Londra, a lui Fortean Society din New York și membru de onoare al lui Flying Saucers International din Los Angeles.

EDITURA Z EDITURA Z

ISBN 973-9127-96-7